

AMB EL PAPA, A LA SAGRADA FAMÍLIA

Benet XVI: «Mentre som aquí la nostra relació amb Déu es realitza més en l'escolta que en la visió»

Falta
1
setmana

L'ESGLÉSIA DE BARCELONA INICIA EL COMPTE ENRERE
DAVANT DE LA HISTÒRICA VISITA DE BENET XVI

Esperant el Papa

Tot és ja a punt a Barcelona per rebre el Sant Pare. Les últimes setmanes han estat ocasió per escalfar una mica més l'ambient d'una visita històrica a la Ciutat Comtal. Vint-i-vuit anys després de l'estada a Catalunya de Joan Pau II, un Papa tornarà a trepitjar aquestes terres tan arrelades en la seva tradició de «romanitat».

Benet XVI es trobarà una diòcesi que ha preparat amb cura la seva visita, de maneres ben diverses, amb el cap i amb el cor, perquè vol que la presència del Sant Pare a casa seva sigui portadora de molts fruits. Des del setmanari *Catalunya Cristiana* repassem alguns dels actes preparatius més destacats.

**Set nous
diaques per
al Papa**

P22-23

**Jornada
acadèmica al
Seminari**

P24

**Il·lusió a l'Obra
Benèficio Social
Nen Déu**

P25

Agustí Codinach

ELS CANDIDATS RESPONEN A...

P 26-27

PEPE RODADO

Delegat de Pastoral Obrera de l'arquebisbat de Barcelona

PILAR NÚÑEZ

Experta en bioètica i obstetrícia

Sínode del Pròxim Orient: sota el signe de la comunió

Per primer cop en la història de l'Església s'ha celebrat un Sínode dels Bisbes dedicat als cristians del Pròxim Orient. Del 10 al 24 d'octubre es van reunir a Roma 185 pares sinodals amb el tema *L'Església catòlica al Pròxim Orient: comunió i testimoniatge*. Al Sínode va quedar clar que els bisbes d'Orient volen treballar per cohesionar la comunió interna i externa. En aquest número entrevistem Pilar Lara, fundadora i presidenta de la Fundació Promoció Social de la Cultura, que ha participat com a auditora al Sínode. **P 6-7**

Esperança en la resurrecció

Agustí Codinach

Els cristians celebrem el dia dels fideles difunts el 2 de novembre. Recordar els éssers estimats que ja no hi són ens fa reflexionar sobre la mort i ens interpel·la sobre el sentit de la vida. El psicopedagog Mn. Alfons Gea, responsable del Servei d'Atenció al Dol de la Funerària Municipal de Terrassa, afirma que «créixer és anar deixant enrere les etapes anteriors per arribar a una plenitud més gran. La mort per al cristià suposa el creixement final». El psiquiatre Jordi Domingo, la teòloga Teresa Forcades i el filòsof Eduard Cairó ens acosten a la realitat de la mort des de diverses perspectives.

P 3-5

Sumari

P 9 Mons. José Manuel Estepa, cardenal

P 21 Miquel Pujol, violoncel·lista de la pau

P 29 Nou orgue per al Vendrell

P 32 Certamen de l'Acadèmia Mariana de Lleida

P 33 Llibre sobre el Sant Crist de Balaguer

Editorial

Icones pedagògiques del Papat

El 21 d'octubre passat les Facultats de Teologia i Filosofia de Catalunya juntament amb l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB) i les Fundacions Blanquerna i Pere Tarrés (URL) van organitzar un acte acadèmic amb motiu de la visita apostòlica del Sant Pare Benet XVI a Barcelona. L'acte, presidit pel gran canceller de les facultats, el cardenal Lluís Martínez Sistach, va comptar amb el suport de *Catalunya Cristiana* i també de Ràdio Estel. El Dr. Salvador Pié Ninot que intervenia en la seva doble qualitat de professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i de president de la Fundació Blanquerna, va fer una bella catequesi sobre «El ministeri de Pere en l'Església». Cal dir que, en aquests moments, el Dr. Pié és un dels eclesiòlegs de més prestigi a nivell internacional. Recordem també que va ser nomenat expert en el Sínode de Bisbes d'ara fa exactament dos anys sobre «La Paraula de Déu en la vida i la missió de l'Església». El Dr. Pié va glossar, de manera pedagògica, diverses imatges que, en l'esguard de la visita apostòlica dels propers 6 i 7 de novembre, ajuden a entendre tant la significació del Papa en l'actualitat com l'essència del primat de Pere. En la seva intervenció es va distanciar de dues posicions extremes envers les quals molts poden sentir-se temptats: el «pur papisme» (o papolatria) i l'anomenat «complex antiromà». Va evocar aquell Pau VI, de genolls, en la segona sessió del Concili demanant perdó a Déu i als germans separats d'Orient que se sentissin ofesos per nosaltres (l'Església catòlica) i es declarava disposat, per part seva, a perdonar les ofenses rebudes. I també va evocar Joan Pau II que en el n. 95 de la *Ut unum sint* es feia ressò de la petició de trobar una forma d'exercir el primat que, sense renunciar de cap manera a l'essencial de la seva missió, s'obria a una situació nova i convidava els pastors i els teòlegs de les Esglésies a buscar plegats formes amb les quals aquest ministeri pogués realitzar un servei d'amor i de fe reconegut per uns i altres. Aquesta petició ha estat

confirmada per Benet XVI: «El papa Joan Pau II va convidar a un diàleg fratern amb la finalitat de trobar noves formes d'exercir el ministeri petrí (...) Avui vull recordar i renovar aquesta invitació.» «El Papa —va dir també el Dr. Pié— no és un monarca absolutista sinó totalment al contrari: sempre ha de cercar renunciar a la seva voluntat i cridar l'Església a l'obediència, essent ell el primer obedient.» També es va fixar en la fotografia que acompanya l'exhortació pastoral «Comencem amb el Papa un nou curs», del cardenal Martínez Sistach, on apareix Benet XVI estrenyent les mans de l'arquebisbe metropolità de Barcelona i va citar el Dr. Pere Tena, bisbe emèrit i col·laborador habitual del nostre setmanari, que subratlla el fet que quan el Papa visita una església local va sempre acompanyat del bisbe del lloc per expressar aquell «els va enviar de dos en dos» (Mc 6,7) de l'Evangeli. Poques hores abans de l'acte acadèmic una periodista del prestigiós rotatiu francès *La Croix*, se sorprenia que aquests dies Barcelona no estigués ja plena de pancartes i banderes als carrers per preparar la visita del Sant Pare. I és que els cristians a Catalunya solem tenir un tarannà més sobri que a d'altres comunitats, però això no vol dir que no ens preparem amb il·lusió i amb competència per rebre Benet XVI: la concorreguda trobada acadèmica del dia 21 —a la qual per cert hi assistí també la periodista en qüestió— en fou un exemple.

Coincidint amb la visita de Benet XVI a Barcelona amb motiu de la dedicació de la Sagrada Família, *Catalunya Cristiana* ha preparat un suplement especial que es publicarà encartat al diari *La Vanguardia* (per als subscriptors) del dissabte 6 de novembre i al setmanari *Catalunya Cristiana* del dia 7

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, *BARCELONA*; Guillem Farré, *CASTELLÓ*; Víctor Gay, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Cristina Sánchez, *MALLORCA*; Marta Nin, *ROMA*; Júlia Ayala, *SOLSONA*; Joan Boronà, *TARRAGONA*; Víctor M. Cardona, *TORTOSA*; Patricia Navas, *URGELL*; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, *VIC*

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Eduard Cairol, Agustí Codinach, Delfí Dalmau, Jordi Domingo, Núria Ferret, Teresa Forcades, Enric Frigola, Carmen García, Joan Guiteras, Elisabet Juanola, Dani Majà, Joan A. Mateo, Josep Ll. Micó, Carme de Miguel, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Armando Pego, Andreu Sotorra, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Lluís Solà, Pere Tena, Francesc Torralba, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: *Impressions Intercomarcals*, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

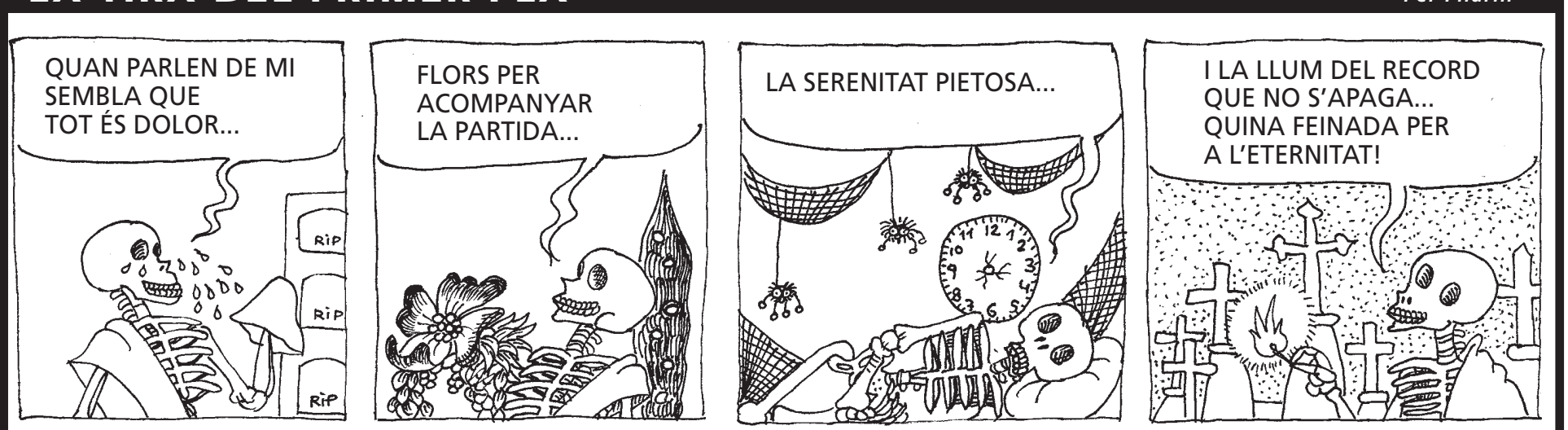
Amèrica i Àfrica: 230 €

Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

La mort, el darrer gran tabú

El llibre «Reflexiones en torno a la muerte» pretén desmitificar aquesta realitat

Miquel Àngel Codina

Els cristians celebrem el dia dels fidels difunts el 2 de novembre. És aleshores quan, per respecte i tradició, visitem els cementiris per recordar els éssers estimats que ja no són amb nosaltres i portar-los flors a les tombes. Torna el dolor més íntim al nostre cor i la nostàlgia de temps passats a la nostra memòria, mentre els xiprers, de majestuosa copa en inequívoca forma de llàgrima, són testimonis muts de la situació. Això ens fa reflexionar sobre la mort i ens interpel·la sobre el sentit de la vida. Una vida la plenitud de la qual és l'esperança en la resurrecció.

L'Església recomana la pregària a favor dels difunts per ajudar-los a fer més curt el seu període de purificació i arribar així a Déu. Sant Agustí ja subratllava la importància de la pregària per l'ànima dels difunts: «Una flor sobre la seva tomba es marceix, una llàgrima sobre el seu record s'evapora, una pregària per la seva ànima la rep Déu.»

Dissertar sobre la mort

Des de fa més de tres anys, Serveis Funeraris de Barcelona impulsa i organitza cicles de conferències en què convida ponents de tota mena de creences i professions per tal de dissertar sobre les vessants més diverses de la mort. En aquesta iniciativa s'emmarca el llibre que ha publicat recentment, *Reflexiones en torno a la muerte*, on ha comptat amb la col·laboració de prestigioses personalitats del món de la literatura, la religió, l'art o la ciència. L'objectiu fonamental del volum és que, amb els seus pensaments, ajudin els lectors a trencar el darrer gran tabú de la societat occidental: la mort.

«Més enllà de la mort hi ha la vida i hi ha Déu, el Déu que viu eternament i que dóna la vida eterna»

«El llibre —escriu Eduard Vidal, director general de Serveis Funeraris de Barcelona, a la introducció— pretén fer reflexionar els lectors sobre la mort, amb tranquil·litat, curiositat o fins i tot en algun moment amb cert humor, a través de tota mena de formes literàries. La mort, malgrat que és un fet inevitable, està fora dels nostres quefers diaris, però quan es creua al nostre camí mai no estem preparats per poder-la afrontar amb serenitat i naturalitat, a diferència d'altres cultures.» Més endavant, afirma el següent: «Estic convençut que després de llegir-lo, ens haurem preparat una mica més per morir i, com diuen alguns, també aprendrem a viure millor.»

Sota el títol *La mort té un després*, Mn. Josep Urdeix comenta al llibre que «més enllà de la mort hi ha la vida. Aquella vida per a la qual en realitat hem nascut. És aquella vida que no està marcada per la caducitat de la present i a la qual naixem en morir, és a dir, en el moment del nostre segon i definitiu naixement». En un altre paràgraf, puntualitza que «més enllà de la mort hi ha la vida i hi ha Déu, el Déu que viu eternament i que dóna la vida eterna».

Mn. Urdeix assenyala que «quan els cristians acomiadem un dels nostres que ha mort, no li diem un "adéu definitiu", sinó que el saludem amb un "fins després". El posem en mans dels àngels i dels sants, perquè ells l'acompanyin davant de la presència misericordiosa de Déu, mentre nosaltres, amb l'esperança que en la vida eterna tornarem a trobar-nos amb ell, i desitjant que al cel puguem veure'ns de nou, deixem el seu cos descansant en la pau del Senyor, esperant, amb el son dels justos, el moment gloriós de la resurrecció».

El dol

Dr. Jordi Domingo Ribas
Psiquiatra i director mèdic
de l'Institut Nepp

El dol és un procés d'adaptació natural que permet reestablir l'equilibri personal i familiar trencat amb la pèrdua d'algú estimat o alguna cosa estimada. Tot el que neix mor i tot el que apareix, desapareix. Independentment de creences particulars i que l'energia és un *continuum*. Tota forma té un procés de naixement, desenvolupament i fi. Això no obstant, tendim a viure negant aquest imponderable. Hem d'aprendre a desaferrar-nos, a acomiadar-nos, a renunciar. En la nostra cultura, suposadament avançada, precisament tot apunta a posseir, cosa que ens potencia encara més la tendència a viure d'esquenes a la finitud.

Avui dia el dol no es mostra, com antigament es feia, elaborant les pèrdues al si de la família ampliada. L'afflicció que sentim quan se'ns ha mort algú estimat ha esdevingut un assumpte estrictament individual i privat. A més, la societat ens exigeix en certa manera un cert retraïment: «No queda bé expressar el nostre dolor amb un mar de llàgrimes

o amb crits, queixant-nos cada dos per tres que trobem a faltar aquella persona.» El resultat d'això és que no hi ha vivències de la mort i que tampoc no ens atrevim a tenir-les. I això és el que ensenyem i deixem als nostres fills.

D'altra banda, en aquest ambient, la persona que està de dol rep sovint la pressió de familiars i amics que li exigeixen que torni a ser la persona que era.

Els qui estan de dol solen trobar-se amb l'obstacle que representa l'immens dolor que porten dintre, un patiment intensísim que cal afrontar i això espanta, perquè les emocions que s'experimenten poden ser tan intenses que fa por que es puguin descontrolar. En aquests moments cal evitar prendre decisions importants de forma precipitada, i delegar la responsabilitat immediata en aquelles persones en qui tenim confiança, de manera momentània.

Un procés natural

És important tenir en compte que el dol és un procés natural i que, per tant, significarà sentir i experimentar un seguit d'emocions i sentiments que no podem evitar. Per aquesta raó parlarem de recuperació i no de curació.

Algunes de les reaccions amb què es pot trobar la persona que està de dol són: els sentiments, com tristesa, enuig, culpa, alleujament i confusió; les sensacions físiques, com falta d'aire, opressió al pit, sequedat de boca i buit a l'estómac; les conductes, com somiar amb el mort, sospirar, plorar, buscar-lo i cridar-lo en veu alta, o els pensaments, com confusió, al·lucinacions breus i sentit de presència.

La comprensió i el diàleg són una cosa bàsica i necessària en el nucli familiar, ja que cada membre viurà i expressarà la pèrdua de maneres diferents. D'altra banda, la durada del dol és molt variable i cada persona té el seu ritme per adaptar-se a la nova situació.

Un dels principals indicadors que el dol ha finalitzat és poder pensar en el mort sense dolor: sense plorar, sense opressió... És en aquest punt on la persona recupera l'interès per la vida, se sent més esperançada, experimentant gratificació de nou i es va adaptant als nous rols.

La mort d'algú que s'estima pot ser un gran ensenyament: ens pot ajudar a ser més conscients, a comprendre que tenim la mort permanentment al nostre costat, a comprendre la importància d'expressar en vida l'amor que sentim a la gent que estimem. En definitiva ens pot ensenyar a estimar més i a prendre'ns la vida més tranquil·lament. La mort d'un ésser estimat pot ser l'oportunitat per aprendre a viure.

La mort: germana o enemiga?

Teresa Forcades i Vila
Doctora en Medicina, teò-
loga i monja benedictina

«Germana mort», l'ano-
menava sant Francesc.
Però sant Pau, a la pri-
mera carta als Corintis,

l'anomena «enemiga»: «El darrer enemic
destituït serà la mort» (1Co 15,26).

Hi ha moltes tradicions espirituals i
filosòfiques que consideren que acceptar
amb serenitat la mort com un fet natural
i inevitable és condició *sine qua non* de
la saviesa i que la rebel·lia contra ella és
signe d'imperfeció. A la Facultat de Te-
ologia de Harvard hi havia estudiants de
totes les religions i un dia uns companys
budistes em van dir que hi havia una cosa
que no entenien de Jesús: «Com és que
Jesús es lamenta i sua sang a Getsemani?
De què té por?» L'angoixa de Jesús els
semblava inconcebible en algú de qui els
cristians afirmem no només que ha assolit
la il·luminació i que és savi, sinó que és la
mateixa Llum i la mateixa Saviesa.

Que la mort faci suar sang d'angoixa,
faci plorar i aclapari no és per al cristià
cap signe d'imperfeció. Tampoc no ho
és viure-la amb serenitat o fins i tot de-
sitjar-la. Per al cristià, el que importa és
una altra cosa i només Déu pot jutjar en
quin grau posseïm cadascú de nosaltres
aquesta altra cosa, que és l'amor. Per amor
podem plorar com Jesús fins a sua sang,
no només la pròpia mort o la mort d'algú
a qui estimem, sinó la mort de persones
desconegudes o fins i tot el fet mateix de
la mort, que la mort existeixi i que existeixi
el dolor associat a ella.

Vida i mort

La serenitat cristiana davant de la mort
no té res a veure amb l'acceptació d'un

Agustí Codinach

Cementiri de Sant Gervasi (Barcelona).

«La mort, sigui en el seu vessant biològic o
en el seu vessant espiritual, no forma part
del pla primigeni de Déu sobre la Creació»

suposat cicle natural de la vida que inclou
la mort. Vida i mort no són dues cares de
la mateixa moneda. Vida i mort, per al
cristià, no tenen directament res a veure
l'una amb l'altra. La vida és sempre do
de Déu i com a tal un miracle, un acte
d'amor. Al paradís no hi ha cap arbre de
la mort i l'arbre de la vida no s'anomena
«arbre de la vida i de la mort». S'anomena
«arbre de la vida» i prou. La mort, sigui
en el seu vessant biològic o en el seu
vessant espiritual, no forma part del pla
primigeni de Déu sobre la Creació.

Aquest és un factor decisiu en la visió
cristiana del món: al món passen coses
que no són fruit de la voluntat de Déu.
La mort és una d'elles. El dolor, una al-
tra. Aquestes coses passen perquè ho ha
volgut la voluntat humana, no pas la de
Déu (1Co 15,21).

Realitat espiritual

La resurrecció no té res a veure amb
la reencarnació, que normalment es
concep com una dissolució de la identi-
tat físico-psíquica que no impedeix sinó
que fa possible la continuïtat i el progrés
de la realitat espiritual, en major o me-
nor grau segons hagin estat els mèrits
acumulats en la vida o les vides prece-
dents. La resurrecció no pressuposa la
continuïtat sinó la discontinuïtat de la
realitat espiritual. Morim de veritat i no
tornem a la vida per mèrits propis sinó
per un acte d'amor per part de Déu en
relació amb el qual, a diferència del que
ocorre amb el naixement en el temps i
l'espai de la història, cal que donem el
nostre consentiment explícit. Si diem sí
no tornem a néixer a la vida tal com la
coneixem, sinó a la vida segons el pla
primigeni de Déu: sense dolor, sense
mort. Però, atenció: «El qui no estima
es queda en la mort» (1Jn 3,14).

(In)actualitat de la mort

Eduard Cairo
Doctor en Filosofia i
professor de la Univer-
sitat Pompeu Fabra

L'estrena recent de
la pel·lícula *Buried*
 («Enterrat»), del jove

cineasta espanyol Rodrigo Cortés, ha
portat al primer pla de l'actualitat cul-
tural, des d'una perspectiva insòlita, el
tema de la mort. Es tracta, sens dubte,
d'una circumstància extraordinària, ja
que la presència mediàtica de la mort
està generalment restringida a obitua-
ris i noticiaris, escrits o gràfics. Sobretot
en aquest darrer àmbit, la mort resta
reduïda a la forma de dada estadística
o bé apareix envoltada de l'aura de
la llunyania o de la catàstrofe, de tal
manera que ens és present tothora
amb un caire d'excepcionalitat que,
precisament, subratllen els obituaris
de figures cèlebres.

La mort és així contemplada com un
espectacle, en un desplaçament que el
cinema, molt especialment nord-ame-
ricà, s'ocupa de consumir. La pel·lícula
de Cortés, en canvi, remarca el caràcter
prosaic de la mort, el seu rostre menys
espectacular, aturant-se en els seus

aspectes més sòrdids i alhora mediàti-
cament més morbosos.

Es tractaria d'un fenomen que
guarda probablement alguna relació
amb el d'allò denominat *macabre* pels
especialistes, és a dir, aquella atenció
desmesurada que es pot observar
durant el període barroc (segle XVII)
pels aspectes més materials i prosaics
de la mort, com ara les calaveres, els
esquelets, la corrupció o descomposició
del cos, etc. Un fenomen que, tal com
apunten novament els especialistes,
assenyala en gran part l'inici del senti-
ment modern de la mort, caracteritzat
per la sostracció de la mateixa a la fa-
miliaritat que li va ser habitual durant
els segles precedents, quan es moria
quotidianament, a la vista de tothom,
quasi diríem que amb normalitat. I és
que la mort, més enllà del fet biològic,
és a dir, com a *sentiment* o *experiència*
de la mort, té, per estrany que això
pugui semblar, i com qualsevol altra
manifestació cultural, una *història*.

Una evolució palesa

Els estudiosos (i n'hi ha força, amb
obres a l'abast en traducció, com ara
Philippe Ariès, Michel Vovelle o Edgar

Morin, per citar únicament els més
destacats) coincideixen *grosso modo*
a assenyalar una evolució que va de
la mort com una cosa familiar, passant
pel descobriment de la mort pròpia
i, després, de la mort dels éssers esti-
mats, fins a l'*ocultació de la mort* que
caracteritzaria les nostres societats
contemporànies, on institucions com
l'agonia pública, el seguici fúnebre,
el dol o la vetlla del difunt han estat
sostrets a la visibilitat i esdevingut

objecte de la gestió pulcra i *invisible*
per part d'administracions i empreses
privades o públiques amb una eficiència
absoluta.

Ara bé, com apunten també tots
aquests estudiosos, i d'altres, quan la
mort se sostreu a la seva normal visi-
bilitat, i a la seva gestió ritual, retorna
revestida amb una aura de fascinació
que no fa altra cosa que revelar-nos
el seu grau d'excepcionalitat i de no-
domesticació per part de la cultura,
instrument consagrat, com bé saben
els antropòlegs, a gestionar l'adaptació
dels humans a les adverses condicions
del món real.

Una cultura que es nega a fer-se càr-
rec de la mort en la seva dimensió més
real i menys espectacular o estadística,
és una cultura fallida, que condemna
els seus membres a la indefensió espi-
ritual i els precipita en mans de gurus
i de messies de tota mena. Però el que
és encara molt pitjor, atès que sense
mort no hi ha tampoc vida, l'ocultació
contemporània de la mort priva la vida
del seu interès i de la seva intensitat
genuïns, encaminant-nos cap a una hi-
perexcitació, un consum frenètic o una
velocitat de vertigen que ens allunyen
del simple plaer de... viure!

«L'ocultació
contemporània de
la mort priva la vida
del seu interès i de
la seva intensitat
genuïns»

«La mort per al cristià suposa el creixement final»

Mn. Alfons Gea, responsable del Servei d'Atenció al Dol de la Funerària Municipal de Terrassa

Miquel Àngel Codina

Mn. Alfons Gea és llicenciat en Teologia i en Psicopedagogia, i diplomat en Magisteri. És rector de la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Terrassa. Des del 2007 és el director del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut de Catalunya. L'1 de març del 2001 va ser nomenat responsable del Servei d'Atenció al Dol de la Funerària Municipal de Terrassa. També és assistent espiritual a diferents hospitals de Terrassa i formador en atenció al dol de professionals sanitaris i sociosanitaris: treballadors socials, psicòlegs, metges, infermeres, etc. És el fundador i director del Centre Sara, una casa d'acollida per a malalts de sida.

Quines són les tasques concretes del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut (SIPS)?

És la coordinadora de totes les delegacions diocesanes de Pastoral de la Salut de Catalunya. Ens ajudem compartint recursos i experiències, impulsem les campanyes anuals—com la d'aquest curs, Joventut i Pastoral de la Salut—, organitzem diverses trobades de formació interdiocesana i representem l'Església davant del govern de la Generalitat de Catalunya pels assumptes que ens pertocuen, com ara el servei religiós als hospitals. És una manera de viure la comunió de les diòcesis catalanes.

En què consisteixen els grups de dol?

Formen part de l'atenció al dol, però no són l'única alternativa. El formen persones afectades per la pèrdua d'un ésser estimat que els costa refer la vida. Tot i que hi ha una persona que facilita el diàleg, el treball més important l'han de fer les mateixes persones que pateixen el dol, ja que ningú no comprèn millor el qui pateix que un altre que passa pel mateix. Es tracta d'acompanyar per ajudar a expressar els sentiments, tot respectant ritmes i acaronant verbalment. Les ferides es curen quan algú les acull. A poc a poc, la persona va adquirint confiança des del suport rebut per emprendre una nova vida.

Per què són tan necessaris?

No haurien de ser necessaris si hi haguessin persones, espais i temps per compartir la pena i expressar el dolor. Els hem hagut de crear per la dificultat que experimenten aquelles persones que han perdut algú quan, passades les primeres setmanes, als altres els molesta l'expressió de dolor i reprimeixen el dolor de la persona afectada amb frases fetes, com ara «a ell/a no li agradaria que ploressis», «no hi pensis» o «està en un lloc millor».

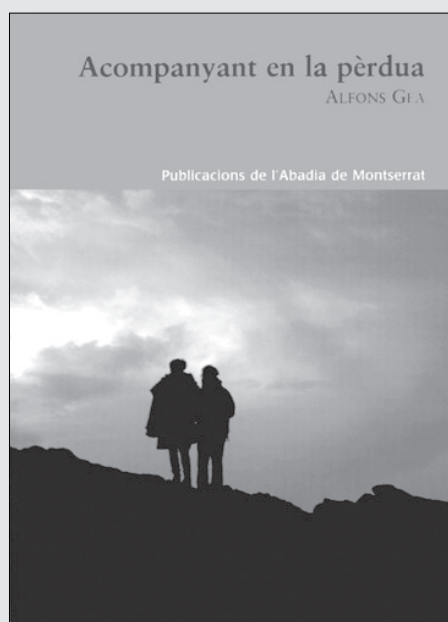
Estan oberts a tothom o sobre-tot a les persones creients?

L'Església no discrimina quan es tracta de consolar i de guarir. El fet de la fe és complex. Si bé quan la fe és ferma i sentim el consol de la resurrecció, no per això deixem d'experimentar l'absència, el buit i la manca de companyia que ens deixa la persona que se'n va. Som humans. Jesús també va plorar

Davant de la pèrdua d'un ésser estimat

L'any 2004 s'iniciava a Terrassa el primer curs d'Acompanyament en el Dol, una iniciativa de la Funerària Municipal, sota la direcció de Mn. Alfons Gea, teòleg, educador i psicopedagog d'aquesta empresa. L'objectiu del curs era dotar els professionals dels sectors sanitari, social i assistencial de les eines per poder oferir un acompanyament professional a les persones que s'enfronten a la pèrdua d'un ésser estimat. Després d'haver-se'n organitzat nombroses edicions amb un èxit sorprenent de convocatòria, es va editar el volum *Acompanyant en la pèrdua*. Què és el dol? Com ens podem apropar a les persones que el viuen? De quina manera podem ajudar-les? És bo plorar una pèrdua? Quant temps passa fins que acceptem la mort d'algú que estíem? Perquè hi ha persones que no poden refer-se'n mai? Alfons Gea, amb una dilatada experiència personal i professional en l'àmbit de l'acompanyament, ofereix una una resposta honesta i senzilla a totes aquestes preguntes. Aquest llibre ens ajuda a revisar el passat per conèixer-nos millor i potser fer les paus amb nosaltres mateixos, condició indispensable per ajudar els altres.

Alfons Gea, *Acompanyant en la pèrdua*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Saurí, 2006, 168 pàg.

davant de la mort de Llätzer. Hi ha, a més, una fe feble, rutinària i infantil que fa pensar que la mort és un càstig que Déu ens ha fet. En aquests casos, el dol pot esdevenir un moment de creixement des del punt de vista de fe i humà, on comprenem la fragilitat humana i l'amor de Crist que va donar la vida a la creu, patint amb nosaltres i per nosaltres. Hi ha moltes «creences»

orientals, fins i tot en els cristians, que sovint necessiten ser purificades. El camí del dol en l'inici és igual per a creients i no creients. És en la resolució final que els cristians l'acabem en una esperança ferma i joiosa.

L'acompanyament en la pèrdua sempre és un procés complex. Quins són els factors principals que caracteritzen aquest procés?

Primer, cal assumir l'absència, la realitat de la mort. Això pot ser un procés que pot durar dies o anys. Assumir el buit que ens deixa la persona que estíem pot generar tant de dolor que preferim enganyar-nos pensant que no ha marxat i conservant intactes les seves pertinences. Després, cal organitzar de nou la vida sense aquella persona. Això és més complex perquè implica un canvi de rutines, aprenentatges nous i fins i tot trobar un nou sentit a la vida. Aquella persona malalta durant tant de temps ens ha pogut fer sentir útils, ens ha donat afecte, i això es troba molt a faltar. A més, hi pot haver molts altres temes que compliquen el dol: qüestions no resoltes, significació de la persona que marxa... Tot s'ha de treballar fins a reestructurar la vida de nou.

Quins són els col·lectius més vulnerables davant de la pèrdua d'un ésser estimat?

Primerament, els pares que perden un fill. La inversió de la cadena és «antinatural». No hi ha cap pare o mare que hi estigui preparat. També la parella quan aquesta era la que donava sentit a la vida de l'altre. Costa trobar una nova manera de viure. Hi ha persones que es troben molt perdudes quan mor el pare o la mare, i aquests eren els qui d'alguna manera guiaven la vida del fill, encara que fos adult. Aprendre a ser autònom a certes edats és dur i difícil.

Per què la societat actual vol amagar el fet de la mort?

Més que la mort, el que amaguem és el patiment. Sovint em toca acompanyar malalts greus; el malalt «no vol fer patir la família» parlant de les seves pors i angoixes. Per la seva banda, la família no vol «que el malalt s'assabenti» que s'està morint. Tots saben el que passa i el que passarà, però ningú no vol parlar-ne. Fins i tot esperen el moment de l'agonia per demanar la unció dels malalts per tal que el malalt no «pateixi».

Com a cristians, com podem fer front a la mort?

Morint cada dia amb Crist per ressuscitar cada dia amb ell. Hem de morir en les coses petites que anem perdent amb el pas del temps, amb les contrarietats que ens vénen, amb els canvis que es donen... Ens hem d'anar desprenent de mica en mica del llast d'aquest món. Créixer és anar deixant enrere les etapes anteriors per arribar a una plenitud més gran. La mort per al cristià suposa el creixement final. Les afeccions d'aquest món són una dificultat.

Creu que seria bo que l'Església apostés per la creació d'una pastoral específica del dol?

Dins de la Pastoral de la Salut ja es preveu i, de fet, es fa. En alguns casos de manera formal, amb els grups de dol, i sempre de manera indirecta, amb l'acompanyament i la integració de les persones que pateixen. Les nostres parròquies i grups en són una prova. Són moltes les persones que troben a l'Església un consol i una esperança.

La riquesa «polifònica» del Sínode dels Bisbes del Pròxim Orient

Del 10 al 24 d'octubre es van reunir a Roma 185 pares sinodals

Marta Nin
Ciutat del Vaticà

Església llatina, maronita, siríaca, caldea, armènia, grecomelquita, copta, bizantina... diferents comunitats catòliques arrelades al Pròxim Orient conviuen des de fa segles a la terra on va néixer, predicar, morir i ressuscitar Jesús de Natzaret. Les Esglésies catòliques orientals participen de la comunió amb el Bisbe de Roma, tot i mantenir una litúrgia i alguns cànons diferents. Aquestes diversitats de vegades han estat font de discrepància, però la veritable dificultat d'aquestes comunitats és la vivència de la fe. Han de lluitar per la supervivència, sovint són perseguides, i això és motiu pel qual molts decideixen emigrar de la seva terra.

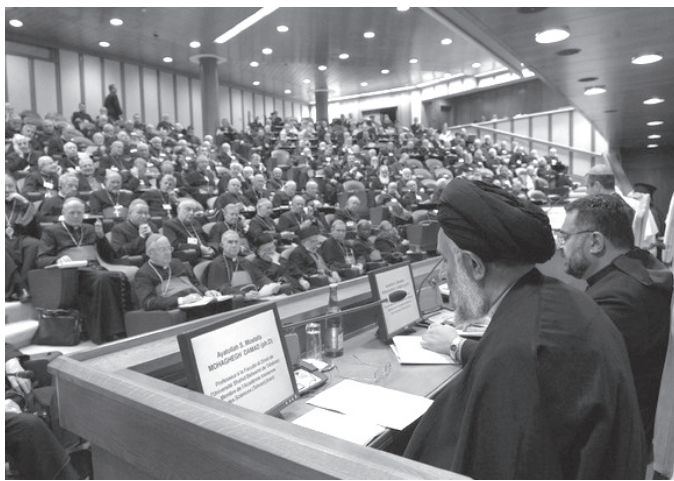
Per primer cop en la història de l'Església s'ha celebrat un Sínode dels Bisbes dedicat als cristians del Pròxim Orient. El magisteri de Benet XVI vol mirar de recuperar l'autenticitat de la fe cristiana a Occident, però no es pot pas dir que aquest sigui un Pontífex amb una única vocació europeïsta, sinó que el seu és un magisteri universal enfocat a revifar l'Evangeli arreu. Del 10 al 24 d'octubre es van reunir a Roma 185 pares sinodals, 140 d'ells provinents del Pròxim Orient.

El títol de l'assemblea era *L'Església catòlica al Pròxim Orient: comunió i testimoni*. Una experiència de comunió és el que van fer tots els participants. Ho constaten les proposicions finals, on es diu que «som cridats a viure com a Església de comunió». Per mantenir viva aquesta comunió interna al si de les Esglésies orientals, els pares sinodals creuen oportú «crear una comissió de cooperació entre les jerarquies catòliques del Pròxim Orient, encarregada de promoure estratègies pastorals comunes, un coneixement recíproc de les tradicions, dels instituts interrituals, dels organismes de caritat comuns». En la mateixa direcció també volen «organitzar trobades periòdiques i regulars entre les jerarquies catòliques del Pròxim Orient», així com «practicar una solidaritat material entre les diòcesis riques i les menys riques». Els bisbes d'Orient no volen treballar només per cohesionar la comunió interna, sinó també l'externa amb la resta de comunitats cristianes presents afavorint «el diàleg ecumènic a nivell local», i adoptant iniciatives amb la resta de comunitats cristianes no catòliques.

El Sínode va dedicar els esforços a una de les problemàtiques més greus del Pròxim Orient: la presència dels cristians a la zona. Per aquest motiu, en les proposicions finals va dedicar ampli espai a aquesta qüestió i va veure necessària la creació d'una «comissió que s'ocupi de l'estudi del fenomen migratori i de les seves motivacions per trobar els mitjans per contrastar-lo». En aquest sentit, les proposicions es van esplaïar en les qüestions de l'emigració, de la immigració, de la terra i dels béns immobles dels

cristians, etc.

En àmbit interreligiós, les proposicions del Sínode se centren en les relacions amb les religions majoritàries de la zona, és a dir, jueus i musulmans, «purificant la memòria» i impulsant el «perdó recíproc». Però en el missatge final, una al·lusió a les relacions amb els jueus va ferir la susceptibilitat d'Israel. Concretament quan s'afirma: «No està permès recórrer a posicions teològiques bíbliques

per fer-ne un instrument per justificar injustícies.» Al llarg del Sínode s'han pogut escoltar diferents intervencions que plantejaven les dificultats del poble palestí i demanaven la fi de l'ocupació israeliana dels territoris palestins, així com la creació de dos estats paral·lels, un de jueu, i un altre de palestí. Tampoc no van faltar les crítiques i denúncies a alguns règims musulmans on falta la llibertat religiosa, però la posició política del Sínode a favor de Palestina va irritar les autoritats jueves. Des del ministeri d'Afers Estrangers el viceministre Danny Ayalon va lamentar a la premsa d'Israel que el Sínode s'hagués transformat en «un fòrum per als atacs polítics contra Israel, tal com fa sempre la millor tradició de la propaganda àrab». El portaveu del mateix ministeri va afirmar que el

Sínode havia estat «injust» i «carregat de prejudicis», desmentint que «els governs d'Israel» hagin fet «servir mai la Bíblia» per justificar l'ocupació dels territoris palestins. A Roma, el rabí en cap de la sinagoga, Riccardo Di Segni, va titllar de «molt greu» el missatge del Sínode, i va declarar al *Corriere della Sera*: «L'opció terriblement teològica la fan ells perquè recuperen la teologia preconiliar de la substitució de l'Aliança per negar als jueus el dret a la terra d'Israel, i s'alien amb la tesi palestina. Les Esglésies cristianes de la zona mai no han intentat fer cap repensament teològic, cosa que en canvi el Vaticà sí que ha fet. I no diuen que els cristians estan perseguides pels musulmans que els estan aniquilant, no se n'adonen que el vell truc de l'aliança antijueva no funciona i que l'únic país on la presència cristiana creix és Israel.» El Sínode va fer una «crida a l'ONU per una pau justa i definitiva a Palestina» i va demanar per a Jerusalem «un estatut just que respecti el caràcter de cadascuna de les tres fes».

Les al·lusions al conflicte entre jueus i palestins van donar un ressò polític al Sínode, i van desdibuixar molts encerts, especialment la retrobada comunió entre les diferents Esglésies orientals. En el dinar de cloenda que el Papa va tenir amb els pares sinodals va fer referència explícita a aquesta comunió: «Hem vist la riquesa, la diversitat d'aquesta comunió. Sou Esglésies de ritus diferents, que formen, malgrat tot, juntament amb tots els altres ritus, l'única Església catòlica. És bonic veure aquesta veritable catolicitat, que és tan rica de diversitats, tan rica de possibilitats, de cultures diferents; i justament així creix la polifonia d'una única fe, d'una veritable comunió dels cors, que només el Senyor ens pot donar.» I va afegir: «Aquest és el do més

important del Sínode que hem viscut i realitzat: la comunió que ens relaciona a tots i que també és en si mateixa testimoniatge.»

La pau va ser invocada amb força en nombroses ocasions. Benet XVI va fer una crida ferma a la pau en la celebració eucarística de cloenda del Sínode: «Des de fa massa temps al Pròxim Orient perduren els conflictes, les guerres, la violència, el terrorisme», però «la pau, que és un do de Déu, també és el resultat dels esforços dels homes de bona voluntat, de les institucions nacionals i internacionals, en particular dels Estats més implicats en la recerca de les solucions dels conflictes». Per aquest motiu, «mai no ens hem de resignar a la manca de pau. La pau és possible. La pau és urgent. La pau és la condició indispensable per a una vida digna de la persona humana i de la societat». És més, «la pau també és el millor remei per evitar l'emigració del Pròxim Orient, esforçant-nos per tal que aquest do de Déu ofert als homes de bona voluntat es difongui en el món sencer». Benet XVI va tenir paraules d'ànim per als «germans i germanes que es troben en situacions difícils, a vegades molt dures, tant per la precarietat material, com pel desànim, l'estat de tensió i la por». Per al Papa, «el crit del pobre i de l'oprimit troba un ressò immediat en Déu, que vol intervenir per obrir una via de sortida, per restablir un futur de llibertat, un horitzó d'esperança».

Durant la cloenda del Sínode, el Papa va anunciar solemnement el tema de la propera assemblea: «Després d'haver consultat l'episcopat del món sencer, i després d'haver escoltat el Consell ordinari de la Secretaria general del Sínode dels Bisbes he decidit dedicar la propera Assemblea general ordinària, el 2012, al tema *La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana*». El Papa va explicar com «durant les sessions de l'assemblea sovint s'ha subratllat la necessitat de tornar a proposar l'Evangeli a les persones que el coneixen poc o que fins i tot s'han allunyat de l'Església. Sovint s'ha evocat la necessitat urgent d'una nova evangelització també per al Pròxim Orient. Es tracta d'un tema força difós, sobretot en els països d'antiga cristianització. També la creació del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització respon a aquesta profunda exigència».

RAMI ISSA, CRISTIÀ MARONITA DE HAIFA (ISRAEL)

«Estem cridats a ser cristians més enllà de les nostres particularitats»

Els cristians del Pròxim Orient viuen situacions difícils, però també es troben oasis en els quals poden practicar la fe sense ser discriminats. Aquesta és l'experiència de Rami Issa, jove cristià maronita que viu actualment a Roma.

Quina és la situació dels cristians de Haifa?

A Haifa es viuen realitats religioses i ètniques diferents. La meua experiència és tranquil·la; els cristians som una minoria però no estem discriminats per la nostra fe. Crec que, en general, a Israel hi ha una gran llibertat perquè cadascú pugui practicar el propi culte. A Haifa hi ha cristians no només maronites, sinó també de ritu armeni, llatí, bizantí, i també protestants i ortodoxos. Entre tots plegats la unitat és cada cop més gran, hi ha col·laboració recíproca i, fins i tot, últimament s'ha celebrat alguna festivitat religiosa de manera conjunta.

Tot i així cadascú és molt gelós de les seves particularitats...

Perquè es tracta de tradicions mil·lenàries. L'Església maronita es remunta a l'any 400, té els seus sants, els seus màrtirs, trets particulars en el culte... és normal defensar

la pròpia diversitat, és una riquesa. Al Pròxim Orient els nous moviments no acaben d'arrelar perquè ignoren aquesta diversitat. Jo no estic contra la novetat, però cal tenir present la inculturació, no es pot forçar la gent a abandonar el propi ritu. **I quina és la seva experiència a Roma com a maronita?**

El primer cop vaig venir per a la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) del 2000. Em va sobtar veure dos milions de joves units per la fe. Aquella JMJ em va canviar. Per això vaig voler tornar-hi dos anys després, per aprofundir l'estudi de la fe. Aleshores la situació va ser molt diferent. Em va sobtar veure l'allunyament i el rebuig de la fe per part de molta gent. Al Pròxim Orient la religió és una identitat, no es pot parlar de la pròpia identitat sense esmentar la pròpia religió. Això aquí no passa. Però també vaig trobar parròquies i comunitats molt vives. Aquí sovint participo en el ritu llatí. La identitat maronita és una riquesa, però no m'hi he aferrat mai. Estem cridats a ser cristians arreu on ens trobem més enllà de les nostres particularitats.

«Ni Europa ni Occident són conscients del que passa al Pròxim Orient»

Pilar Lara, fundadora i presidenta de la Fundació Promoció Social de la Cultura, auditora al Sínode dels Bisbes per al Pròxim Orient

Marta Nin

En un Sínode sobre el Pròxim Orient és evident que la majoria de participants provenen d'aquella zona del món, però també n'hi ha uns quants d'originaris d'altres llocs que són experts coneixedors d'aquella àrea. És el cas de Pilar Lara, una dels tres participants espanyols al darrer Sínode. Des de fa gairebé vint anys la seva ONG treballa activament a favor de la promoció social i cultural dels països del Pròxim Orient. També està present en altres àrees del món, concretament en 41 països distribuïts en quatre continents.

Com va néixer la seva activitat al Pròxim Orient?

La Fundació va néixer l'any 1987 per afavorir l'educació de les persones en algunes zones marginals de la ciutat de Madrid. En cap moment vam planificar arribar tan lluny. He de dir que quan l'any 1992 em van proposar de treballar al Líban, jo no ho volia fer de cap manera, però després de conèixer la realitat del país i de demanar-m'ho Joan Pau II, no vaig poder dir que no. Després del Líban vam anar a Palestina i així la Fundació s'ha anat estenent, però sempre hem volgut que l'estructura no s'engrandís gaire.

Es tracta d'una fundació catòlica?

És una fundació privada. Jo sóc catòlica i sóc de l'Opus Dei, però la fundació no representa ni l'Església ni l'Opus. Al Pròxim Orient treballem per afavorir la població local, dels nostres projectes se'n beneficien no només els cristians. A Gaza hem construït una escola per a 2.000 nens, dels quals només 50 són cristians, la resta són musulmans. És evident, però, que al Pròxim Orient ens dediquem molt als cristians, perquè un dels nostres objectius com a fundació és el suport a les minories. Treballem tant amb l'Església com amb la societat civil.

Quins altres objectius té?

El foment de l'educació, de la cultura i de la formació professional, contribuir a l'eradicació de la pobresa, afavorir la promoció de la dona... Al Pròxim Orient una de les nostres prioritats és formar les dones en relació amb el microcrèdit i també donar suport al desenvolupament rural, especialment tot el que té a veure amb l'aigua, un dels béns més

«El Sínode ha insistit molt en la formació dels cristians en tots els aspectes i ha vibrat amb el desig que els cristians continuïn estant presents a la terra de Jesús»

preuats i escassos de la zona.

Des de la seva experiència, quina és la situació actual dels cristians al Pròxim Orient?

Molt crítica. La situació és crítica en l'àmbit global, no només per als cristians, i tinc la sensació que ni Europa ni Occident són conscients del que està passant. Al llarg de la història, el Pròxim Orient sempre ha estat l'entrada i la sortida de totes les civilitzacions. La problemàtica en aquesta zona ens ateny a tots. Pel que fa als cristians, he de dir que, d'una banda, estan pitjor que fa vint anys, és a dir, pel que fa a les condicions, però de l'altra, la presència de cristians en la zona ha augmentat arran de la immigració de fidels de països com el Sudan o les Filipines a la zona del Golf i de l'Àrab Saudita. D'altra banda, cal dir que la situació dels cristians varia de país a país. Al Líban són iguals davant la llei a la resta de ciutadans, mentre que a la resta de països no deixen de ser ciutadans de segona categoria, a excepció puntual de Jordània o també de Síria. A Palestina fins fa poc no hi havia conflictes interreligiosos, però ara també comença a haver-n'hi.

Com ha estat la seva experiència al Sínode?

Molt enriquidora, tot i que esgotadora i absorbent. Estic contenta perquè els laics hem pogut dir-hi la nostra i se'ns ha escoltat. El Sínode ha insistit molt en la formació dels cristians en tots els aspectes i ha vibrat amb el desig que els cristians continuïn estant presents a la terra de Jesús. Hi ha hagut ve-

ritables discussions en els cercles, però sempre s'ha arribat a conclusions consensuades. Cal dir que una de les dificultats dels cristians al Pròxim Orient és la diversitat eclesial entre les diferents confessions, fins i tot els catòlics estan dividits en diferents ritus i tradicions mil·lenàries, i això a vegades crea conflicte quan hi ha qui es manté aferrat a aquestes tradicions. A banda d'això, crec que una de les prioritats dels cristians de la zona ha de ser el perdó. Ja ho vaig fer present en el meu discurs a l'assemblea, cal treballar més perquè la consciència del perdó entri en la vida dels cristians del Pròxim Orient.

Com veu el futur de la zona?

Jo crec que el mal no és permanent. Quan jo anava a la universitat, tot era marxisme, i el marxisme ha mort. Temps abans havia estat en alça el nazisme, però també va morir. Penso, doncs, que el fonamentalisme també està condemnat a desaparèixer. Pel que fa als cristians, tal com s'ha dit al Sínode, cal potenciar-ne l'educació, i també cal afavorir el coneixement de la pròpia fe i potenciar-ne el testimoni, és important conèixer els altres, impulsar el diàleg i no entrar en la confrontació, és a dir, no imposar les idees, però viure-les a fons.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

☐ Amèrica i Àfrica: 230€

☐ Missioner

☐ Edició en català

☐ Àsia i Oceania: 308€

☐ Missionera

☐ Edició en castellà

☐ Adjunto xec nominatiu

☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:

CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

per a grans persones grans

Places disponibles i preu assequible

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

«Receptes» del Papa per a una bona preparació al sacerdoci

Carta de Benet XVI als seminaristes

Zenit

Ciutat del Vaticà

El sacerdot catòlic «existeix per portar Déu als homes», i primerament ha de ser «un home de Déu». Així exhorta el papa Benet XVI els seminaristes, en la seva carta feta pública el 18 d'octubre, amb motiu de la Cloenda de l'Any Sacerdotal, als aspirants al sacerdoci d'arreu del món.

En aquest missatge, en el qual recorda els seus anys de seminari, el Papa exhorta els seminaristes a «aprofitar bé» el seu temps de formació, mitjançant l'estudi de la teologia i el creixement personal i espiritual. Entre les «receptes» que el Pontífex dona als seminaristes, subratlla la importància de la vida sacramental, de la integració en l'Església, de l'estudi de la teologia i del dret canònic, de la maduresa i la comprensió i vivència serena del celibat.

Pregària

Primerament, afirma, un seminarista ha d'«aprendre a viure en contacte permanent amb Déu», ha de saber «pregar en tot moment». No es tracta de «recitar contínuament oracions», sinó de «no perdre mai el tracte interior amb Déu», que és el sentit de la pregària. «Per això és important que el dia comenci i acabi amb la pregària. Que escoltem Déu en la lectura de l'Escriptura. Que li expliquem els nostres desitjos i esperances, les nostres alegries i patiments, els nostres errors i la nostra gratitud per tot allò bo i bell, i que d'aquesta manera estigui sempre davant dels nostres ulls com a punt de referència a la nostra vida.»

Però Déu, afirma el Bisbe de Roma, «no és només una paraula. En els sacraments, Ell se'ns dona en persona, a través de realitats corporals». Per això, afirma, cal que l'Eucaristia sigui «el centre de la nostra relació amb Déu i de la configuració de la nostra vida. Celebrar-la amb participació interior i trobar d'aquesta manera Crist en persona ha de ser el centre de cadascuna de les nostres jornades».

Per celebrar bé l'Eucaristia, afegeix el Papa, «és necessari també que aprenem a conèixer, entendre i estimar la litúrgia de l'Església en la seva expressió concreta. En la litúrgia resem amb els fidels de tots els temps: passat, present i futur se sumen a un únic i gran cor de pregària». «Per la meva experiència personal puc afirmar que és engrescador aprendre a entendre a poc a poc com tot això ha anat creixent, quanta experiència de fe hi ha en l'estructura de la litúrgia de l'Eucaristia, quantes generacions amb la seva pregària l'han anat formant.»

Benet XVI subratlla també la importància de la confessió en l'itinerari d'un futur capellà: «M'ensenya a mirar-me amb els ulls de Déu, i m'obliga a ser honest amb mi mateix. Em porta a la humilitat.» «Encara que haguem de combatre contínuament els mateixos

errors, és important lluitar contra l'ofuscament de l'ànima i la indiferència que es resigna davant del fet que som així.»

És important, afirma, «mantenir-nos en aquest camí, sense ser escrupolosos, tenint consciència agraïda que Déu sempre està disposat al perdó. Però també sense la indiferència, que ens fa abandonar la lluita per la santedat i la superació». «Reconeixent la meva misèria, arribo també a ser més tolerant i comprensiu amb les febleses dels altres», subratlla el Papa.

Estimar la teologia

El temps al seminari és, sobretot, temps d'estudi, recorda Benet XVI. «Una de les tasques principals dels anys de seminari és capacitar-vos per donar raons de la fe.» «Us ho prego insistentment: estudeu amb perseverança. Aproveiteu els anys d'estudi. No us en penedireu», els exhorta.

El Papa reconeix que «de vegades les matèries d'estudi semblen molt llunyanes de la vida cristiana real i de l'atenció pastoral», però no hem de caure en l'error d'«aprendre les coses merament pràctiques, sinó de conèixer i comprendre l'estructura interna de la fe en la seva totalitat». Només així la fe «esdevé una resposta a les preguntes dels homes que, tot i que aparentment canvien en cada generació, en el fons són les mateixes».

Subratlla la importància de «conèixer a fons la Sagrada Escriptura en la seva totalitat, en la seva unitat entre

«El sacerdot és important que hagi aconseguit un equilibri just entre cor i ment, raó i sentiment, cos i ànima, i que sigui humanament íntegre»

l'Antic i el Nou Testament», així com «conèixer els Pares i els grans Concilis», i «les qüestions essencials de la teologia moral i de la doctrina social de l'Església». També és important «la teologia ecumènica, conèixer les diverses comunitats cristianes; és igualment necessari una orientació fonamental sobre les grans religions i, sobretot, la filosofia: la comprensió de la recerca i de les preguntes de l'home, a les quals la fe vol donar resposta».

I finalment, explica el Papa, és important «valorar el dret canònic per la seva necessitat intrínseca i per la seva aplicació pràctica: una societat sense dret seria una societat mancada

de drets. El dret és una condició de l'amor».

Maduresa

Un altre dels aspectes als quals el Papa dona gran importància és a la maduresa i a l'equilibri personal, especialment pel que fa a la vivència del celibat, la integració de la sexualitat en la pròpia personalitat.

La sexualitat, afirma Benet XVI, «és un do del Creador, però també una tasca que té a veure amb el desenvolupament de l'ésser humà. Quan no s'integra en la persona, la sexualitat esdevé una cosa banal i destructiva».

Recordant els recents escàndols d'abusos a menors per part de membres del clergat, el Papa afirma que aquests fets, «que són absolutament reprovables, no poden desacreditar la missió sacerdotal, que conserva tota la seva grandesa i dignitat».

«Gràcies a Déu, tots coneixem sacerdots convincents, forjats per la seva fe, que donen testimoni de com en aquest estat, en la vida celibatària, es pot viure una humanitat autèntica, pura i madura», afegeix, subratllant la importància de ser «amatents i atents, examinant-nos amb cura a nosaltres mateixos, davant de Déu, en el camí vers el sacerdoci, per veure si aquesta és la seva voluntat per a nosaltres».

El sacerdot, «que haurà d'acompanyar altres persones en el camí de la vida i fins al moment de la mort, és important que hagi aconseguit un equilibri just entre cor i ment, raó i sentiment, cos i ànima, i que sigui humanament íntegre».

El seminarista, que sovint, en els darrers temps, prové d'àmbits diferents, i en ocasions des dels nous moviments i carismes, ha de ser primerament «home d'Església», apunta el Papa, per damunt de particularismes.

«Els moviments són una cosa magnífica. Tots sabeu com els aprecio i estimo com a do de l'Esperit Sant a l'Església. Això no obstant, s'han de valorar segons la seva obertura a la realitat catòlica comuna, a la vida de l'única i comuna Església de Crist, que en la seva diversitat és, en definitiva, una de sola», afirma.

El seminari, recorda el Papa, «és el període en què aprenem amb els altres i dels altres. En la convivència, potser de vegades difícil, heu d'assimilar la generositat i la tolerància, no simplement suportant-vos mútuament, sinó enriquint-vos els uns als altres».

«Ser escola de tolerància, més encara, d'acceptar-se i comprendre's en la unitat del Cos de Crist, és un altre element important dels anys de seminari.»

Espiritualitat

Benet XVI afirma també, finalment, que no hem de menystenir la pietat popular que, tot i que «pugui derivar cap allò irracional i potser també quedar-se en allò extern», això no obstant, «excloure-la és completament erroni».

«A través seu, la fe ha entrat en el cor dels homes, formant part dels seus sentiments, costums i vivència comuna. Per això, la pietat popular és un gran patrimoni de l'Església. La fe s'ha fet carn i sang», explica el Papa.

Certament, «la pietat popular sempre s'ha de purificar i apuntar al centre, però mereix tot el nostre afecte», conclou.

Capel cardenalici per a Mons. José Manuel Estepa

Serà creat cardenal el 20 de novembre vinent

Rosa María Jané Chueca
Madrid

El 20 d'octubre compareixia davant dels mitjans de comunicació a l'arquebisbat de Madrid l'arquebisbe emèrit castrense, Mons. José Manuel Estepa. El motiu era l'anunci de Benet XVI de la celebració, el 20 de novembre, del seu tercer consistori ordinari públic per a la creació de 24 nous cardenals, entre ells Mons. Estepa.

«He rebut aquesta notícia amb sorpresa, com és lògic, i amb gratitud, perquè donada la meua edat és un signe d'amistat i de benvolença amb la meua persona», reconeixia el prelat. Mons. Estepa recordava que «vaig començar el meu servei a la Santa Seu l'any 1969, i d'aleshores ençà hi he restat sempre incorporat tant en serveis del clergat i de catequesi, com a partir del 1983 en la pastoral militar, la pastoral castrense». Durant 21 anys Mons. José Manuel Estepa es va dedicar a la pastoral militar: «En els primers anys, juntament amb un arquebisbe italià, vaig tenir l'encàrrec de perfilar una nova etapa per a la pastoral del món militar, que estava molt marcada per la recerca de la pau. Va ser una dècada en la qual tots els episcopats es van comprometre en pronunciaments sobre la defensa de la pau.» Segons el prelat, entre els militars va trobar «gent estupenda, formidable, plena de valentia i de solidesa en la fe».

Mons. Estepa, als seus gairebé 85 anys, encara continua actiu en la Conferència Episcopal Espanyola, i forma part de la Comissió d'Ensenyament i Catequesi. Per això, assenyalava que «el qui ha de donar les gràcies sóc jo perquè el fet que em permetin, i amb tota confiança, servir l'Església omple de joia el cor d'un creient i molt principalment el cor d'un capellà i d'un bisbe vell. Estic molt content d'haver treballat i que m'hagin deixat treballar». Mons. José Manuel Estepa va ser un dels principals redactors del Catecisme de l'Església catòlica, i recordava que «quan Joan Pau II ens va encomanar el Catecisme, semblava una tasca impossible, però el Papa sempre deia que seria una cosa decisiva per a l'època contemporània. Especialment en aquests moments de confusió i de baixada de nivell, el Catecisme té un valor evangelitzador enorme».

No va oblidar l'arquebisbe referir-se als seus primers anys com a bisbe, en els quals va col·laborar com a auxiliar amb el cardenal Tarancón: «En tot aquest temps sempre envoltat en tantes dificultats i en tanta commoció com va significar aquella dècada dels setanta, jo sempre vaig recordar que el més important, per a nosaltres, era la fe i educar per a la fe. I tenir molta paciència i esperar. No pretendre'n veure fruits immediats.»

L'arquebisbe de Madrid, el cardenal Antonio M. Rouco, també present en la compareixença, va voler destacar el reconeixement a la tasca de Mons. Este-

pa: «La notícia de la seva creació com a cardenal ha estat una gran alegria per a l'Església. Els seus serveis a l'Església universal han estat de valor excepcional i el Sant Pare els ha considerat i valorat, i els ha volgut subratllar amb aquest nomenament. Els seus serveis a l'arxidiòcesi de Madrid són de molt bon record i d'un excepcional valor pastoral, espiritual i apostòlic. Estic segur que, després del seu nomenament com a cardenal, continuarà contribuint al bé de l'Església a Espanya i al de l'Església universal.»

Entre els nous cardenals que seran creats al consistori del 20 de novembre destaquen Mons. Angelo Amato, *s.d.b.*, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants; Mons. Gianfranco Ravasi, president del Consell Pontifici de la Cultura; Mons. Laurent Monsengwo Pasinya, arquebisbe de Kinshasa (República Democràtica del Congo); Mons. Raymundo Damasceno Assis, arquebisbe d' Aparecida (Brasil), o Mons. Elio Sgreccia, anterior president de la Pontificia Acadèmia per a la Vida.

El nou col·legi cardenalici comptarà amb onze cardenals espanyols. Actualment n'hi ha deu, cinc d'electors i cinc amb més de 80 anys. Dels cinc electors, quatre resideixen a Espanya: Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona; Antonio M. Rouco, arquebisbe de Madrid; Carlos Amigo, arquebisbe emèrit de Sevilla, i Agustín García-Gasco, arquebisbe emèrit de València. Resideix a Roma el cardenal Antonio Cañizares, president de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments.

No són electors els cardenals Francisco Álvarez (1925), arquebisbe emèrit de Toledo; Ricard M. Carles (1926), arquebisbe emèrit de Barcelona; Eduardo Martínez Somalo (1927), prefecte emèrit de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica; Julián Herranz (1930), president emèrit del Consell Pontifici per als Textos Legislatius i president de la Comissió disciplinària de la Cúria romana, i el P. Urbano Navarrete Cortés (1920), *s.j.*, rector emèrit de la Pontificia Universitat Gregoriana.

Perfil biogràfic

Mons. José Manuel Estepa Llaurens va néixer l'1 de gener del 1926 a Andújar (Jaén). Va cursar Filosofia a la Universitat Pontificia de Salamanca i Teologia a la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma. Va ser ordenat capellà el 1954. És diplomad en Pastoral catequètica per l'Institut catòlic de París (1956). Va ser consagrat bisbe el 1972 com a auxiliar de l'aleshores arquebisbe de Madrid, el cardenal Tarancón. El 1983 va ser nomenat vicari general castrense i arquebisbe titular de Velebusdo. Més tard va ser traslladat a la seu titular d'Itàlica. Des del 1986, en canviar el règim jurídic dels vicariats castrens, esdevé arquebisbe castrense d'Espanya. És emèrit des del 2003.

Mons. Estepa ha estat vinculat especialment a l'ensenyament i la catequesi. En la Conferència Episcopal Espanyola ha estat president de la Subcomissió Episcopal de Catequesi des del 1981 fins al 1998. A Roma, va ser membre de la comissió de sis bisbes que van redactar el Catecisme de l'Església catòlica. És el responsable de la versió i de l'edició d'aquest Catecisme en llengua espanyola. És redactor principal del Directori general de la Santa Seu per a la Catequesi i encarregat pel Vaticà de la versió i edició espanyola del Compendi del Catecisme de l'Església catòlica. També va ser secretari del IV Sinode universal de Bisbes (1977) i pare sinodal per designació directa del Papa en el Sinode de Bisbes per a Europa (1991). Va ser consultor (1971) i membre (1978) de la Congregació per al Clergat.

A la teua parròquia, a més del propi full de la parròquia,

DESCOBREIX:

El full diocesà

(al bisbat de Vic: **Full diocesà**; al bisbat d'Urgell: **Full dominical**; al bisbat de Tortosa: **Vida diocesana**; al bisbat de Terrassa: **Full Dominical**; a l'arquebisbat de Tarragona: **Full Parroquial**; al bisbat de Solsona: **Full Diocesà**; al bisbat de Sant Feliu: **Full Dominical**; al bisbat de Lleida: **Vida Parroquial**; al bisbat de Girona: **Full Parroquial**; a l'arquebisbat de Barcelona: **Full dominical**)

i el nostre setmanari Catalunya Cristiana

www.catalunyacristiana.cat

Programació 2010

Club⁺amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Pelegrinatge a Terra Santa

**Del 3 al
10 desembre**

ROMIATGE A MONTSERRAT

20 de novembre de 2010

- 08.30h Sortida en autocar de la Plaça de Catalunya
(davant del Hard Rock Café)
- 09.30h Arribada i acolliment a la Plaça de Santa Maria
(tocant al claustre gòtic)
- 09.45h Inici de l'acte a càrrec de Mn. Jaume Aymar, director de l'entitat
Salutació del Pare Abat, Josep M. Soler
- 11.00h Missa Conventual
- 12.00h Visita a l'exposició "Montserrat portes endins" i
"l'expressivitat de la creació" de l'artista Arrel
- 13.30h Dinar de Germanor
- 17.00h Comiat i tornada

Per a més informació 934 092 770

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

«A Terra Santa cada dia és una aventura»

José Luis Albares, director de la Casa de Santiago a Jerusalem

Cristina Sánchez

Sacerdot de la diòcesi de Sigüenza-Guadalajara. Llicenciat en Sagrada Escriptura i estudiant de doctorat, actualment és director de la Casa de Santiago a Jerusalem. Coneix molt bé la situació dels cristians a Terra Santa, i és testimoni del descens del nombre de cristians al Pròxim Orient. La causa principal? La precària situació política i econòmica.

Com arriba un sacerdot espanyol a Jerusalem?

Vaig arribar-hi fa un any, una mica de casualitat. Volia fer el doctorat de la meua especialitat, Sagrada Escriptura, i tenia previst fer-lo a Roma. Pel camí se'm va creuar la possibilitat de, a més de fer el doctorat, que és una qüestió estrictament acadèmica, combinar-ho amb l'experiència de viure l'Església i l'aventura de Terra Santa.

Aventura?

Sí, en primer lloc hi ha l'aventura dels Llocs Sants. Jo ja coneixia Terra Santa, però sempre queda algun lloc per descobrir. Després d'un any compartint la vida quotidiana tinc la sensació que cada dia em llevo esperant veure què passarà avui. És tanta la combinació de factors! Elements religiosos, culturals, política interna i internacional... Cada dia és una aventura perquè cada dia és nou, és una sorpresa. De vegades negativa, per turbulències polítiques. Però gairebé sempre són positives: conèixer una persona nova, aprendre una cosa més...

I entre tants factors, com es viu el fet religiós a Jerusalem?

A Jerusalem es viu la religió com un element natural de la vida quotidiana. I crec que és una de les coses que la diferencia del nostre ambient. Aquí resar, dir que ets creient, comptar amb l'element religiós en la vida quotidiana, en les normes i lleis de l'Estat... és assumit com una cosa normal. A Europa, en canvi amb tantes disquisicions sobre la laïcitat, l'aconfessionalitat, o que la fe i l'àmbit religiós resten en la consciència privada de cadascú, hem perdut un element social que és l'experiència religiosa.

Motiu per a l'esperança, aquest?

Sí, i més encara quan veus —poques vegades, segons el meu parer podrien ser-ne més— que els rabins, el muftí, els patriarques i bisbes cristians es reuneixen per redactar algun document sobre la pau, la situació social o sobre perspectives polítiques. Hi ha una veu que des de la fe aporta suggeriments entorn la convivència.

Quina és la perspectiva dels cristians a Terra Santa? És preocupant?

És preocupant, sí. I aquí es donen diverses combinacions. En primer lloc, la gran majoria dels cristians són àrabs, palestins, i per tant pateixen les dificultats de la qüestió política Israel-Palestina. D'altra banda, entre els palestins, els cristians són potser els que tenen un nivell cultural més alt, pels estudis que han realitzat o per les possibilitats que

«A Jerusalem es viu la religió com un element natural de la vida quotidiana»

han tingut. Tenen, per tant, més expectatives de vida i són ells, precisament, els qui van emigrant d'aquesta terra, perquè aquí hi ha dificultats de treball. És veritat que des de l'any 2000, quan va començar la Intifada, l'emigració de cristians va ser sagnant, tot i que en aquests 4 o 5 últims anys s'ha anat apaivagant més.

Quin ha estat el paper de la Custòdia Franciscana?

La Custòdia dels franciscans no s'encarrega només de custodiar els temples. Té també una gran obra social, iniciatives per crear llocs de treball o comprar cases. Tot això aconsegueix solidificar la presència de noves famílies cristianes. Per exemple, fa menys d'un mes es van inaugurar a Jerusalem 70 cases destinades a matrimonis joves cristians. Així, per un lloguer raonable s'aconsegueix que es puguin mantenir aquí com a població. Humanament l'emigració sempre és un factor d'erosió.

I al carrer? Les relacions són cordials?

De discriminació per causa religiosa, no n'hi ha. Ni des del punt de vista formal o oficial —a Jerusalem hi ha tres religions oficials— ni tampoc crec que des del punt de vista social, de la vida quotidiana, hi hagi cap tipus de discriminació. El problema no és tant aquest com la manca de possibilitats.

Centenars de representants de les esglésies del Pròxim Orient, també de Terra Santa, han participat en el Sínode sobre els cristians del Pròxim Orient. Aquest fet pot ajudar al diàleg?

Sí, en primer lloc als catòlics, per prendre consciència d'ells mateixos, aquí, a Terra Santa. Com que són minoria es donen poca importància. El patriarca parlava l'altre dia d'aconseguir una certa visibilitat, de demostrar que

els catòlics existim i de mostrar el nostre estil de vida. Aquí és impossible evangelitzar, en el sentit missioner tradicional, però sí que és bo donar testimoni de com som Església en la pluralitat. En el Sínode estan representades les set Esglésies que hi ha a Terra Santa: llatins, melquites, coptes, maronites, caldeus, sirians i armenis.

Una gran oportunitat, sens dubte...

És una oportunitat de donar-se consoling i esperança. I també de posar-se les piles o, dit en llenguatge més teològic, revisar la pròpia vida dels catòlics, aquí, perquè com tothom necessitem mirar quin és nostre pecat, què és el que estem fent malament i renovar la nostra vida. De la mateixa manera és important la diversitat. Veient les mateixes imatges del Sínode es pot comprovar: hi ha moltes maneres de ser catòlic. Tots tenim el mateix credo, la mateixa fe en l'Església, però la forma de vida és molt plural. Aquí a Terra Santa t'adones de seguida d'aquest fet. Pot ser que la llengua sigui diferent, els gestos, les tradicions, però compartim la mateixa oració, que és l'Eucaristia. I mostrar aquesta rica pluralitat és educatiu per a tota l'Església.

CEP

Centre d'Estudis Pastorals
de les diòcesis catalanes

Curs 2010-2011

El CEP és una institució que depèn de la Conferència Episcopal Tarraconense i que té com a objectius l'estudi i reflexió de la teologia i de la pràctica pastoral; l'actualització de la formació dels agents i la divulgació de propostes d'acció concreta. Els cursos de pastoral, els cursos bíblics, les sessions de formació, la revista *Quaderns de Pastoral* i, per segon any consecutiu, la Xarxa-CEP (grup virtual de reflexió), són algunes de les activitats que ofereix el CEP.

CURS BÀSIC DE PASTORAL als arxiprestats o parròquies o institucions que ho sol·liciten. Posteriorment acompanya la constitució d'**EQUIPS PARROQUIALS** en l'elaboració de Plans pastorals i projectes concrets.

Sessió sobre **REORDENACIÓ PASTORAL** de bisbats i parròquies amb el Prof. Bernard Quintard de la diòcesi de Rodez (França) el 22 de novembre.

CURS SISTEMÀTIC DE BÍBLIA (en dos anys) i diversos cursets **MONOGRÀFICS** amb la voluntat d'animar tota l'acció pastoral amb la Sagrada Escriptura.

El CEP ofereix també la seva col·laboració a La FTC amb el curs dels dijous de **FORMACIÓ PERMANENT** Al CPL amb dos cursets d'**ANIMACIÓ LITÚRGICA**

A les delegacions diocesanes de pobles i comarques en les **XVI JORNADES DE FORMACIÓ**.

No servien de gran cosa els esforços que esmercem en l'acolliment de les persones si després no sabíem com tractar-les o com acompanyar-les en el seu itinerari. L'acolliment és sempre un primer moment de la relació entre persones. Els dos cursos que impartirà el Dr. Joan Bovet, psicòleg especialista en Psicologia Clínica i Familiar, són eines de creixement i enriquiment personal que, al mateix temps, ens capaciten per ajudar a créixer els altres.

Per entrar en diàleg i estar a l'altura dels processos de fe dels qui es troben a la frontera i en recerca. De poc ens serviria l'acolliment pastoral si no estàvem disposats o no sabem estar a l'altura a l'hora de fer costat a les persones en la seva recerca.

«Presentació de la fe cristiana a agnòstics, ateus i creients d'altres religions» Professor Dr. Ramon Rosal, prevere, director de l'Institut Eric Fromm.

El CEP publica també la revista trimestral **QUADERNS DE PASTORAL**. Darrers números:

218-219: **sobre els nostres preveres**
219: **sobre el canvi religiós**

Per a informació, programes i inscripcions: **CEP**
c/ Rivadeneyra, 6, 3r - 08002. Barcelona. Tel. 933 174 858
cep@cepastorals.cat - www.cepastorals.cat

Punt de vista

Miquel Ruiz Lacruz
Professor i escriptor

Quan el Papa arribi a Barcelona

Quan el Papa arribi a Barcelona trobarà un Principat de Catalunya molt renovat, amb un aeroport del Prat molt més gran, ple de llum i molt bonic, amb unes comunicacions pròpies d'una gran metròpoli. Tota una ciutat antiga i moderna alhora, molt rejuenida, amb un Eixample en què bona part de les façanes han estat rehabilitades i expressen amb la seva bellesa les línies i els colors més harmònics de la nostra arquitectura. Aquestes imatges impactaran, acolliran i donaran la benvinguda al Sant Pare, al costat del caliu de les persones que l'acompanyaran, amb tot un gran esperit de germanor i d'amistat.

Nascut a Alemanya, el Papa és un home molt educat, bon escriptor, autor de *Deus caritas est* (Déu és caritat, amor). Home de gran disciplina i civilització, sabrà apreciar l'excel·lent urbanisme de l'Eixample de Barcelona, que dona a la ciutat un caràcter de ciutat ben planificada.

També home de profunds sentiments, gaudirà de l'afecte de tots els qui el rebran i el faran sentir com si fos a casa. Fins i tot, les paraules en llengua catalana podran fer-li recordar l'italià del seu país, el Vaticà, perquè la nostra llengua hi té una gran similitud.

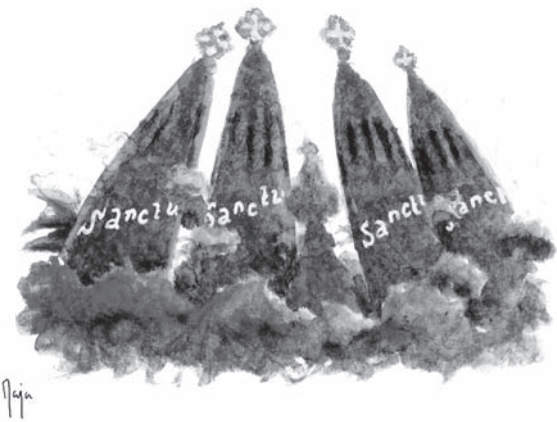
El Papa sap que arribarà al que avui és una gran capital del món. Com a professor de llengua catalana a la Universitat de Barcelona, on cada vegada més impartim cursos de la nostra llengua per a estudiants universitaris vinguts d'arreu del món motivats pel gran atractiu cultural, a escala internacional, de la Barcelona d'avui, us puc assegurar que la imatge de la nostra capital és la d'una

ciutat admirada i estimada, trobada de llengües i cultures, de la gent del Nord, del Sud, d'Orient i d'Occident. El Papa sap que arriba a aquesta ciutat i deu tenir una molt gran il·lusió, plena d'esperança: justament en aquesta ciutat avançada, que atreu la mirada de tothom d'arreu del món, s'alça un nou Temple, fa cent anys que la ciutat treballa alçant un Temple amb fe i perseverança, amb dificultats i amb incerteses, enmig de la crisi, amb confiança i lliurament total a la causa de Déu i de la humanitat, per això en diu: «La Sagrada Família.» Barcelona,

capdavantera en allò material, també gosa avui continuar construint amb fe el gran temple de l'espiritualitat. Quina joia deu sentir el Papa en aquesta visita de caràcter únic!

Rebrem el Papa amb afecte i simpatia, plens del goig que ve la més alta autoritat de Roma, la ciutat que és en el nostre origen històric, i també l'home, el pensador, el germà, l'amic. Provenient de

la seva visita a Santiago de Compostel·la, quan encara tenim ben fresc el record de la seva visita al Regne Unit, aquells qui som cristians el rebrem amb la joia de la nostra fe i, en general, tots nosaltres, sigui quina sigui la nostra visió del món, simplement pel fet de sentir la nostra pertinença a la ciutat de Barcelona, al Principat de Catalunya, i la nostra germanor amb els pobles d'Espanya i del món, en respecte a la seva autoritat i la seva persona —unides, recordem-ho sempre, a l'ideal de pau internacional, la *pau romana* que al llarg dels segles ha anat madurant amb el cristianisme—, li direm, amb tota la nostra hospitalitat: «Benvingut!»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Seure i pensar

Llegeixo una nota periodística, breu i sintètica, sobre el viatge del Sant Pare Benet XVI a la Gran Bretanya. Afirmar que «el millor resum de la visita del Papa al Regne Unit l'ha fet el *premier* anglès, David Cameron, en acomiadar Benet XVI: «Gràcies per haver-nos fet seure i pensar.»

Bastants diaris i televisions eren pessimistes sobre aquesta visita del Papa. Opinaven que era molt delicada i no li auguraven gaire èxit. Tanmateix, en repassar les actituds i els discursos de Benet XVI, van haver de rectificar. El Papa, amb senzillesa, humilitat, i claredat, va reeixir magníficament. Va ser ben rebut i escoltat amb elogis. Una anada de molta calidesa, de grans gestos humils... S'ha realitzat el que em deia un sacerdot format a Alemanya: «Hi ha dues realitats innegables en el Papa actual: és molt savi i molt humil.»

El Sant Pare ha fet pensar. Els seus discursos han estat clars i afectuosos. Ha dit tot el que creia que havia de dir. Ha parlat a creients i agnòstics, l'han escoltat els polítics. Ho ha fet apel·lant a la raó i a la

lleï natural. Ha harmonitzat els grans conceptes: raó, fe, veritat, consciència, llibertat, persona. Ha afirmat que «la religió no és un problema que els legisladors han de solucionar, sinó una contribució vital al debat nacional». Una dita que cal subratllar. Ha exposat les exigències fonamentals de la vida: «La passió per la veritat, l'honestetat intel·lectual i l'autèntica conversió costen...» Ha subratllat la necessitat de la pregària i de la vida espiritual. Ha assenyalat que cal la santedat de vida. I ha afegit: «L'Església no s'ha de preocupar tant de mostrar-se forta i activa, sinó sobretot de transparentar totalment la persona i les paraules de Jesucrist.»

Benet XVI ha declarat beat el cardenal Newman. Ha estat la guinda d'aquesta visita papal. Va dir d'aquest beat: «Un home que, durant tota la vida, va estar en camí, en camí per deixar-se transformar per la veritat en una recerca de gran sinceritat i de gran disponibilitat, per conèixer, trobar i acceptar el camí de la verdadera vida.» Cità un text que Newman escriví l'any 1851: «Vull un laïcat que no sigui arrogant ni imprudent a l'hora de parlar, ni cridaner, sinó homes que coneguin bé la seva religió, que l'aprofundeixin, que sàpiguen ben bé on són, que sàpiguen què tenen i què no tenen, que coneguin el seu credo, fins a tal punt que puguin donar-ne testimoniatge, que coneguin tan bé la història de l'Església que puguin defensar-la.»

Seria un bon propòsit llegir les paraules papals en aquest viatge. Una bona manera de preparar la seva vinguda a Barcelona. Seiem i pensem.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Els miners de Xile

No seria just que en aquests comentaris setmanals els oblidés. Primer vaig pensar en la situació trágica per la qual van passar. Un col·lectiu tan nombrós en un recinte tancat, encara que sigui gran, a poc a poc consumeix l'oxigen i aleshores l'anhidrid carbònic s'acumula i adorm la consciència. Em va sorprendre que els companys de fora s'atrevisin a foradar tants metres d'escorça terrestre. Em va sorprendre que la van encertar i la sonda els va arribar. Vaig resar, vaig demanar a Déu que els concedís el coratge per suportar aquesta situació. Vaig admirar que, juntament amb la utilització d'una tècnica moderna, no es va oblidar l'àmbit espiritual i la varietat de respostes que des d'aquesta dimensió els van oferir. Els metodistes els van enviar petites bíblies, rosaris el Papa, la imatge del patró dels miners xilens per presidir el seu «altar», etc. Roba que a l'esquena no exhibia cap marca de fàbrica, sinó fragments de la Sagrada Escripura, etc. La iniciativa de les pregàries, segons expliquen, va ser d'un expert evangelista. Ecumenisme de qualitat, sense que es tractés de cap congrés convocat.

La meua ment vagava per altres camins. Vaig pensar en Karl Jaspers i el seu criteri pel que fa a situacions límit. Ell les estudia des de l'antropologia existencial, més que des de la psicologia clínica a la qual estem acostumats a fer-ne referència entre nosaltres. Un amic em va enviar un correu per comunicar-me que una emissora retransmetia el rescat en directe. M'hi vaig connectar de seguida i vaig veure una estona les imatges que enviaven. Després vaig voler que la meua curiositat i sorpresa per la tècnica utilitzada anés acompanyada de la meua humil pregària. Va arribar un moment que vaig considerar que havia de descansar, per continuar vivint i pregant l'endemà. Confesso que el primer que vaig fer al matí de l'endemà, va ser connectar la televisió. Quan vaig anar a l'església hi vaig anar satisfet perquè l'operació de salvament ja havia començat. Tot i que oficialment estic jubilat, no podia dedicar exclusivament el meu temps a l'operació de salvament, però, de tant en tant, sí que la vaig seguir. Em va impressionar molt el rescat del miner que, pel que sembla, preocupava més l'equip mèdic. Es tractava d'una persona d'edat madura, amb problemes endocrins i respiratoris. Va pujar equipat amb bombones suplementàries d'oxigen perquè la diferència de pressió entre el punt d'arrencada i el d'arribada, ningú no la podia suprimir. Una altra preocupació, doncs, era la pressió arterial. Sense espectacularitat teatral vam ser participants de les inquietuds que envoltaven el cas. La càpsula va arribar a la superfície i el miner va sortir amb bones condicions físiques. Després es va abraçar efusivament amb la seva dona, es va retirar una miqueta i es va agenollar per pregar. Ningú no es va immutar, tothom va romandre en silenci, tot el temps que ell va voler i va regnar un impressionant respecte i admiració pel seu gest. Ni la pregària dels cartoixans o trapencs al cor, ni la contemplació silenciosa d'una Perpètua Adoratriu davant del Santíssim solemnement exposat no m'ha sorprès tant com aquesta meditació del miner.

L'home només s'arriba a conèixer en les situacions límits, va sentenciar Jaspers. Algunes coses d'aquesta van experimentar els miners. En recordo un exemple senzill. Un d'ells que vivia satisfet amb la seva dona i ja han engendrat un fill, li va comunicar, abans de sortir, que quan es retrobessin, es casarien. Res d'un casament amb preparatius sumptuosos: un casament senzill. Resposta de fe i fidelitat, davant d'un prodigi del Senyor.

Et dono gràcies, Senyor i pare dels oprimits, perquè has amagat moltes coses als burgesos, però les has revelat als senzills miners (Lc 10,21).

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Adolescents sense infantesa

Fa temps que un dels temes de l'empobriment o les noves pobreses em preocupa molt. Conec diferents vessants d'aquests empobriments i no tan sols d'una pobresa econòmica, sinó d'una altra molt més greu: la pobresa humana que porta a qualsevol tipus de degradació en la persona. Aquesta setmana em fixaré en una de determinada: la dels adolescents del que anomenem segona generació dels nouvinguts.

Conec un cas que pot ser prototípic malgrat que ens resulta molt increïble als qui hem viscut una vida familiar normalitzada. És el cas tan freqüent de nens i nenes que han restat al seu país durant uns anys —potser els més problemàtics en el món de l'educació— mentre el seus pares cercaven una millora de vida en un altre país d'Europa. Tres germans —7, 9, 11 anys— passen en aquestes edats crítiques, cinc anys separats dels seus pares. Les germanes grans cuiden el petit, porten la casa, i els avis, que viuen a prop, els fan un seguiment més o menys acurat. La relació amb els pares llunyans es limita a les trucades telefòniques o a les videoconferències.

A l'època de les vaques grosses i la bombolla immobiliària, els pares aconseguïen amb un crèdit comprar un pis, encara que de 50 metres quadrats i, ja amb papers, el reagrupament familiar. Quan arriben els fills, acostumats a espais pobres, però grans, a una senzillesa de vida de poble, tenen ja 12, 14 i 17 anys.

Les dificultats augmenten: sense lloc al pis, i volent gaudir de la mateixa llibertat que tenen els companys del barri i que ells no havien conegut, amb dificultats en els estudis, amb baralles familiars per qüestions d'espai que enerven els ànims, problemes econòmics en arribar la crisi i les exigències del crèdit, deixar el pagament d'una manera progressiva quan arriba l'atur, la pèrdua de l'habitatge, l'alcoholisme del cap de família que vol oblidar d'aquesta manera els maldecaps que augmenten...

I els adolescents? Què passa amb ells? De la llibertat van passar a voler experimentar-ho tot i deixar-se endur per les colles del barri sense escrúpols. Una de les conseqüències, entre altres, dos embarassos no desitjats que canvien la vida d'aquelles adolescents que han passat de la seva infantesa —sense gaudir-ne gaire, per haver de tenir cura dels més petits lluny dels pares i portar la casa— a una suposada maduresa de maternitat.

Les dificultats que semblava que la família havia superat abans de la crisi ara tornen a provocar veritables drames d'empobriment i desestructura familiar que no se solucionen amb subsidis. Una d'aquestes mares-nenes m'explicava la seva tragèdia quan es va assabentar del seu estat, sense saber ni qui era el pare, i amb l'angoixa de tirar endavant una vida nova.

Però vull acabar el relat amb una nota d'esperança en la bondat de la gent. Desesperada una d'elles, en veure's amb un nadó i sense res per acollir-lo, va demanar ajuda per internet. Una senyora va quedar amb ella i li va donar tot el que necessitava i, fins i tot, li ho va portar a casa seva pensant que ella no tindria facilitat per anar-ho a buscar. Gent anònima que fa el que pot per a pal·liar les noves pobreses.

Zoom

Eduard Brufau

El 17 d'octubre passat va tenir lloc al Col·legi Europa de Sant Cugat del Vallès l'inici de la lliga de futbol del bisbat de Terrassa. Mons. Josep Àngel Saiz, que va encoratjar els jugadors a participar plenament dels valors de l'esport, va ser l'encarregat de fer el xut d'honor. La lliga de futbol del bisbat egarenc va néixer poc després de la creació de la diòcesi i està formada per equips de diferents parròquies.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

«El juego de tu vida»

Què aporta el programa de televisió *El juego de tu vida* als espectadors? És èticament acceptable emetre entreteniments d'aquesta mena? Quin és el problema per portar a col·lació un programa d'aquestes característiques? Al marge que el zàping permeti saltar la cadena que l'emet, hi ha dos temes clau: justifica la conquesta de l'audiència la creació de qualsevol espectacle, encara que sigui degradant? i com poden actuar els espectadors d'acord amb la seva llibertat, tot i les manipulacions visceralis, i amb el seu bé, si consideren que val més prescindir d'entreteniments poc recomanables?

El juego de tu vida és un programa televisiu produït per Telecinco en col·laboració amb Boomerang, presentat per Emma García i inspirat en un producte de la cadena nord-americana Fox titulat *The moment of truth* («El moment de la veritat»). Es tracta de respondre amb la veritat 21 preguntes sobre la pròpia vida del concursant, distribuïdes en diferents nivells, a cadascuna de les quals s'atribueix una quantitat fins a un total màxim de 100.000 euros. En cada pregunta s'hi juguen els diners acumulats amb la possibilitat de perdre'ls tots, si el veredict del polígraf (màquina de la veritat) és negatiu. Hi ha l'opció de retirar-se en una fase del concurs, i emportar-se els diners aconseguits. En aquest cas, s'aposta pel que és segur però es perd l'oportunitat d'obtenir-ne més.

L'espectador desconeix els mecanismes per determinar la veritat o la mentida de les respostes dels concursants. Es pot sospitar d'un muntatge, prèviament programat per la cadena de televisió, per generar entreteniment, a la vegada que es busca controlar les conseqüències econòmiques perquè el pressupost no es disperi.

Les preguntes, en especial les més dotades econòmicament, furguen en temes escabrosos de la vida dels concursants: la seva vida sexual, els comportaments estranys, les relacions problemàtiques amb les persones que els acompanyen, la majoria familiars... No reproduïxo preguntes, que fàcilment es poden trobar a internet. L'objectiu del programa no és buscar la veritat, sinó supeditar-la a l'interès econòmic d'aconseguir els premis estipulats. Per a això no es tem enfrontar el concursant amb els seus familiars i amics, amenaçar relacions davant del descobriment d'intimitats, fer una exhibició impúdica d'amor als diners al preu que sigui... Si tot el que es veu a la pantalla és cert, com queden afectades les relacions del concursant, així com la seva imatge pública, profundament deteriorada després de passar pel plató del programa? Els diners no ho són tot. Penso en la pel·lícula *Indecent Proposal* («Una proposició indecente») d'Adrian Lyne, de l'any 1993. Un multimilionari (Robert Redford) ofereix a David (Woody Harrelson) un milió de dòlars per passar una nit amb la seva dona (Demi Moore). La parella aconsegueix els diners, però trenca la seva relació perquè són incapaços d'afrontar les conseqüències d'haver acceptat aquesta proposició.

El pitjor missatge del programa accentua l'omnipotència dels diners, que ho poden comprar tot, fins i tot la dignitat de les persones. Els comportaments, tot i que siguin molt execrables, són aplaudits quan reben el veredict: «Això és veritat.» No hi ha penediment ni ganes de canviar. Crida l'atenció que les esglésies tanquen els confessionaris, mentre que els mitjans de comunicació amplifiquen per pantalla o per les ones radiofòniques la intimitat i els comportaments problemàtics de tantes persones que van a aquests programes.

**Acollim i ajudem
les futures mares
amb problemes**

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaplata 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Des del monestir

L'abat Maur Esteva

El dia 2 de setembre passat el Capítol General de l'Orde Cistercenc reunit a Rocca di Papa, a prop de Roma, va elegir el nou abat general. Es tracta del P. Mauro Giuseppe Lepori, de 51 anys, fins ara abat del monestir suís d'Hauterive. Succeeix en el càrrec el P. Maur Esteva i Alsina, abat de Poblet fins al 1998, i des del 1995 abat general de l'orde.

He estat testimoni presencial d'aquesta successió, i hi ha un fet que m'ha commogut: la discreció i l'elegància amb què l'abat Maur ha fet mutis. No sempre és fàcil això. Discreció i elegància són també les paraules que podrien definir el seu generalat. I jo n'hi afegiria una altra: eficàcia.

L'abat general, en l'estructura de l'orde cistercenc, és el centre visible de comunió, i la seva missió és sobretot la d'encoratjar, ajudar, aconsellar. En definitiva, servir la caritat i la comunió

de tots els monjos i monges i fer-les créixer ben arrelades en el pluralisme que caracteritza el monaquisme i, en particular, el nostre orde. Durant el seu generalat l'abat Maur Esteva ha visitat incansablement els monestirs empès per una delicada i fraterna preocupació, vetllant per fer redescobrir i enfortir la nostra identitat: la Regla de sant Benet, la pregària, la vida fraterna. El nou abat general reconeixia, tot just elegit, que la unitat en la caritat que s'ha fet palesa en el darrer capítol general és, en gran part, fruit d'aquesta fraterna preocupació del seu predecessor.

Un dels llegats més visibles de l'abat Maur Esteva és haver convertit la casa general de l'orde a Roma en un espai de trobada i comunió per a

tots els monjos i monges, sobretot per als estudiants. Un espai amable, un lloc de diàleg. Ell va tenir la idea de la creació dels Cursos de Formació Monàstica, que ara ja són una institució ben consolidada, i que es fan a Roma durant el mes de setembre, oberts a tots els monjos i monges, especialment els joves, de l'orde. És en aquests cursos que els estudiants poden fer l'experiència privilegiada del pluralisme i alhora de la comunió, que, arrelada en aquest pluralisme, fa realitat allò que diem en la nostra carta fundacional: «...vivint en una sola caritat, amb una mateixa Regla i uns costums semblants» (*Carta de caritat*, 3).

Li agraïm a l'abat Maur Esteva el seu servei i la seva fraterna preocupació, i li augurem la felicitat de la casa del Senyor tots els dies de la seva vida al monestir de Poblet, la casa, també, de la seva professió.

Lluís Solà
Monjo de Poblet

La sal de la terra

La fe de Stephen Hawking

L'atenta lectura de *The Grand Design* de Stephen Hawking m'ha permès entendre els principis implícits que hi ha en la seva noció de ciència. En aquest punt, defensa la mateixa visió que en la *Història del temps*. Per bé que ell no és filòsof de la ciència, parteix d'una idea de ciència decimonònica, que no s'ha contrastat amb les visions de la ciència que s'han desenvolupat en la segona meitat del segle XX, des de T. S. Kuhn fins a Lakatos passant per Karl Popper. Sorpren la seva fe en la capacitat de la ciència per explorar tots els misteris de l'univers.

La pretensió de Hawking és convertir la física teòrica en metafísica i aclarir d'una manera científica la qüestió de Déu i del sentit últim del cosmos. Aquesta visió de la ciència, summament pretensiosa, no és la que comparteixen altres grans físics, biòlegs i matemàtics del moment.

Tots saben que la ciència és un joc de llenguatge, que es desenvolupa a través d'un mètode i que no és incòmode a la subjectivitat, ni a les creences. En el seu llibre hi ha una sèrie d'afirmacions sobre Déu, l'Ésser, fins i tot, sobre els àngels i dimonis, que transcendeixen els límits de la raó científica. El científic ha de guardar silenci respecte aquestes qüestions últimes, perquè no pot demostrar la presència de Déu en el món, però tampoc la seva absència.

Com diu Stephen Hawking, els éssers humans som curiosos, ens fem preguntes i anhelem conèixer el que ens envolta, però hi ha molts mètodes

des i formes d'accés a l'estructura més íntima de la realitat i la ciència és un joc de llenguatge, tan legítim com altres, però no és l'únic.

Amb tot, cal dir que Stephen Hawking no nega l'existència de Déu, ni pretén demostrar que no existeix. No se'l pot posar en el mateix calaix de Jacques Monod. Senzillament afirma que, per explicar científicament el món, no cal la hipòtesi de Déu. Aquesta idea no és cap novetat. Déu no hi cap en un tub d'assaig, ni hi ha cap prova empírica per verificar la seva existència. El creient entrelluca Déu a través de la bellesa de les coses i de l'amor generós. A l'hora d'explicar-se el món li resulta més difícil comprendre que és fruit de l'atzar i de la necessitat que no pas obra d'un Amor infinit que ha creat l'univers. La fe és raonable, però no verificable experimentalment.

Francesc Torralba

Professor de Blanquerna-Universitat
Ramon Llull

Mirada al món

33 vegades 33

Setanta vegades set ens demana Jesús que perdonem, és a dir: molt. El set és un número simbòlic que representa plenitud, perdonar plenament, doncs; tots els cops que calgui, tot el que ens sigui possible.

Xile ha estat novament a les notícies. Ha tornat a ser la terra la que ha mostrat a l'ésser humà que és petit i feble i ho ha fet des de Xile. Curiosament, aquest any que, com altres països d'Amèrica, Xile recorda la fita de la independència, la tensió i l'energia s'ha centrat primer en la reconstrucció posterior al terratrèmol (un dels més grans que es recorda a la terra) i després el memorable rescat dels 33 miners.

Tot el món pendent de 33 homes sota terra. S'ha parlat molt que han tornat a néixer i la veritat és que tot plegat és un miracle, o potser 33

miracles, o potser 33 vegades 33 miracles —fent paràfrasi dels 70 cops 7—, és a dir: molt. I això perquè hi ha hagut sobreabundància de miracle per a una humanitat que desitja i espera bones notícies, gent agraïda, sorpresa, unió, senzillesa. Aquest mes de novembre la Sagrada Família de Barcelona rebrà la visita del Sant Pare i serà proclamada basílica, moments importants d'un monument que transcendeix la història. Moments que ens fan contemplar i posar atenció, perquè al voltant dels fets magnànims sempre

hi ha signes per interpretar. La Sagrada Família també ens parla del 33 i ho fa perquè és un número associat a la Història de la Salvació: els 33 anys de Jesús, els 33 miracles que va realitzar. Antoni Gaudí va col·locar un quadre numèric, al costat de l'escultura del petó de Judes, amb el qual sempre sumem 33, Gaudí ens convida a mirar, contemplar aquest número.

D'aquí a uns dies, el món mediàtic ens farà posar els ulls en nous esdeveniments, i els seguirem minut a minut. Però per als 33 miners la vida no serà mai més la mateixa, tampoc per a les seves famílies i per a diversos més que han estat molt a prop del miracle. Els números ens conviden a mirar-los: perdonar setanta vegades 7 i viure en el miracle 33 vegades 33, un miracle que ressuscita.

Elisabet Juanola Sòria

Periodista. Institut de la Pau
Armando de Ramón. Murtra
Santa Maria dels Àngels (Xile)

Paraula i vida

Els fruits de la visita de Benet XVI

Amb joia, ens disposem a acollir el Sant Pare el proper diumenge a la nostra ciutat per presidir la dedicació del temple de la Sagrada Família. Aquest fet ens omple d'agraïment envers la persona de Benet XVI, que ha tingut la generositat d'acceptar la invitació de visitar la nostra ciutat.

La visita apostòlica de Benet XVI és un autèntic do de Déu i, sobretot durant aquests pocs dies que falten per a la seva vinguda, cal que ens hi preparem amb la pregària perquè aquesta visita doni molts fruits espirituals i pastorals a la nostra Església de Barcelona i a totes les diòcesis catalanes, amb les quals des de fa molts anys treballem conjuntament.

Ens adonem, com a primer fruit, que l'Església de Roma és important i que el bisbe de Roma té el ministeri, com a successor de l'apòstol Pere, de «confirmar els seus germans en la fe» i de vetllar per la comunió i la unitat de totes les Esglésies locals, un ministeri que tradueix directament la voluntat de Crist: «Que tots siguin u!» El Papa és la *imatge* de la unitat. El pare Congar l'anomena *icona de la unitat*. I és una expressió feliç perquè és cert que tot el Col·legi episcopal, amb el Papa com a cap, té confiada per Crist la missió de vetllar

per la unitat de l'Església i per la difusió universal de l'Evangelí; però aquesta missió té sempre un punt de referència i d'identificació en la persona del Sant Pare. Revitalitzar la nostra fe, la nostra identitat cristiana i el nostre testimoni personal i comunitari davant de la nostra societat és el fruit principal que hem de procurar treure d'aquest esdeveniment que viurem els propers dies. Un altre fruit de les visites apostòliques del Sant Pare consisteix a adonar-nos del sentit i del valor de cada una de les Esglésies locals. Així ho he exposat en la carta adreçada a tots els diocesans, que he titulat *Comencem un nou curs amb el Papa*. Joan Pau II va dir que cada viatge del Papa és «un autèntic pelegrinatge al santuari vivent del Poble de Déu». Efectivament, cada Església diocesana és un *santuari vivent*, un aplec de persones que en la confessió de la fe fan visible la presència de Crist enmig dels homes.

Això ens demana que tots estimem i servim amb generositat i fidelitat l'Església diocesana, en la qual està present i operant tota l'Església de Crist, una, santa, catòlica i apostòlica. Benet XVI estima la nostra Església de Barcelona, com ho manifesta palesament el fet que, malgrat les moltes respon-

sabilitats i altres viatges programats, hagi acceptat la invitació que com a pastor diocesà li vaig fer. És un nou motiu per agrair i estimar molt el Papa per aquest gest d'afecte i també per agrair i estimar molt l'Església diocesana de Barcelona que té cura i alimenta la nostra vida cristiana.

Disposem-nos, doncs, a rebre el Sant Pare, a acollir Benet XVI com a aquell que ve en el nom del Senyor. A acollir un Sant Pare que, en la línia dels darrers successors de sant Pere, és un defensor de l'home i dels seus drets, començant pel dret a la llibertat religiosa. La seva vinguda vol ser també un signe d'afecte envers els germans d'altres confessions cristianes i envers els creients de les altres religions presents entre nosaltres. Disposem-nos a acollir un Sant Pare defensor de la pau entre els homes i entre les religions. La nostra ciutat, els primers dies d'aquest mes d'octubre, ha acollit per segona vegada la Trobada Internacional de Pregària per la Pau, promoguda per la Comunitat de Sant'Egidio. Desitjo que els missatges que ens deixarà el Sant Pare ens ajudin a fer realitat, dia rere dia, el lema d'aquesta trobada interreligiosa: «Conviure en temps de crisi. Família dels pobles, família de Déu»

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Un gran dia per a Catalunya

El proper diumenge el Papa consagrarà personalment a Barcelona el temple expiatori de la Sagrada Família, aquest tresor arquitectònic que va néixer de la devoció a sant Josep d'un grup de persones i que va realitzar Antoni Gaudí. És un temple construït amb les aportacions de milers de persones de diverses generacions al llarg del temps.

Va ser un dia de Sant Josep, el 19 de març de 1882, que es va col·locar la primera pedra, que va beneir el bisbe Urquinaona. El notari de l'acte, en donar compte d'aquest moment, va deixar escrit: «Sigui aquesta obra a major honra i glòria de la Sagrada Família.»

Gaudí es va fer càrrec de l'obra un any després, el novembre de 1883, i va treballar-hi ininterrompudament fins la seva tràgica mort el 1926. El seu geni d'artista va construir un temple únic al món,

però la seva ànima cristiana va fer una cosa més: impregnar tota la construcció d'amor a Déu i de devoció a la Sagrada Família. Només cal notar que va dissenyar divuit torres: quatre damunt cadascuna de les tres portes, que formen un total de dotze dedicades als apòstols; quatre més, als evangelistes; al centre, una torre central dedicada a Jesucrist, amb 170 metres d'altura, i, immediatament darrere, la de la Mare de Déu.

Aquesta catequesi arquitectònica —Crist, la Verge, els evangelistes, els apòstols— és només una mostra —la més notable— de les moltes obres menors que estan plenes de simbolisme religiós a les columnes, arcs i capitells. La imitació d'elements de la naturalesa, en la qual l'artista veu la mà de Déu creador, es completa amb la representació de veritats de la nostra fe en una combinació excepcional del món físic i de les realitats eternes.

No seria possible explicar l'èxit que va tenir la iniciativa i la seva continuïtat al llarg dels segles, des de finals del XIX fins a començaments del XXI, sense tenir en compte la tradició cristiana de Catalunya, que va impulsar a aixecar un temple expiatori en circumstàncies difícils per a l'Església, que veurà culminar en les pròximes dècades aquest homenatge a Jesús, de Maria i de Josep, la trinitat de la terra, reflex del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, la trinitat celestial.

Diumenge 7 de novembre de 2010 serà un gran dia per a Catalunya, un moment històric per a donar gràcies pels esforços de tanta gent que ens ha precedit, que ens porti a comprometre'ns a mantenir la devoció secular i a fer que la nostra vida quotidiana s'acomodi a la voluntat de Déu, que ens presideix des d'aquesta Casa construïda amb l'art d'un geni sobre el fonament de la fe col·lectiva.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

El miracle dels miners

Hem rebut informació constant sobre el rescat dels 33 miners que van quedar atrapats durant més de dos mesos a la mina San José. La desesperança es va encomanar. Però la NASA i la tecnologia van fer possible, primer, crear de nou l'esperança i, després, que aquesta fos la millor aliada per ajudar, amb l'eficàcia del treball i la tenacitat, aquests homes. El que avui es diu «el triomf dels temps».

Jo, com a persona sensible i observadora, vaig captar les reaccions dels miners que, una vegada fora, s'abraçaven amb caliu i estimació als seus familiars. Em vaig quedar amb la imatge de qui, en veure's lliure, es va agenollar i es va posar a pregar. Els altres el miraven amb respecte i segur que també van pregar.

Donaven gràcies a Déu. Efectivament, quan se senten veus sobre el dubte de l'existència o no de Déu, i la vida mateixa i els esdeveniments que sorgeixen cada dia donen la seguretat que existeix. Sense Déu, quantes coses no podríem palpar, valorar ni trobar-hi el sentit! Però sí que és important i exemplar el que l'home és capaç de fer en ajuda de qui ho necessita. I gràcies a aquests dos factors, aquests miners viuen ja un final feliç i real.

Quants projectes de vida van poder fer quan estaven tancats, quan vivien en la confusió i el desànim! Projectes de vida renovables, canvis d'actituds, rectificació d'errors i de tantes coses que ajuden la ment, el silenci i la soledat. Cap pensament noble queda en l'oblit. Sempre els acompanyarà aquesta experiència tan dolorosa que van viure, però que donarà fruits.

INÉS ROBLEDO AGUIRRE
Màlaga

Es podria arribar a un acord

Sento la notícia que cada any vénen 10.000 dones a Europa per rebre teràpies de reproducció assistida. Al mateix temps, milers de fetus avortats acaben a les escombraries. Seria molt millor que les mares que no volen el fill el donessin en adopció a les dones que sí que volen experimentar i viure la tendresa de ser mares.

M. DOLORS PUIG USTRELL
Terrassa

«Gràcies, Senyor»

En el rescat de la mina San José, els miners xilens van mostrar la seva arrelada fe quan van ser rescatats, al mateix temps que tot Xile pregava en acció de gràcies.

Cal reconèixer que, contra tot pronòstic, apel·lant al millor del millor, sense escatimar un sol euro i demostrant una sorprenent capacitat de recuperació davant de la tragèdia, Xile va aconseguir rescatar en menys de 24 hores i dos llargs mesos de preparatius els 33 miners

Carta oberta a l'alcalde

Trio aquest mitjà públic per adreçar-me a vostè perquè el que ha passat també és públic i, a més, notori, en haver-se publicat al Diari oficial de l'ajuntament de Barcelona. En efecte, el segon tinent d'alcalde, Ricard Gomà, ha dit, amb totes les lletres, unes paraules ofensives contra el Papa que no m'atreveixo a repetir. Com que formarà part del Consistori que haurà de rebre el Papa en la seva visita a Barcelona, de gran repercussió mundial, per a la consagració de la Sagrada Família, aquestes declaracions seves en un mitjà oficial són absolutament impropis i inoportunes, fins al límit de l'obscuritat.

La carrera diplomàtica no s'ha perdut res amb aquest senyor, que hauria, si tingués un mínim de decència, presentar la dimissió. Si no ho fa l'alcalde hauria d'actuar amb fermesa i cessar-lo. No és adequat per representar Barcelona, «bressol de la cortesia», segons Cervantes. I no afegeixo que ha de presentar excuses perquè és inútil.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

que des del 5 d'agost mantenien en suspens el món, atrapats a 700 metres de profunditat, a la mina San José, al desert d'Atacama.

També es va posar a prova l'arrelada fe d'aquests homes i dels seus rescatadors, que van anomenar el seu treball «Operación San Lorenzo» en honor del patró dels miners. Una fe que no ha passat desapercebuda a ningú. Prova d'això és que els rescatats vestien en el moment del rescat una samarreta que testimoniarà el seu agraïment al Senyor amb unes paraules molt clares: «Gràcies, Senyor».

PEDRO J. PIQUERAS IBÁÑEZ
Girona

Alarma entre els pares

Els darrers dies s'ha sabut que el capítol educatiu de la llei de l'avortament s'introduirà obligatòriament a les escoles a través dels anomenats «agents de salut», la funció i l'horari escolar dels quals es desenvoluparà durant les properes setmanes. Aquests agents dependran de la sanitat pública, que està transferida a les comunitats autònomes, per la qual cosa les Conselleries de Sanitat tindran molt a dir en la implantació de l'educació sexual en la comunitat corresponent. S'entén que s'hagi creat alarma entre els pares preocupats per la formació integral dels fills.

VALENTÍN ABELENDIA CARRILLO
Salt

Una gran obra, en perill?

Vaig viure durant més d'una dècada a Catalunya i no em vaig voler perdre el temple expiatori de la Sagrada Família, obra de Gaudí. La meua admiració davant d'aquesta i altres obres de l'il·lustre arquitecte va ser tal que no m'estranya que hagin estat declarades Patrimoni de la Humanitat. Són orgull dels catalans

de naixement, d'acollida i de tot espanyol culte que se'n consideri.

El seu significat l'ha ressaltat el cardenal Lluís Martínez Sistach: «Gaudí, gran admirador de la litúrgia cristiana i de la seva estètica, va projectar el temple de la Sagrada Família com una gran catequesi de l'Església. Si contemplem el temple per fora, amb els divuit campanars i les façanes i els murs, ens trobem davant de la realitat de l'Església: la torre més alta o campanar dedicat a Jesucrist; l'envolten els quatre evangelistes; a l'absis, com a si matern, la Mare de Déu, i els dotze apòstols, distribuïts en grups de quatre en cada una de les tres façanes principals: Naixement, Passió i Glòria.»

Gràcies a la Unesco, a la Junta de la Sagrada Família i al suport de tants bons catalans orgullosos del seu art, per la seva feina a favor d'una de les obres més belles del món.

JOSEFA ROMO GARLITO
Valladolid

Pregària edificant

«Déu meu, perdona'l perquè no sap el que diu.» Aquesta oració la faig cada dia com a rèplica als comentaris, irrespectuosos i desafortunats, de Ricard Gomà, segon tinent d'alcalde de l'ajuntament de Barcelona i president del grup ICV-EUiA, respecte al Sant Pare Benet XVI.

PILAR NOGUERA FORT
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Angoixa davant la mort

Pateixo molt pensant en la mort dels meus éssers estimats i en la meua. Quan això passi, tinc por de no tornar-me'ls a trobar o que simplement s'acabi tot. Tinc trenta anys, i això s'està convertint en una cosa realment angoixant. Em calen unes paraules de confort.

És normal que sentim una profunda repugnància natural i fins i tot angioxa davant la mort, cosa que evidencia que aquesta no és «natural», ben al contrari, és profundament antinatural. La Revelació ens revela que Jesucrist ha vingut al món per salvar-nos del mal, del pecat i de la mort. Una reflexió filosòfica profunda ens pot fer conèixer l'ànima i la immortalitat, però no resol del tot l'angoixa davant de la mort i el que la segueix. A més, aquesta reflexió no és realitzada, ni de bon tros, per totes les ments. La gran llum davant del misteri de la mort prové de la nostra fe. I en la mesura que revifem la fe, també desapareix l'angoixa i el temor irracional davant de la mort. Per a un cristià, la mort és el moment en què desapareix el vel del món present i s'accedeix a la visió de Déu. Molts màrtirs van donar la vida amb goig sabent que després de la mort els esperava una gran recompensa. Sant Pau, ancorat en la fe de la resurrecció de Jesucrist, desafia la mort dient: «Oh, mort, on és el teu triomf?» Jesucrist ha vençut la mort i ens ha obert les portes de l'esperança. Quan li vinguin aquests pensaments angoixants, exerciti la fe, faci actes de fe. Demani al Senyor ressuscitat la seva llum i salvació, pensi en la gran joia que tindrem, si morim en gràcia de Déu, de trobar-nos amb el Senyor i amb els nostres éssers estimats. Li recomano que llegeixi algunes experiències que han tingut moltes persones i que s'anomenen «experiències a prop de la mort». Hi ha bones obres sobre aquest tema. Jo conec personalment algú que va tenir una experiència molt forta d'aquesta mena i em va dir que a partir d'aquell moment no ha tingut mai més por de la mort. A vegades, el pensament sobre la mort es pot tornar obsessiu, fins i tot patològic. Pensem en la vida que cada dia Déu ens regala i a omplir-la de tant d'amor i bé com puguem. Aquesta és la millor preparació per a la mort.

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Sant Pere de Rodes i el Camí català a Sant Jaume de Galícia

Sònia Masmartí i Recasens
Historiadora

El monestir de Sant Pere de Rodes fou abandonat definitivament pels darrers monjos el 1798. A partir d'aquell moment va començar una llarga etapa d'ensulsiada i d'espoliacions en què el monestir va perdre moltes coses. El més evident als ulls de tothom va ser el mateix edifici, que es va anar convertint en una imponent ruïna. Les primeres tasques de recuperació arquitectònica no es van iniciar fins als anys trenta del segle XX i, malgrat algunes interrupcions, pràcticament no s'han aturat fins als nostres dies.

Així, l'antiga abadia ha pogut recuperar, en part, la imatge impressionant que oferia en els seus temps d'esplendor. Juntament amb les tasques de rehabilitació arquitectònica, les excavacions arqueològiques han anat aportant sorprenents i excepcionals descobriments com el famós tresor de monedes del Palau de l'Abat, el claustre inferior i les seves pintures o, actualment, el desvetllament de Santa Creu de Rodes, la població medieval de construccions excepcionals que va néixer i créixer a redós del

monestir. Amb l'ambiciós projecte de recuperació del Camí català a Sant Jaume de Galícia, que s'ha impulsat des de la Direcció General de Turisme, el monestir de Sant Pere de Rodes ha pres un paper clau com a punt de partida. Per tal de poder fonamentar aquest fet, s'ha realitzat una investigació que ha aportat nova llum sobre

la realitat i la transcendència que va tenir Sant Pere de Rodes com a destí de pelegrinatge des d'època medieval. A l'Arxiu diocesà de Girona han estat localitzats diversos documents dels segles XIV i XV que demostren clarament com devots, penitents i pelegrins, vinguts de diverses parts del món, arribaven fins a Sant Pere

de Rodes en aquests temps. També confirmen aquests manuscrits que, almenys des de la segona meitat del segle XIV i durant tot el segle XV, tots els anys en què el dia 3 de maig, Santa Creu, coincidia en divendres, l'abadia inaugurava l'Any Sant, i s'hi concedien indulgències plenàries.

Aquests nous descobriments, a més de confirmar l'existència d'un important pelegrinatge medieval just en els moments àlgids de la utilització del Camí català a Sant Jaume de Galícia, també aclareixen i ajuden a explicar gairebé tota la història de Sant Pere de Rodes com a objectiu de pelegrinatges. Tota aquesta nova informació encaixa perfectament amb la història, els estudis existents, les evidències arquitectòniques i també els dubtes que aportaven indicis sobre l'existència de pelegrinatge al monestir.

Avui sabem del cert que l'església de Sant Pere de Rodes va ser un dels principals santuaris devocionals de Catalunya medieval, i aquest fet històric és un element immaterial que ens ofereix noves perspectives per comprendre Sant Pere de Rodes, la magnitud i la perfecció del monument i la bellesa del lloc on és situat.

Arribada de la creu dels joves a Barcelona

Teresa Montaña Rodo
Directora de l'Escola Santa Maria dels Apòstols de Barcelona

Recentment va tenir lloc la celebració entorn de la creu per a les escoles de la Fundació Escola Cristiana a l'Escola Maristes La Immaculada, al carrer València, núm. 370, de Barcelona. Alumnes de batxillerat i professorat van participar en la festa de l'arribada de la creu. Foren els alumnes de batxillerat de l'Escola Santa Maria dels Apòstols (Missioneres Creuades de l'Església), del barri del Besòs, els qui, molt implicats amb la celebració, van portar en processó la creu des de l'església de la Immaculada fins a la sala d'actes de l'escola. Allí els mossens van explicar la simbologia de la creu als nostres joves i també s'hi van projectar unes presentacions (*powers points*) per acabar d'arrodonir i completar les explicacions.

També es va comentar com, des de

les dificultats i creus de la vida, els joves troben motius per a la lluita i l'esperança, tenint la imatge i el símbol de la creu de Jesucrist com a ferm referent i camí que dona vida a seguir en el dia a dia. Els joves experimenten que en la creu de Jesucrist hi ha un motiu fort per a l'amor, l'esperança i la fe. El lema de la celebració va ser «La Creu ens dona Vida», i volia destacar aquest aspecte esperançador i il·luminador de la creu de Jesucrist sobre la vida dels joves.

Malgrat que l'assistència a l'acte no va ser gaire nombrosa, el professorat i els joves recorden la jornada com un acte íntim i emotiu ple d'entusiasme, tot rememorant les paraules de Jesús: «Allà on hi hagi reunit un petit grup pregant, Jesús també hi és present en esperit.» Les paraules finals, davant de la creu, van ser per demanar als joves presents que siguin capaços de trobar espais quotidians per a la pregària en la intimitat del diàleg amb el Senyor.

ARMIC, CQ i la radioafició amb el Papa a la Sagrada Família

Tony Moyano
Màner d'ARMIC

L'escola de ràdio ARMIC de l'Associació de Radioaficionats Minusvàlids Invidents de Catalunya, la revista *CQ Radio Amateur* i la radioafició s'afegeixen a la celebració de l'històric acte de la visita del papa Benet XVI a Barcelona. Posaran en l'aire diferents estacions de radioaficionat, que faran servir indicatius commemoratius concedits especialment, els quals utilitzaran targetes úniques dissenyades per a l'ocasió per confirmar els comunicats que efectuïn amb radioaficionats d'arreu del món, així com els radioescoltes i DXistes.

En aquesta ocasió, gràcies a un acurat desplegament de recursos, tant materials com humans, no només transmetran àudio o so; el grup d'operadors també emetran imatges en diferents modalitats d'emissió.

Actualment, els radioaficionats més progressistes exploren constantment noves aplicacions de tècniques digitals que permetin comunicacions fiables a major distància, amb menys potència i menor ocupació de l'espectre radioelèctric. N'hi ha notables científics i professors, alguns d'ells guardonats amb el premi Nobel. Els tripulants de les naus espacials i de l'Estació Espacial Internacional tenen llicència de radioaficionat. A la mateixa Estació Espacial Internacional hi ha instal·lada una emissora amb la qual es comuniquen regularment amb radioclubs i escoles d'arreu del món.

Són innombrables les ocasions en què l'ajuda dels radioaficionats ha permès avançar les accions d'ajuda en casos de catàstrofe. Recentment, els terratrèmols d'Haití i de Xile van tornar a posar en valor l'acció dels radioaficionats. Això ha estat reconegut pel Congrés dels Estats Units arran de l'ajuda prestada amb motiu del cicló *Katrina* i pel govern de l'Índia per l'acció positiva dels radioaficionats davant del *tsunami* de l'oceà Índic.

ARMIC col·labora regularment amb consells i departaments educatius i culturals de les diferents administracions, així com amb diverses entitats culturals i les institucions més prestigioses, tant nacionals com internacionals. Rep el suport i col·laboració de la revista *CQ Radio Amateur* i de les principals firmes comercials de telecomunicacions, a més té una estreta col·laboració amb ajuntaments, consells comarcals i altres administracions.

Catalunya Cristiana posa a disposició dels seus lectors aquest espai, on es publicaran articles i cròniques referents a la vida eclesial de pobles, parròquies, comunitats, grups, etc. Els textos no han de superar les trenta línies mecanografiades i hi ha de constar nom, cognoms, adreça i telèfon. Podeu enviar-los a: redaccio@catalunyacristiana.cat. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar els que consideri oportuns.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II) TEMPS DE DURANT L'ANY
(SALTERI: SETMANA 3)

OCTUBRE

31. DIUMENGE
XXXI de durant l'any (F), Verd. Lectures: Saviesa 11,22-12,2 / Salm 144 / 2 Tessalonicencs 1,11-2,2 / Lluc 19,1-10
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Alfons Rodríguez, rel.; Quintí, mr.; Volfang, b.; Santes, Lucil·la, vg. i mr.

NOVEMBRE

1. DILLUNS
Tots Sants (S), Blanc. Lectures: Apocalipsi 7,2-4.9-14 / Salm 23 / 1 Joan 3,1-3 / Mateu 5,1-12a.

2. Dimarts
Commemoració de tots els fidels difunts, Morat. Lectures: Lamentacions 3,17-26 / Salm 41 / Romans 8,14-23 / Lluc 12,35-40

3. DIMECRES
Fèria, Verd. Lectures: Filèmon 2,12-18 / Salm 26 / Lluc 14,25-33. Si es vol: Sant Martí de Porres (MLI), Blanc. Urgell (S) i Solsona (MO); Sant Ermengol, Blanc. Vic: Sant Pere Almató (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Innombrables màrtirs de Saragossa, mr.; Malaquies, b.; Santes, Sílvia.

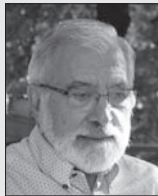
4. DIJOUS
Sant Carles Borromeu (MO), Morat. Lectures: Filèmon 3,3-8a / Salm 104 / Lluc 15,1-10
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Vidal i Agrícola, mr.; Fèlix de Valois, prev. i cofund.; Santes, Modesta, vg.

5. DIVENDRES
Fèria, Verd. Lectures: Filèmon 3,17-4,1 / Salm 121 / Lluc 16,1-8. Sant Feliu de Llobregat: Beata Maria Ràfols (MLI), Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zacaries i Elisabet; Magne, b.; Santes, Bertil·la, ab.; Àngela de la Creu, rel. i fund.

6. DISSABTE
Beats màrtirs del segle XX (MO), Vermell. Lectures: Filèmon 4,10-19 / Salm 111 / Lluc 16,9-15. Barcelona (MO), Sant Feliu de Llobregat i Terrassa (MLI): Sant Sever, Vermell.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sever, b. i mr.; Lleonard, anac.; beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, rel.

Comentari de la Paraula

Mn. Josep Rius-Camps,
teòleg i biblista

Crida de Zaqueu,
l'arxirecaptador de tributs, ric

En l'obra de Lluc, un escrit adreçat a un personatge molt important, l'excel·lentíssim Teòfil, els recaptadors de tributs i els pecadors juguen un paper preponderant. En dos indrets, equidistants d'un centre imaginari on diu literalment que «tots els recaptadors de tributs i els pecadors s'anaven apropant a Jesús per escoltar-lo» (15,1), presenta la crida de dos personatges representatius d'aquest estament: Leví, el fill d'Alfeu, i Zaqueu, l'arxirecaptador de tributs. Com a bon rabí, Lluc s'inspira sovint en paradigmes de l'Escriptura. En el rerefons del relat sobre Zaqueu s'endevina la figura de Rahab, una prostituta que tenia la casa adossada a la muralla de Jericó. Quan Josuè (homònim de Jesús), es disposava a conquerir la ciutat, envià uns espies perquè exploressin el país. En arribar a Jericó, Rahab els acollí a casa seva i els amagà al terrat, a fi de sostreure'ls als guardes del rei de Jericó, que els volien matar. Quan hagueren partit, enganyats per Rahab, i s'hagueren tancat les portes de la ciutat, ella els féu baixar amb una corda per la finestra. Els espies li prometeren a canvi que, un cop haguessin conquerit la ciutat, li estalviarien la vida. Josuè complí el jurament i la salvà de l'extermini. Lluc intercanvia el paper de Rahab pel de Zaqueu, «que era cap de recaptadors de tributs, ric», titllat de col·laboracionista amb l'exèrcit invasor. Zaqueu s'havia enfilat a un sicòmor per veure Jesús, car era moralment baix d'estatura. «Succeí que, mentre ell travessava, el veié i li digué: "¡Zaqueu, apressa't, baixa, que avui a casa teva cal que jo joï!"». Davant les bones disposicions de Zaqueu, decidit a donar als pobres la meitat del seus béns i restituir el quàdruple del que hauria pogut extorsionar, li declarà: «Avui ha arribat la salvació en aquesta casa, ja que també ell és fill d'Abraham. Perquè ha vingut el Fill de l'home a buscar i salvar el que estava perdut» (15,2-10). Per a Jesús, no hi ha fronteres, i encara menys religioses, que puguin impedir la realització del dissenyi de Déu.

Lectures bíbliques

Diumenge XXXI de durant l'any

Lectura primera Sv 11,23-12,2
Us apiadeu de tothom
perquè vós estimeu tot allò que existeix

Lectura del llibre de la Saviesa:
Senyor, el món tot sencer davant vostre és com un gra que tot just inclina la balança, com un esquitx de rosada que cau a terra al matí.
Justament perquè ho podeu tot us apiadeu de tothom i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin penedir-se. És que vós estimeu tot allò que existeix i no abomineu res d'allò que heu creat, ja que no heu fet res sense estimar-ho.
Com persistiria res si vós no ho volguéssiu? Què continuaria existint si no rebés la vostra invitació? I vós, Senyor que estimeu la vida, tot ho planyeu, sabent que tot és vostre, ja que el vostre alè immortal és present en tots. Per això repreneu una mica els qui es desencaminen i, servint-vos d'allò mateix amb què han pecat, els amonesteu i els recordeu les seves culpes, perquè s'allunyin del mal i creguin en vós, Senyor.

Salm responsorial 144
Us exaltaré, Déu meu i rei meu,
beneiré el vostre nom per sempre.
Us beneiré dia rere dia,
lloaré per sempre el vostre nom.
R. Beneiré el vostre nom per sempre,
Déu meu i rei meu.
El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, gran en l'amor.
El Senyor és bo per a tothom,
estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures,
que us beneixin els fidels;
que proclamïn la glòria del vostre Regne
i parlin de la vostra potència. R.
Totes les obres del Senyor són fidels,
les seves obres són obres d'amor.
El Senyor sosté els qui estan a punt de caure,
els qui han ensopegat, ell els redreça. R.

Lectura segona 2Te 1,11-2,2
El nom de Jesús, el nostre Senyor,
serà glorificat en vosaltres, i vosaltres en ell

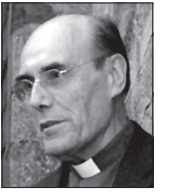
Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica:
Germans, sempre preguem per vosaltres, demanant que el nostre Déu us faci dignes de la vocació cristiana i amb el seu poder dugui a terme tots els bons propòsits i totes les obres que la fe us inspira. Així el nom de Jesús, el nostre Senyor, serà glorificat en vosaltres, i vosaltres en ell, per la gràcia del nostre Déu i de Jesucrist, el Senyor.
Pel que fa a l'adveniment de Jesucrist, el nostre Senyor, i a la nostra reunió amb ell, us preguem, germans, que no perdeu el seny ni us alarmeu, encara que una suposada revelació de l'Esperit o una dita o carta que passés com si fos nostra anunciessin que el dia del Senyor és imminent.
Al·leluia Jn 3,16
Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic;
tots els qui creuen en ell tenen vida eterna.

Evangelí Lc 19,1-10
El Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar
allò que s'havia perdut

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:
En aquell temps, Jesús anà de pas a Jericó. Un home que es deia Zaqueu, cap de cobradors d'impostos i ric, intentava de veure qui era Jesús, però la gentada li privava la vista perquè era petit d'estatura. Llavors, per poder-lo veure, corregué endavant i s'enfilà en un arbre al lloc on Jesús havia de passar. Quan Jesús arribà en aquell indret alçà els ulls i li digué: «Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva.» Zaqueu baixà de seguida i el rebé tot content. Tothom qui ho veié criticava Jesús i comentava el fet que s'hagués quedat a casa d'un pecador. Però Zaqueu es posà dret i digué al Senyor: «Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns, i a tots els qui he defraudat els restitueixo quatre vegades més.» Jesús li digué: «Avui s'ha salvat aquesta casa, ja que aquest home també és un fill d'Abraham. És que el Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut.»

L'Eucaristia culmina la dedicació de l'Església

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

«El bisbe s'acosta a l'altar... i el besa»

Són paraules del Ritual, simples, però que revelen la grandesa del moment: «Quan tot és a punt —ja s'han portat les ofrenes— el bisbe s'acosta a l'altar deixa la mitra, i el besa. La missa prossegueix com de costum, però no s'encensen ni les ofrenes ni l'altar» (Ritual, n. 72). Amb aquest bes del bisbe a l'altar que acaba de ser ungit, encensat i il·luminat, es dona pas a la celebració del memorial del sacrifici de Crist, que és la raó principal d'una església, i la culminació de tot el procés de dedicació. Ara s'«inaugura» aquest altar, com s'ha inaugurat abans l'ambó. Des d'ara, el primer i el darrer gest que es farà cada vegada que comenci i acabi una celebració eucarística, serà repetició d'aquest bes del bisbe. És una expressió bellíssima del que l'altar representa: el cos de Crist ofert per nosaltres, la taula familiar de l'Església. Els Pares de l'Església, i la litúrgia en els seus textos, parlen de l'altar en termes personals. El Ritual cita aquest text de sant Joan Crisòstom: «Aquest altar és admirable, perquè per natura és una pedra, però esdevé sant, després que ha sostingut el Cos de Crist.» La litúrgia siromaronita proposa al prevere una salutació de comiat a l'altar en acabar la celebració: «Adéu, Altar de Déu...» (Vegeu Compendi del Catecisme de l'Església catòlica, oracions finals).

«L'Església edificada per la fe i pels sacraments de la fe»

Aquesta formulació ve de la tradició patristica, i és recollida per sant Tomàs d'Aquino en la tradició escolàstica. El seu sentit és que l'Església està formada per aquells que han escoltat la Paraula de Déu i han cregut, i per la gràcia de l'Esperit Sant han estat, pels sacraments de la iniciació en primer lloc, inserits en el Cos de Crist. Aquesta inserció, iniciada en el baptisme i segellada en la confirmació, arriba a la plenitud en la comunió amb el misteri de Crist en l'Eucaristia.

Els textos del Ritual de la dedicació d'una església no es cansen de repetir aquest binomi —Paraula i Sacraments— que dona sentit a l'església dedicada: «Que hi ressoni l'Evangeli de la pau i s'hi celebrin els misteris sagrats, amb els quals els vostres fidels, enfortits amb la paraula de vida i la gràcia divina...» (Ritual n. 77).

L'Eucaristia «edifica» l'Església en el sentit més elevat de la paraula: la fa Cos de Crist. En la participació en el sacrifici eucarístic els fidels fan viu i exerceixen el sacerdoci espiritual que els ve de la inserció a Crist en el baptisme, la seva vida és assumida en el sacrifici de Crist com una ofrena eterna. «El nostre misteri està sobre l'altar», deia sant Agustí, referint-se a la relació dels fidels amb l'Eucaristia.

«No es pot edificar cap comunitat cristiana si no té l'arrel i el pern en la celebració de la sagrada Eucaristia, a partir de la qual, per tant, ha de començar tota educació de l'esperit comunitari»

(Concili Vaticà II, *Decret sobre la vida i ministeri dels preveres*, n. 6). L'afirmació conciliar és contundent, i avalada amplament per l'experiència. Com ho és, d'altra banda, la seva contrària: on no hi ha valoració de l'Eucaristia, és impossible edificar una comunitat cristiana. Sobre on reposaria la comunió i la caritat de l'Església? Com es podria viure l'apostolicitat que uneix l'Església i l'Eucaristia? Com es faria experiència viscuda dels lligams jeràrquics essencials en la comunió eclesial? El papa Benet XVI ha fet notar en l'exhortació *Sacramentum caritatis* la correlació existent, i experimentada a través dels segles, entre la valoració de l'Eucaristia i el floriment de la vida cristiana.

L'altar de la basílica de la Sagrada Família

El que és veritat de totes les esglésies i de tots els altars, obté una significació particular en el cas de la basílica de la Sagrada Família. Aquesta església és, en la intenció original, un temple expiatori, és a dir, un lloc per a la purificació dels pecats. Ara bé, la purificació dels pecats l'ha feta una vegada per sempre Jesucrist amb el sacrifici de la creu, i l'ha posada en mans de l'Església, sobretot en l'Eucaristia. L'altar de la basílica que dedicarà Benet XVI ens convida, i convidarà els fidels, a participar en aquest sacrifici purificador amb tota veritat. Alhora, evocarà la taula de la família dels fills de Déu, que té en la Sagrada Família de Jesús, Maria i Josep, la seva icona vivent i lluminosa.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Malaquies d'Armagh

- ✓ Nascut a Armagh, Irlanda del Nord, l'any 1094
- ✓ Arquebisbe d'aquesta ciutat i dinamitzador de l'Església irlandesa
- ✓ Visionari i amic de sant Bernat
- ✓ Va morir a Claravall l'any 1148
- ✓ Canonitzat l'any 1199 per Climent III

Fill d'una família noble, aquest sant irlandès, com molts altres sants de l'illa, va passar una temporada de la seva joventut vivint com a ermità. Posteriorment va cursar estudis teològics i l'any 1132 va ser nomenat arquebisbe d'Armagh.

La seva tasca pastoral, però, no es va limitar a la diòcesi que tenia encomanada, sinó que va tenir repercussions a tot Irlanda. Si durant els segles VI i VII Irlanda s'havia distingit per una Església activa i esplendorosa que fins i tot havia reevangelitzat l'Europa continental, al segle XII el cristianisme irlandès havia caigut en una cert estancament. Per això sant Malaquies va promoure la reforma de l'Església a l'illa, restaurant-ne la disciplina, fundant nous monestirs i fins i tot adoptant la litúrgia romana. Tota aquesta tasca la va fer en contacte directe amb el Vaticà, on va viatjar sovint per entrevistar-se amb el Papa. Una de les parades habituals en aquests viatges a Roma era a Claravall, on va conèixer sant Bernat. El bisbe irlandès va quedar gratament impressionat de l'espiritualitat cistercenca i en va promoure les primeres comunitats al seu país d'origen. Sant Malaquies també és conegut pels seus miracles i visions, en una de les quals se li van revelar les identitats dels 112 darrers Papes. Va morir d'una malaltia sobtada als braços de sant Bernat de Claravall, quan tornava d'un dels seus viatges a Roma.

EDITORIAL ALBADA

Marina Palmés i Comballa,
PVP: 15 €

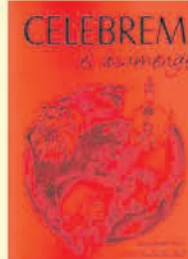
Lluís Fabregat,
PVP: 4,00 €

Lluís Prats,
PVP: 12,00 €

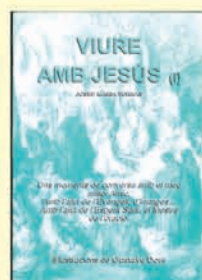
Miquel Masats
i Roca, 3ª ed.,
PVP: 3,00 €

Miquel Masats i Roca
PVP: 3,00 €

Jordi Pascual
Bancells,
PVP: 9,00 €

Josep Maria Torras,
PVP: 4 €

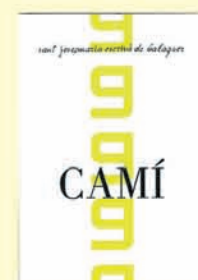
Josep Maria Torras,
PVP: 4 €

Josep Maria Torras,
PVP: 4 €

Josep Maria Torras,
PVP: 4 €

Sant Josepmaria
Escrivà de Balaguer
PVP: 11 €

Marc Vaillot
PVP: 4,50 €

Octavio Rico,
Dámaso Ezpeleta
PVP: 18,00 €

Octavio Rico,
Dámaso Ezpeleta,
PVP: 18,00 €

Com fer pregària
Francisco Luca de Tena,
PVP: 2,90 €

Aviat batejarem!
Tibau,
PVP: 2,90 €

Ens casem!
Narcís Tibau,
PVP: 2,90 €

Com confessar-se bé
Francisco Luca de Tena,
PVP: 2,90 €

Volum I: Advent,
Nadal, Epifania
Francisco
Fernández-Carvajal
PVP: 13,00 €

Volum II: Quaresma,
Setmana Santa,
Pasqua
Francisco Fernández-
Carvajal
PVP: 15,00 €

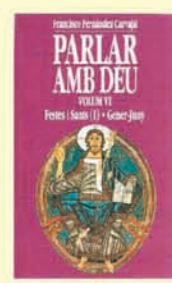
Volum III: Temps
de durant l'any (1):
setmanes I – XII.
Francisco
Fernández-Carvajal
PVP: 18,00 €

Volum IV: Temps
de durant l'any (2):
setmanes XIII – XXIII
Francisco Fernández-
Carvajal
PVP: 16,50 €

Volum V: Temps de
durant l'any (3):
setmanes XXIV – XXXIV
Francisco Fernández-
Carvajal
PVP: 16,00 €

Volum VI: Festes i
sants (1): gener – juny
Francisco Fernández-
Carvajal
PVP: 13,00 €

Volum VII: Festes
i sants (2): juliol –
desembre. Índexs
generals.
Francisco Fernández-
Carvajal
PVP: 16,00 €

Llibreries on es poden adquirir obres d'Albada:

BARCELONA: GARBÍ, Via Augusta, 9 - GARBÍ UIC, Inmaculada, 22 - GARBÍ IESE, Av Pearson, 21 - CLARET, Roger de Llúria, 5 - BARMES, Durán i Bas, 11 - CANALES, Fabra i Puig, 1-3 - ABACUS, Córcega, 271 - PAPERS I LLIBRES PLATÓN, Balmes, 320 - ÀNGELUS, Valencia, 216 - MARTÍNEZ, Arnus, 25 - DUATIS, Francisco Planas i Casals, 40 - SALTA MARTÍ LLIBRES, Canonge Varanera, 78 - BADALONA: BADIÀ, Av De Aragón, 1 - GIRONA: EMPÚRIES, Álvarez de Castro, 6 - DIOCESANA, Plaça del VI, 2 - GELI, aRGENTERIA, 18 - HUESCA: PAPE-IDEA, Calvario, 28 Monson - HOSPITALET: MONTSE, Plaça Francesc Macià, 1 - LA GARRIGA: LA TALAIA, Can Xic Corder, 23 - LLEIDA: CACELLES, Mayor, 46 - RAMÓN LLULL, La Palma, 9 - COMPANY CENTRE, Lluís Companys, 4 - SERRA, Davant, 33 - MATARÓ: MONTSERRAT, Bisbe Irurita, 2 (Almacelles) - ALFEREZ ORÓ, Mayor (Torres de S.), 15 - MOLLERUSA: ROBAFAVES, Nou, 9 - PALMA DE MALLORCA: DALMASES, Verdaguer, 5 - SAN PABLO, San Miguel, 66 - PAMPLONA: UNIVERSITARIA, Sancho el Fuerte, 24 - RUBI: L'OMBRA, Pere Esmendia, 21 - FARELL, Josep Saltó i Carreras, 17-19 - GRÁFRICAS VENTURA, San Pedro, 32 - SABADELL: PAES, Av Concordia, 67 - TÉCNICA, Tres creus, 65-73 - SANT CUGAT: EL CELLER DELS LLIBRES, Rambla del Cellar, 25 - GARBÍ SANT CUGAT, Hospital General de Catalunya, Gomera s/n - ALEXANDRIA, C/ de Villà, 10 - XANFRÀ, Rambla del Cellar, 97 - SANT QUIRSE DEL VALLÉS: DINA 4, Sant Pere, 1 - SEVILLA: TARSIS, Av Luis de Morales, 1 - TARRAGONA: ROSA MARTÍ ESCRIVÀ, Bon aire, 8 - TERRASSA: CAU PLE DE LLETRES, Cremat, 15 - CINTA, Ample, 95-97 - GRAFOS, Camí Fondo, 24 - LLETRES I PUNT, Prat de la Riba, 79 - TORDERA: VILANOVA I LA GELTRÚ: LA MOLASA, Sant Gervasi, 36

EDITORIAL ALBADA, S.L.
Plaça Freixa i Argemí, 8-41.2n
08224 Terrassa (Spain)
Tel. 93 735 07 52 / 609 07 08 54
Fax 93 735 13 45
pverdera@intermezzo.es
mariana@editorialalbada.com
www.editorialalbada.com
Mariana Granillo Casas

MIQUEL PUJOL ÉS ARTISTA PLÀSTIC I COMPOSITOR

«El violoncel té un timbre de so molt semblant a la veu humana»

Eduard Brufau

Quan ara fa més d'un any la imatge de santa Helena de la catedral de Barcelona va ser baixada per restaurar-la, Miquel Pujol va interpretar una peça composta per ell mateix especialment per a l'ocasió. Aquest violoncel·lista i pintor ha compost diverses obres religioses que ha interpretat per diferents països. Guardonat amb la Creu de Sant Jordi també és l'autor d'una notació musical nova pensada per treure totes les possibilitats sonores d'aquest instrument.

Vostè fusiona música amb les altres arts.

Des de petit m'han interessat tant la música, especialment la interpretació del violoncel, com la pintura. És per això que sóc un dels capdavanters a l'hora d'unificar la música amb les arts plàstiques, ja sigui pintura, escultura i fins i tot amb la literatura.

Sovint descriu el violoncel com l'instrument més humanístic.

Ho dic pel timbre de so que té. De tota la família dels instruments de corda fregada (violí, viola, violoncel i contrabaix) el violoncel és el que té un timbre de so més semblant a la veu humana i aquesta característica el fa especial.

Com ha influït la religió en la seva obra?

Vaig tenir una bona formació cristiana a casa, com també al col·legi dels maristes on vaig ser educat. M'he dedicat molt a la composició religiosa, amb cantates, oratoris i salms. També vaig presentar al Museu Diocesà de Barcelona una sèrie de salms en forma de violí escrits en cal·ligrames. A part cada any faig un petit concert de Nadal davant del

Joan López de Letona

Miquel Pujol tocant davant la imatge de santa Helena.

cardenal Lluís Martínez Sistach i l'última peça la dedico a ell.

Una de les seves obres plàstiques de més difusió és *Torsimany sonor de les arts plàstiques*.

Sí, va ser una obra ambiciosa on barrejava pintura, literatura i notació musical. Un amic meu fabricant de paper de partitures me'n va facilitar 15 metres seguits. Llavors se'm va ocórrer de demanar a diversos artistes que hi col·laboressin amb la seva obra gràfica i que em deixessin una part dels pentagrames per anotar-hi música meua d'investigació. Cadascun tenia reservada una part del paper on podien representar-hi el que lliurement volguessin.

Hi van participar Andreu Alfaro, Montserrat Gudiol, Albert Ràfols-Casamada, Joaquim Pujol Grau, Francesc Català Roca, Josep Maria Subirachs, Josep Guinovart, Joan Vilacasas, Modest Cuixart, Antoni Clavé i Joan-Josep Tharrats, amb una introducció de Josep Iglésias del Marquet. El Departament de Cultura de la Generalitat el va editar, amb un disc on interpreto al violoncel la música experimental que hi vaig escriure.

En aquesta obra vostè fa servir una nova notació musical que va crear expressament per al violoncel.

Dins de les perspectives de músiques contemporànies hi ha compositors que han experimentat amb la notació. Vaig pensar de crear una terminologia nova del violoncel per portar al màxim les possibilitats d'aquest instrument.

El gran violoncel·lista de Catalunya ha estat Pau Casals. Va tenir ocasió de conèixer-lo?

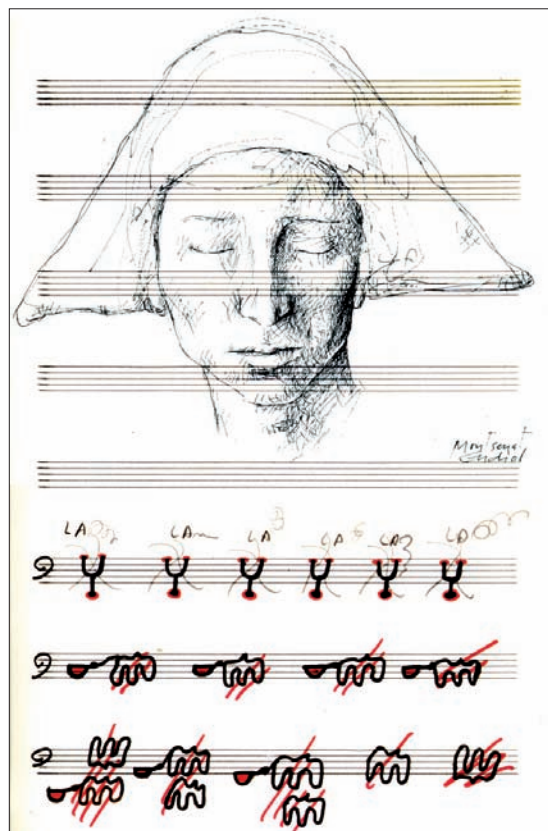
Vaig tenir l'honor d'escriure-m'hi i puc afirmar que Pau Casals va ser un violoncel·lista excel·lent i que no n'hi haurà mai cap com ell. Era un autèntic geni de la música i com a persona, a més, era un home d'una gran coherència.

Està prou valorada i incentivada la música a casa nostra?

En general les arts sempre són les últimes de la cua i s'incentiven altres coses. La investigació, també en les arts, és necessària, perquè si no, una societat és morta. Ara, també és normal que a la gent li costi d'entendre aquelles persones que intenten obrir terrenys nous, tal com els va passar a Van Gogh, Picasso, Miró o Dalí, que van ser molt criticats.

Vostè va compondre una peça expressament per quan es va baixar la imatge de santa Helena de la catedral de Barcelona.

Va ser a través de Mn. Martí Bonet, que em va explicar que es volia fer baixar la imatge per primer cop en cent anys per restaurar-la. Com que es tractava, per tant, d'un acte històric important, li vaig proposar que es podria compondre una obra per a l'ocasió. I així va ser com la vaig interpretar. I no s'acaba aquí, perquè quan es torni a col·locar al seu lloc ja en tinc preparada una altra.

Notació de violoncel amb il·lustració de Montserrat Gudiol.

Joan López de Letona

Una de les obres de l'exposició Violoncelos con destino Miami.

Set diaques per al Papa

Els nous ministres exerciran el seu diaconat en la històrica visita de Benet XVI a Barcelona

Samuel Gutiérrez

Barcelona / Fotos Joan Padrós

Ja han estat batejats com «els diaques del Papa». Són Fernando Acosta, Carlos Barba, Carlos Barroso, Juan Ramón La Parra, Pedro Rivero, Josep Rodríguez i Ramón Santos. Els set nous ministres consagrats el 17 d'octubre passat a la basílica de Santa Maria del Mar han rebut l'ordenació diaconal en la vigília de l'esdeveniment eclesial més gran de l'Església de Barcelona en els últims 28 anys: la visita de Benet XVI. Per això tenen moltes possibilitats de «diaconar» el proper 7 de novembre, a la Sagrada Família, al costat del Sant Pare. Serà el millor colofó a tot un procés vocacional, ben divers en cadascun d'ells, que els ha dut a posar completament les seves vides al servei de l'Església.

En la mirada, en els somriures, però també en els nervis dels ordenands,

que eren a flor de pell, es podia copsar la magnitud d'una cerimònia de la qual set seminaristes de la diòcesi sortirien com a ministres de la caritat i de la Paraula. El paral·lisme amb la primera Església era inevitable. Com aleshores, l'Església de Barcelona també havia escollit «set homes ben vistos per tot-hom» per imposar-los les mans i constituir-los diaques per «servir les vídues i els pobres». Des d'aquesta perspectiva de gran sintonia amb els orígens del cristianisme, el cardenal Martínez Sistach es va mostrar exultant. «L'amor de Déu avui encara es manifesta més clarament amb l'ordenació de set diaques per a la nostra Església diocesana —va exclamar el purpurat a l'inici de la seva homilia—. El Senyor ens enriqueix amb aquests nous ministres que es preparen també per rebre un dia l'ordenació sacerdotal.» L'arquebisbe de Barcelona va aprofitar l'ocasió per

llançar les xarxes i convidar els joves assistents, molt nombrosos a la basílica, a «escoltar la crida que potser Déu us fa a ser com ells, sacerdots al servei tota la vida de moltíssimes persones per ajudar-les, estimar-les i portar-les cap a Jesucrist per tal que esdevinguin fills i filles de Déu».

El gran protagonista: Jesucrist

Després de l'homilia, amb els set ordenands conscients que arribava el moment culminant de la cerimònia, va tenir lloc el ritu de consagració: promesa dels escollits, lletania dels sants, imposició de les mans i pregària d'ordenació. Tret dels plors d'algun infant, el silenci era absolut, l'expectació era màxima, i això que cada gest era repetit set vegades. Tot seguit van rebre la imposició de l'estola creuada

i la dalmàtica i els van ser lliurats els Evangelis, del qual els nous diaques han estat «fets missatgers». El bes de pau del cardenal i de la resta de diaques concelebrants va posar el punt final al ritu de consagració.

Durant la consagració i comunió, els nous ministres van exercir per primera vegada una de les dimensions més importants que hauran de desenvolupar en els pròxims mesos: el servei de l'altar. Ja en l'acció de gràcies, abans de l'enviament final, Mn. Carlos Barba va prendre la paraula per agrair, juntament amb totes les persones que els han acompanyat en aquest camí, a «Aquell que ens ha tret del no-res i ens ha cridat a ser preveres: Déu». I va acabar dient: «Per tant els aplaudiments que seran inevitables en aquest final de celebració volem que tinguin un sol destinatari: Jesucrist Nostre Senyor. Ell és qui més es mereix tot el nostre agraïment.»

MN. RAMÓN SANTOS IRIARTE (Barcelona, 1955)

Parròquia de la Mare de Déu del Desemparats de l'Hospitalet

«El diaconat és un pas més en la crida vocacional que Déu m'ha fet. Com la seva etimologia molt bé indica, es tracta d'un ministeri de servei i, per tant, serà aquesta dimensió la que caldrà desenvolupar al llarg dels mesos següents, especialment entre els malalts i la gent més desfavorida. Tot i que el sacerdoci representa avui anar una mica a contracorrent, és una opció presa des de l'experiència personal de relació amb Déu. Jo vinc del món de l'empresa i he hagut de deixar moltes coses enre, però no em sap gens greu. Les gratificacions humanes, fins i tot els béns materials, no es poden comparar amb l'amistat de Jesús. Davant de la seva proposta, nosaltres hem volgut respondre

que sí i no ens preocupa gaire el que faci la majoria. Quan tens aquest encontre personal amb Jesús, gairebé no tens més opció que seguir-lo. Precisament, la situació actual és una bona oportunitat per anunciar l'Evangelí i esdevenir nosaltres mateixos testimonis de l'amor de Déu. El fet de poder gairebé estrenar el ministeri amb la vinguda del Papa és un fet que ens omple d'il·lusió.»

MN. FERNANDO ACOSTA ROMERO (Colòmbia, 1976)

Parròquia de Santa Maria del Mar de Barcelona

«La meua vocació només es pot explicar des de la misericòrdia de Déu. Sóc una persona ordinària, corrent, però el Senyor s'hi ha fixat i m'ha escollit per servir els meus germans. Tot i que sempre he viscut envoltat de l'amor de Déu, a la família, a l'escola, amb els amics, no hauria pensat mai que Déu em cridava al sacerdoci. Després d'un llarg procés de discerniment em trobo ara ja ordenat com a diaca, la qual cosa és per a mi un autèntic regal de Déu. Sóc molt feliç. Per això el que he rebut de franc, ho vull donar de franc. M'atreu moltíssim la crida a servir les persones, no com un treballador social, sinó com a ministre de Jesucrist i dispensador dels sagraments. Voldria donar testimoni amb la meua vida del gran amor de Déu per cadascun de nosaltres, especialment entre els joves, però sense oblidar-me de la gent gran. Els joves són avui un repte urgent. És important evangelitzar la joventut des de la joventut. La responsabilitat és enorme, no només de nosaltres els ministres, sinó de tots els batejats. Hem de viure cada dia amb més força el missatge de l'Evangelí.»

MN. PEDRO RIVERO SANJOSÉ (Valladolid, 1957)

Parròquia de Santa Cecília de Barcelona

«El meu itinerari vocacional s'inicia primer com a estudiant, i després com a docent, en el si de la Companyia de Jesús. Al llarg de la meua història, he anat descobrint la crida sacerdotal gràcies al testimoni i la pregària de molta gent i gràcies també a la pràctica dels Exercicis espirituals de sant Ignasi. És evident que no sóc digne del ministeri, és un vestit que em ve molt i molt gran, però el Senyor, que és molt bo i comprensiu, té aquestes coses. No ens demana res més que la nostra disponibilitat perquè ens deixem fer per Ell. Això m'omple de goig. Crec que no hi ha bondat més excelsa! Jesús és el millor amic i estic segur que el seu seguiment a través del sacerdoci donarà més profunditat al meu lliurament cristià com a docent, catequista, pastoralista... Des de la meua discreta i humil posició, m'il·lusiona molt poder servir l'Església. Sóc conscient que emprendre aquest camí significa anar a contracorrent, però el mateix temps estic convençut que sovint la imatge que es té de l'Església no es correspon amb la realitat. Un dels reptes que tenim, precisament, és anunciar la bondat de Déu.»

MN. JUAN RAMÓN LA PARRA MARTÍNEZ (Barcelona, 1980)

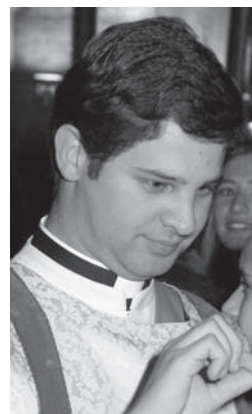
Universitat Gregoriana de Roma

«El diaconat és un moment importantíssim. Per mitjà de l'ordenació, la relació amb Jesucrist adquireix una densitat encara més pregona, imensa, que repercuteix en tot el meu ésser. En la consagració explícita al Senyor, la vida et deixa de pertànyer i entres a formar part de l'ordre ministerial de l'Església. És com si Jesús s'apropiés de la teva vida per servir-se de tu i dur-te més enllà. Per això, com a diaca, m'agradaria sobretot contagiar la potència i vitalitat que té el cristianisme, i la seva capacitat de generar cultura i oferir l'autèntica alegria que la gent espera. Ho faré, de moment, a Roma, on sóc enviat per estudiar Teologia Dogmàtica. La meva vocació es va gestar mentre estudiava Química a l'IQS, i en contacte també amb un grup que més tard passaria a formar part del moviment eclesial Comunió i Alliberament. També ha estat decisiva la meva experiència de l'amor en el si de la família. Tot i que el sacerdoci no és una opció gaire freqüent entre els joves, sento la convicció que també estic responnent a una crida de felicitat per a mi.»

MN. CARLOS M. BARROSO FLORES (Barcelona, 1983)

Parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús de Barcelona

«Vaig néixer el 4 d'agost del 1983, festivitat de sant Joan M. Vianney, patró dels sacerdots diocesans. Entenc, doncs, que la crida vocacional arrenca des de ben aviat a la meva vida a través de la Divina Providència. Més tard, quan vaig decidir entrar al Seminari, la meva mare em va explicar que quan estava embarassada de mi va parlar amb un capellà per mostrar-li la seva preocupació, ja que es tractava del seu tercer fill i ella era encara molt jove. Ell la va tranquil·litzar i li va dir que pregaria perquè aquell nen arribés algun dia a ser prevere. Avui aquesta profecia és encara més a prop de fer-se realitat. El diaconat per a mi és una ocasió privilegiada per adonar-nos que el cristianisme és, abans que res, l'exercici de la caritat a tot arreu i en tot moment. De totes maneres, no crec que el diaconat sigui cap privilegi. Totes les vocacions són crides de Déu a la santedat. Com a jove diaca, si alguna cosa m'agradaria aportar des del meu ministeri, és alegria, molta alegria. Ser cristià i fill de Déu és una cosa molt gran, l'única cosa que pot omplir de debò el nostre cor!»

MN. JOSEP RODRÍGUEZ FERNÁNDEZ (Còrdova, 1955)

Parròquia de Sant Josep de Badalona

«El meu procés vocacional ha estat una mica com el riu Guadiana, a vegades sota terra i a vegades sobre terra. De totes maneres, no m'agrada parlar de vocació tardana, perquè la crida no ha estat tardana, hi és des de sempre, el que ha trigat una mica és la meva resposta, que s'ha produït en una edat de maduresa. Deixo enrere el món professional, sóc tècnic en qualitat i sistemes de gestió, però puc dir que no m'ha costat gens deixar-ho tot. Ara poso totes les meves seguretats en el seguiment sempre fidel del camí que Jesús marca en la meva vida. Per això rebo el diaconat amb molta emoció. M'il·lusiona molt el meu nou destí, a la parròquia de Sant Josep de Badalona, on voldria abocar tot el que porto dins i on crec que podré oferir un servei als altres. La vinguda del Sant Pare és un colofó esplèndid a aquesta ordenació. Per a mi i per als meus companys, la seva presència serà un motiu de gran alegria, així com una invitació a emmirallar-nos en Jesucrist en el nostre ministeri de servei. El diaconat ha de ser un servei gratuït, perquè és absolutament do de Déu.»

MN. CARLOS BARBA OLMO (Barcelona, 1969)

Parròquia de Sant Julià d'Argentona

«L'ordenació diaconal és una gràcia de Déu molt gran. Estic molt feliç. La meva història vocacional ha estat una gran persecució. Déu em cridava des de la infantesa mentre que jo fugia d'aquesta crida. Però Ell m'ha esperat, ha insistit, ha estat misericordiós, pacient, bondados... i quan vaig entendre que el que Ell volia per a mi és la felicitat és quan vaig caure del cavall. Ara, amb el meu testimoni i la meva vida, m'agradaria per sobre de tot mantenir-me sempre fidel a la crida de Déu, primer com a diaca i després com a capellà. El món i l'Església demana avui als sacerdots que siguem autèntics! Aquesta és la nostra millor evangelització. Al mateix temps, m'atreu molt la proximitat vers els sagraments que el diaconat convida a viure. És el millor camí cap al presbiterat. Sé que no serà fàcil, que aniré una mica a contracorrent, però l'Evangeli és també espasa i foc. Amb la força de Déu tot és possible. En el diaconat lliurem tot el nostre cor, sense voler quedar-nos res per a nosaltres, al servei de l'Església. Per això és un regal immens la visita de Benet XVI, que és el Vicari de Crist.»

Preparació espiritual per rebre el Sant Pare

Carmen García / Barcelona

Les associacions de cristians laics de Catalunya es van aplegar el 15 d'octubre a la basílica de la Puríssima Concepció de Barcelona, en una jornada de reflexió dirigida per Guzmán Carriquiry, subsecretari del Consell Pontifici per als Laics, per tal de preparar-se espiritualment per a l'arribada del Papa. L'acte va ser presidit per Pablo Portabella, president de l'Associació Charles Peguy; Mn. Ramon Corts, rector de la basílica de la Concepció, i Josep Miró i Ardèvol, president d'E-cristians.

Mn. Corts va començar l'acte recomanant que la presència de Benet XVI serveixi per impulsar l'evangelització i va subratllar el paper de la família com a agent evangelitzador. «Que la presència del Sant Pare faci créixer en el nostre cor un nou ardor per les coses de la fe i de l'Església», va concloure.

A continuació va intervenir Pablo Portabella, que va destacar que davant

de la visita papal a la Sagrada Família l'objectiu és preparar-nos perquè la seva visita sigui fecunda i bona per a la nostra santedat. «Sentit i responsabilitat és una crida a cada catòlic de la ciutat, una gran ocasió per a la conversió. El Papa desafia els desitjos més pregons de l'home», va recalcar.

Per la seva part, Miró i Ardèvol va destacar que la presència del Papa té diverses dimensions: la primera, física, que hi hagi una presència nombrosa i massiva com a testimoni de Poble de Déu, i l'altra, íntima o interna, que aniria a càrrec del conferenciant, al qual va passar la paraula.

Carriquiry, després d'haver saludat Jordi Bonet, arquitecte en cap de la Sagrada Família, present a l'acte, i d'agrair-li les seves fatigues de tants anys per a la consagració del temple, va començar la conferència destacant que el 2010 no ha estat un any fàcil per al Sant Pare ni per als catòlics d'arreu del món, «enmig d'una tempesta de fang que buscava colpejar-lo a ell: a Benet

XVI, un Papa barreja d'intel·ligència i mansuetud, que no cerca el consens de la gent ni del món, que només està preocupat per la recerca de la veritat, que plora pel pecat dels seus i pel dany immens d'una fe buidada».

Va continuar explicant que el Sant Pare no ha viscut aquestes circumstàncies com un pes sinó com una oportunitat providencial per ensenyar el que no és el cristianisme i per regenerar el comportament cristià.

En destacar els dos motius concrets de la visita, l'Any Xacobeu i la dedicació del temple de la Sagrada Família, va emfatitzar: «Està en la Naturalesa de les coses que aquestes catedrals acabin esdevenint museus si no hi ha un poble que les ompli d'espiritualitat. El Papa s'ha fixat com a prioritat fer present Déu en aquest món.»

A continuació va instar els presents a demanar amb tota humilitat la gràcia de la nostra conversió «perquè el pitjor mal no ve de fora sinó de dins del nostre cor». I a demanar també a l'Esperit Sant

la gràcia de la conversió, ja que «no podem oblidar que la Sagrada Família és un temple expiatori, al qual convé acudir després d'una confessió».

«El Papa ve a convidar-nos a tots a provar el cristianisme com allò més avantatjós per a la vida dels homes. Enmig de la desertització espiritual actual, la caiguda de les grans ideologies i utopies, el cor de l'home només se sent satisfet de Déu. Carriquiry va recalcar que la societat del consum i de l'espectacle funcionen com a censura dels interrogants sobre la vida humana i «els seus efectes són devastadors sobretot entre la joventut, on veiem joves que perden tot el desig, cosa que els porta a la desesperació que provoca una desolació i angoixa que els porta a les drogues, al suïcidi, etc.». I va afegir: «El desig d'amor, d'eternitat, crida en la profunditat del cor i en l'ànima que se sent òrfena. Avui és temps proverbial per oferir el cristianisme com a forma de vida, com a raó fonamental del viure.»

Sessió acadèmica per preparar la visita de Benet XVI

Jaume Aymar, Salvador Pié-Ninot i Armand Puig van ser els ponents

Mònica García
Barcelona

Ja queden pocs dies perquè els barcelonins acullin el papa Benet XVI en aquest esdeveniment històric per a la Ciutat Comtal. Per això el 21 d'octubre passat va tenir lloc a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona una sessió acadèmica que va il·lustrar, des de diferents punts de vista, la visita apostòlica del Successor de Pere.

L'acte va ser presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach i organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), la Facultat de Filosofia de Catalunya (FFC), l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB), la Fundació Blanquerna i la Fundació Pere Tarrés, de la Universitat Ramon Llull. L'arquebisbe de Barcelona va obrir l'acte glossant la importància de la visita apostòlica del Sant Pare a Barcelona, els pròxims dies 6 i 7 de novembre. Efectivament, el cardenal Lluís Martínez Sistach va assenyalar amb agraïment que Benet XVI acceptés la invitació que el pastor diocesà li va fer arribar. Va convidar a la participació de l'eucaristia del proper 7 de novembre per fer palesa la comunió de l'Església de Barcelona amb Roma, amb l'Església de Jesucrist. Aquell dia, va assegurar el prelat, «veurem fer-se present la "Jerusalem celestial" tal com va projectar-la Antoni Gaudí» i serà una força evangelitzadora i catequètica també per als no creients. Es comença a ser cristià a partir d'un esdeveniment, d'una trobada amb Crist, va recordar el purpurat.

Tot seguit, hi va haver tres intervencions acadèmiques en relació amb la visita del Sant Pare. El Dr. Jaume Aymar, professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya i director de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, va parlar sobre la «romanitat» de l'Església de Catalunya. Mn. Aymar va repassar la història de Catalunya des de la Tarraco romana fins a l'actualitat per mostrar la seva adhesió permanent a l'Església de Roma. Els esdeveniments recents com la celebració de l'Any Jubilar de Sant Fructuós a Tarragona; les beatificacions del Dr. Samsó i del Pare Josep Tous amb la presència dels cardenals Angelo Amato i Tarcisio Bertone; o la Trobada per la Pau promoguda per la Comunitat de Sant'Egidio posen en relleu la romanitat de l'Església catalana

en l'actualitat. Aquesta romanitat del segle XXI no és sinó la conseqüència de la fidelitat a Roma en el decurs de la nostra història. Així, Mn. Aymar va referir-se al monjo Gerbert d'Aurillac, deixeble del bisbe Ató de Vic, futur Silvestre II; i al papa Calixt III, de la nissaga dels Borja, coneguda a Roma com «els catalans». El director de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel va fer també una menció especial al Credo, musicat per Mn. Romeu, que serà cantat per tots els fidels en la celebració del dia 7 de novembre, i que inclou l'adjectiu «romana», en el seu article novè referit a l'Església. Com cal entendre avui aquesta romanitat? «Poc importa on sigui el Papa: on hi ha el Papa hi ha Roma», va afirmar el professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya per expressar la comunió amb la Seu del Pontífex. Finalment, Mn. Aymar va llegir la composició poètica «Som romans» de Sebastià Sánchez-Juan.

Comunió i jerarquia, fonaments del ministeri de Pere

Per la seva part, el Dr. Salvador Pié-Ninot, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Universitat Gregoriana de Roma, va exposar els punts històrico-eclesiològics més rellevants en la història del ministeri petrí. En els textos evangèlics que confirmen Pere com a cap de l'Església, la tradició

catòlica hi veu no només l'apòstol, sinó també tots els seus successors, basant-se en la tradició patristica. Així, va aclarir el Dr. Pié-Ninot, els pontífexs no succeïen el Papa anterior; succeïen Pere mateix. L'accent del primer mil·lenni de l'Església ve marcat pel testimoni d'una eclesiologia sacramental de comunió a l'entorn del bisbe local i on Roma té «la presidència en la comunitat que és l'Església», en paraules de sant Ignasi d'Antioquia. Progressivament, durant aquests mil anys, es reconeix solemnement el paper decisiu del Papa. En el segon mil·lenni, en canvi, s'elabora una eclesiologia jurídica de l'Església universal, on es va precisant la plenitud de potestat del Papa. «La reforma gregoriana del segle XI porta vers una progressiva uniformitat i centralització per salvar la "llibertat de l'Església" que estava subjecta al poder civil», va observar el professor.

El Concili Vaticà II, per la seva part, aporta la formulació de síntesi dels dos mil·lennis amb l'expressió «comunió jeràrquica», on «comunió» resumeix l'eclesiologia del primer mil·lenni i «jeràrquica» la del segon. Així, va resumir el Dr. Pié-Ninot, el sentit que té el ministeri primacial del Papa en l'Església pot formular-se d'aquesta manera: «El Papa, com a bisbe de Roma i successor de Pere, té el ministeri pastoral decisiu de primat de l'Església amb una paraula magisterial última perquè tota ella estigui "unida en una sola fe i en

una sola comunió". Aquest ministeri pastoral primacial propi del Papa, alhora pot exercir-lo conjuntament amb tot el col·legi dels bisbes, del qual n'és cap». El Dr. Pié va fer també referència especial a la important carta encíclica de Joan Pau II *Ut unum sint*, publicada l'any 1995, en què afirmava que cal «trobar una forma d'exercici del primat del Papa que, sense renunciar al nucli essencial de la seva missió, s'obri a una situació nova» i demanava a les diverses esglésies i als teòlegs que l'ajudessin per aconseguir-ho.

L'última intervenció va ser la del Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya i autor del llibre *La Sagrada Família segons Gaudí. Comprendre un símbol*, recentment publicat. Per al Dr. Armand Puig, la Sagrada Família no és fonamentalment una obra d'enginyeria ni una grandíssima arquitectura. És el fruit del moviment del cor, l'obra d'un profeta que té una visió i treballa amb l'amor i la fe. Aquesta és, segons el degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, la clau d'interpretació cristiana i també del mateix temple de la Sagrada Família. «És impossible interpretar-ho en una altra clau», va afirmar, «i repto a trobar-hi un sol signe esotèric..., perquè tot és una mistagògia completa del misteri cristià».

El prevere va definir Gaudí com l'home de les quatre síntesis que va anar desglossant. La síntesi del repòs i del moviment; la d'Orient i d'Occident; la de l'estètica i de l'antropologia; i finalment la síntesi del misteri cristià. La Sagrada Família és, en resum, una veritable *Summa theologia*, una basílica singular on es poden recórrer autèntics itineraris espirituals i conceptuals del misteri cristià. La cristologia, l'antropologia, l'escatologia, l'eclesiologia, els sacraments, la Trinitat... són els eixos articulats i relacionats entre si i que, gràcies a la meravellosa concepció arquitectònica de Gaudí, tradueixen plàsticament el Credo. «Antoni Gaudí ha aconseguit realitzar el seu somni», va manifestar el Dr. Armand Puig, «i el miracle —referint-se al procés de beatificació— el veurem el dia 7 de novembre».

El cardenal demana una calorosa acollida al Papa

Redacció / Barcelona

El cardenal Lluís Martínez Sistach demana que Barcelona ofereixi un bon acolliment al Sant Pare Benet XVI durant la seva visita a la ciutat els dies 6 i 7 de novembre. Aquest acolliment tindrà ocasió de manifestar-se sobretot el dissabte dia 6 de novembre, quan el Sant Pare arribarà a l'avinguda de la Catedral dirigint-se al Palau Episcopal, on passarà la nit. En aquest indret davant de la catedral es podran concentrar les persones que li vulguin donar la benvinguda.

El diumenge dia 7 de novembre, a les 9 del matí, el Sant Pare sortirà de l'arquebisbat en papamòbil en direcció al temple de la Sagrada Família. L'itinerari serà el següent:

avinguda de la Catedral, Via Laietana, Pau Claris, carrer Diputació i carrer Marina fins al temple de la Sagrada Família. Abans d'entrar al temple per la façana del carrer de Mallorca, el vehicle on aniran el Sant Pare i l'arquebisbe de Barcelona farà la volta pels carrers que el rodegen, on hi haurà les persones que seguiran la cerimònia a través de les pantalles gegants ocupant les 36.000 cadires o bé els espais per a persones dretes amb invitació.

Els organitzadors fan una recomanació important: que les persones que vulguin veure el Sant Pare sense tenir invitació no s'acumulin als voltants de la Sagrada Família sinó que procurin ocupar tot el recorregut entre la avinguda de la Catedral i el carrer Marina, que serà el mateix a l'anada i a la tornada de la cerimònia de la Sagrada Família.

Mònica García

«Ens ve a visitar l'amic de Jesús»

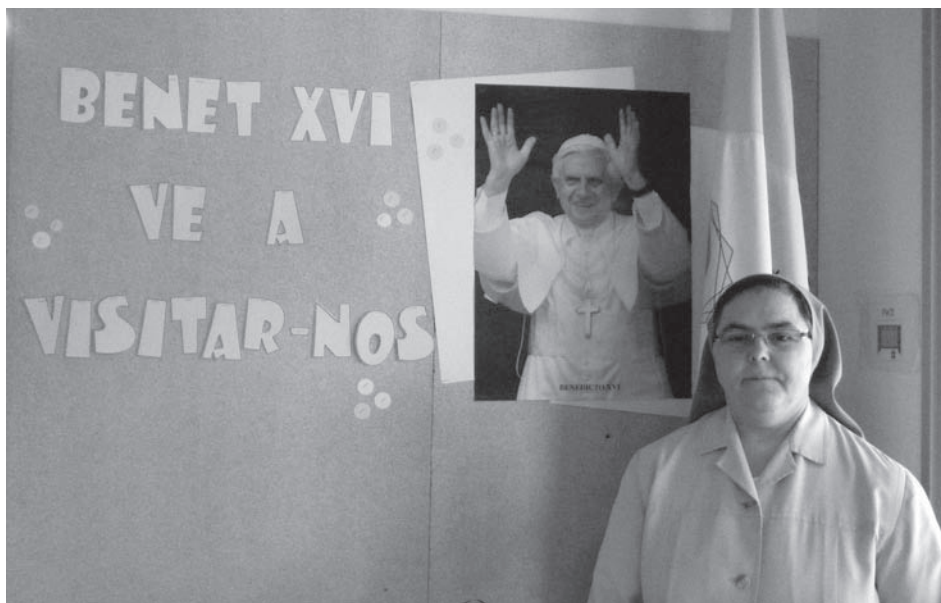
Tot a punt per rebre el Papa a l'Obra Benèficio Social Nen Déu

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

«Ve el Papa de Roma que surt a la tele!» «L'amic de Jesús!» Així és com perceben els infants de l'Obra Benèficio Social Nen Déu la pròxima visita de Benet XVI al centre situat al número 185-187 del passeig Maragall de Barcelona. Segons la directora del Nen Déu, Rosario Hidalgo, religiosa de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors, els nois i les noies del centre saben que ve a visitar-los el Papa, «que és un personatge important i que és amic de Jesús. Els més grans saben que és un cap d'Estat i que estem tots molt contents».

El 22 de juny es comunicava a l'Obra Benèficio Social Nen Déu que la visita del Papa a Barcelona inclou el seu centre. «La primera reacció va ser de sorpresa», recorda la mare Rosario, «mai no hauríem imaginat que el Papa pogués venir al nostre centre, a casa nostra». Per això, aquests mesos han estat de preparació il·lusionada, «sabent que qui ve a nosaltres és el representant de l'Església catòlica, que és el Sant Pare, que és el representant de Crist a la terra i això escapa una mica al nostre dia a dia... La veritat és que rebem la notícia amb nervis i perplexitat i gairebé sense assimilar-ho!».

A una setmana del gran moment, a la casa «es respira molta alegria, molta il·lusió... tot ho hem preparat amb molta responsabilitat. Els pares estan molt contents, també el professorat. Tots ens hem abocat per rebre el Papa». Una comissió de plàstica s'ha encarregat de guarnir l'escola, «però tothom hi ha participat amb una flor, amb un cartell, amb una pancarta... cadascú en la mesura de les seves possibilitats. Com a comunitat educativa que som, tothom ha participat en aquesta preparació. A

Rosario Hidalgo.

«Volem que Benet XVI vegi que som una família i que el rebem com a pare»

l'escola només es parla del Papa!».

Un dels secrets més ben guardats i que la religiosa s'ha assegurat de no desvetllar són els regals que s'entregaran a Benet XVI: «És una sorpresa que no puc revelar... el que sí que puc dir és que són tres regals: un del col·legi, un altre del centre ocupacional i un altre del centre de dia. Són regals molt senzills, elaborats pels mateixos nens. El Sant Pare no vol res d'extraordinari ni

comprat, sinó una cosa feta pels infants, amb tot l'afecte.»

El Pontífex arribarà a les 17.15 al centre de l'Obra Benèficio Social, «entrant per la porta de la ronda del Guinardó, el rebrem i després l'acompanyarem a la sala-capella perquè pugui resar davant del Santíssim, en silenci, tot sol», explica la mare Rosario. I continua detallant el programa: «Després es traslladarà a una tarima on estarà amb el cardenal Lluís Martínez Sistach i el cardenal Tarcisio Bertone. Aleshores començarà l'acte en si: salutació del cardenal Martínez Sistach, salutació per part meua, unes paraules del Sant Pare, unes pregàries llegides per un mestre, un professor, un metge, una religiosa, un infant, una persona del patronat... com a representació de tota la família del Nen Déu. Després resarem el Pàrenostre, li lliurarem els regals i el Papa beneirà la primera pedra de la nova residència-taller que aixecarem a Tiana i que, en principi, portarà el nom

de Benet XVI, tot i que encara no està confirmat.»

Si hi ha una imatge que les religioses volen que el Papa s'endugui d'aquesta visita, és que són una família. «Com a franciscanes, la nostra característica és que tot el que fem, allí on estem, ha de ser amb un esperit de família, construint família», explica Rosario Hidalgo. «Volem que Benet XVI vegi que som una família i que el rebem com a pare, que se senti a gust, acollit, que vegi que l'Església l'estima i que està present en el que fem cada dia.»

Per a les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors la presència del Bisbe de Roma a casa seva suposarà «continuar amb la nostra tasca d'una manera responsable i amb il·lusió, amb dedicació... ens donarà un impuls per continuar fent el que fem. Portem l'Evangeli a aquests nois que tenen un gran cor i que et donen molt, que són molt sensibles a la vivència religiosa. Són nens que agafen tot allò que els dona un adult, amb una gran sensibilitat».

L'Obra Benèficio Social Nen Déu esdevé, d'aquesta manera, la representació de tota l'acció pastoral que porta a terme l'Església de Barcelona. Rosario Hidalgo considera que «nosaltres ja som molt conegudes a Barcelona, el Nen Déu té prestigi per la tasca que realitzem, però aquesta visita papal encara ens donarà més ressonància». Tot i que per a la religiosa, l'interessant és que «la gent conegui què fem i sobretot per a qui ho fem. Darrere de cada nen disminuït hi ha una gran persona, amb un gran cor, amb una força interior impressionant. Volem que aquestes persones tinguin la seva dignitat en una societat que no compta amb ells. Volem que aquests nois es desenvolupin dins i fora de l'escola com a persones amb tota la seva dignitat».

Obra Benèficio Social Nen Déu

L'Obra Benèficio Social Nen Déu va ser constituïda l'any 1892 pel bisbe de Barcelona, Mons. Jaume Català. Es tracta d'una fundació eclesiàstica que té com a objectiu l'assistència i animació religiosa catequística, pastoral i d'apostolat d'infants i adults disminuïts físics i psíquics, així com la d'ancians en soledat i altres persones de grups marginats del territori de la diòcesi, incloent-hi també el personal sanitari, docent i cuidador adscrit a aquesta finalitat. La institució està dirigida per les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors. Actualment al servei del Nen Déu hi ha vuit religioses.

El primer domicili va ser el número 3 del passatge Mercader, i després de diverses ubicacions es va instal·lar al carrer Mallorca cantonada amb Dos de Maig, fins al 2008. Fa dos anys que es va traslladar a l'actual seu social al passeig Maragall, 185-187. Coincidint amb aquest canvi d'ubicació, el president executiu del Patronat del Nen Déu, Mn. Josep A. Arenas, va parlar de

la institució en una entrevista concedida a *Catalunya Cristiana*: «És una obra que manifesta la solidaritat d'una part de l'Església de Barcelona a favor dels pobres i necessitats, ja sigui econòmicament o psíquicament. Sabem que no som els únics, però aportem el nostre granet de sorra. Al mateix temps cal dir que en l'essència d'aquesta casa hi ha una clara opció de fe, que es reflecteix en una sensibilitat exquisida envers els més petits.»

Durant molts anys, els principals beneficiaris del Nen Déu van ser infants amb síndrome de Down. Avui dia també inclou nens autistes, epilèptics, amb trastorn de personalitat, trastorn de conducta o trastorn del desenvolupament en general.

L'Obra Benèficio Social Nen Déu ofereix diferents serveis: col·legi, centre de dia, consultoris mèdics, taller ocupacional i la residència Mare Carme.

El col·legi acull nens de 3 a 21 anys i se'ls instrueix en catequesi, aprenentatges acadèmics i coneixements generals

de música, informàtica, esports, i se'ls prepara per a la vida adulta. El centre de dia acull persones a partir de 19 anys i realitza activitats d'estimulació, diferents tallers i entreteniment en general.

Els consultoris mèdics desenvolupen la seva activitat per sota dels preus de mercat i en molts casos són gratuïts. Són atesos per 34 metges en diferents especialitats. El servei d'odontologia ha esdevingut un centre de referència

per al tractament odontològic del pacient disminuït físic i psíquic adult.

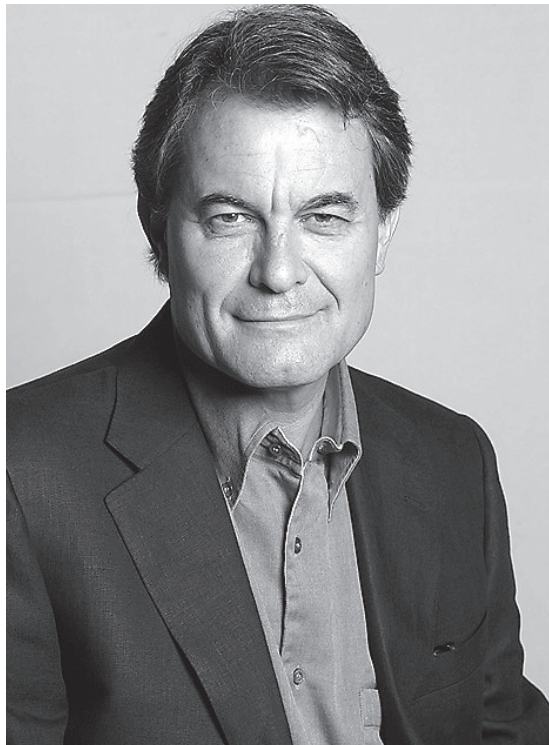
El taller ocupacional es nodreix dels alumnes que han acabat l'escolarització al col·legi del Nen Déu, a partir dels 21 anys. Es dedica a fer feines manuals per encàrrec d'empreses col·laboradores.

La residència Mare Carme acull 11 persones les famílies de les quals, per diferents motius, no poden fer-se'n càrrec. La residència resta oberta tots els dies de l'any.

Els candidats responen a...

ARTUR MAS

Candidat de Convergència i Unió

❶ Les polítiques d'ocupació han de ser una de les principals prioritats d'un govern, i més quan l'atur s'apropa al 20% i supera el 40% entre els joves. De fet, la millor política social és poder tenir un lloc de treball digne. Per tant, la nostra prioritat serà aturar el procés de destrucció de llocs de treball, incrementar el baix nivell d'ocupabilitat dels nostres aturats i posar les bases per a la recuperació econòmica generadora d'ocupació.

Per crear ocupació cal, en primer lloc, tornar la confiança a l'activitat productiva, perquè és aquesta qui ha de generar els nous llocs de treball. Això vol dir, un programa clar i decidit de sortida de la crisi i la normalització del crèdit a les empreses.

També cal augmentar els esforços per donar formació als aturats perquè es puguin reciclar i accedir el més aviat possible a una nova feina.

Per als joves, en el marc del Pla Nacional de Joventut 2010-2020, establim mesures eficaces en formació i ocupació, com a pilars bàsics del seu desenvolupament. I més formació, vol dir menys atur. Entre d'altres, proposarem la creació d'un contracte laboral per a joves que faciliti la simultaneïtat dels estudis amb l'exercici professional i un contracte d'aprenentatge dels oficis per a la formació professional dels estudiants dins les empreses. Igualment, si no volem que el fracàs escolar actual es converteixi en més atur en el futur, hem de dedicar els màxims esforços en situar Catalunya en els índexs d'èxit escolar de la Unió Europea. Un objectiu que requerirà una veritable aposta per reduir a la meitat el fracàs escolar, actualment del 30%.

❷ Com vostè ja deu saber, en totes aquestes matèries, el partit on milito ha donat sempre la llibertat de vot a tots els seus càrrecs electes per tal que es faci una opció de consciència. Així ha estat des de fa 30 anys, especialment a Madrid, a les Corts Generals, que és on es legisla sobre matèries com l'avortament.

JOSÉ MONTILLA

Candidat del Partit Socialista de Catalunya

❶ L'atur és una de les nostres principals preocupacions i creiem fermament que la formació és la clau per ajudar els aturats, víctimes reals de la crisi. En el cas dels joves, ja hem presentat una proposta, que hem anomenat «Contracte pel Futur», que té l'objectiu d'aconseguir que cap jove menor de 30 anys estigui a l'atur durant més de sis mesos sense formar-se per accedir a un lloc de feina adequat a la seva formació i experiència. La mesura en el fons és un pacte: els nostres fills mereixen més oportunitats, per això els oferim un contracte: formar-se per treballar. És un acord, un pacte, no un regal. S'han d'esforçar per aconseguir una feina, i nosaltres, si es volen aixecar i treballar, els ajudarem. No permetrem que tota una generació es perdi per culpa de la crisi.

D'altra banda, seguirem impulsant un canvi del nostre model productiu per tal que la nostra economia sigui més competitiva en un context global, per fer que les nostres empreses guanyin valor afegit i generin riquesa i llocs de treball de qualitat. Per això estem invertint com mai en Recerca (hem multiplicat per 18 els recursos públics destinats a la recerca privada) i ho continuarem fent. I continuarem apostant per l'educació, com hem fet aquesta legislatura, perquè és la millor inversió de futur per a qualsevol societat. Una inversió que, a la llarga, també s'ha de traduir en la creació de llocs de treball.

❷ Aquest és un debat transversal que s'ha de tractar amb tots els agents implicats. I en qualsevol cas no és un tema que s'hagi de posar a la mateixa balança que els vots: hi ha coses que estan per sobre de les curses electorals, per més que hi hagi partits que no ho entenguin així.

JOAN PUIGCERCÓS

Candidat d'Esquerra Republicana de Catalunya

❶ No hi ha receptes miraculoses i no es pot alegrement fer promeses. L'evolució dependrà del context econòmic internacional i de la nostra adaptació a les noves necessitats del mercat. Conscients de la necessitat d'abandonar l'excessiva dependència de l'economia catalana de sectors com els de la construcció o el turisme de poc valor afegit, Esquerra va impulsar l'Acord Estratègic per a la Competitivitat de l'Economia Catalana l'any 2004. Malauradament, tot aquest procés no és immediat i els reptes que tenim per davant, molt importants. Fruit d'aquest acord, posteriorment es va establir el Pacte Nacional per a la Recerca i la Innovació amb la finalitat de concentrar els esforços econòmics públics i privats a la captació i promoció de talent i la generació de noves iniciatives empresarials.

Quant a les polítiques d'ocupació juvenils, voldria destacar-li especialment el fet que Esquerra ha estat la formació que ha impulsat i fet possible l'aprovació de la Llei de Polítiques de Joventut i el Pla Nacional de la Joventut. Uns instruments imprescindibles i capdavanters que tenen per finalitat primordial reduir els elevats índexs d'atur que pateix el nostre jovent, que no oblidem són dels més alts de tota la UE.

❷ La Declaració Ideològica d'Esquerra Republicana de Catalunya determina clarament el compromís del meu partit en la defensa de la vida humana. De fet, en aquesta declaració Esquerra fa seva la Declaració Universal dels Drets Humans del 1948 i les seves posteriors ampliacions, com també la Convenció Europea de Salvaguarda dels Drets Humans i les Llibertats Fonamentals aprovada pel Consell d'Europa el 1950. És per tot això que defensem que la dignitat de la persona i el lliure desenvolupament de la personalitat sigui una realitat des de l'inici fins al final de les nostres vides. Són drets inherents a qualsevol ésser humà i que comporten per una banda que tota dona tingui dret a prendre la decisió de tenir fills o de constituir una família, i per altra banda, que el dret a l'autodeterminació individual també pugui ser exercit al final de la vida de cadascú, perquè, malauradament, avui dia les cures pal·liatives no resolen tots els problemes relacionats amb el dolor i el sofriment físic, psíquic i existencial.

PEPE RODADO
Delegat de Pastoral Obrera de l'arquebisbat de Barcelona

❶ Quines propostes té el seu partit per crear ocupació i reduir l'atur (especialment el juvenil)?

PILAR NÚÑEZ
Experta en bioètica i obstetrícia

❷ Fins on està disposat a defensar la vida humana, en el seu inici i el seu final, malgrat que suposi una pèrdua de vots?

ALÍCIA SÁNCHEZ-CAMACHO
Candidata del Partit Popular de Catalunya

❶ És una de les nostres principals preocupacions. Darrere les estadístiques d'atur hi ha autèntics drames familiars. Per aquest motiu, hem de fomentar activament i urgentment el millor entorn perquè els empresaris puguin tornar a contractar.

Actuem en dos fronts. D'una banda, realitzarem les reformes que la nostra economia necessita, recolzant els emprenedors i empresaris i reforçant els nostres sectors productius. A més, hem de millorar el nostre servei públic d'ocupació. Avui dia el servei d'ocupació col·loca menys del 3 per cent dels aturats.

Sense reduir la protecció social dels treballadors, és necessari un repartiment més equitatiu de la protecció per a tots i facilitar la contractació. El camí és la flexiseguretat nòrdica i centreeuropea. Per aquesta raó, promourem les reformes legislatives necessàries per incentivar la contractació de treballadors a temps parcial, així com afavorirem la contractació a temps indefinit. També instarem les reformes legislatives necessàries per simplificar les diferents modalitats de contractació.

❷ El Partit Popular està a favor de la vida, des de la seva concepció fins a la seva fi natural. Per aquest motiu, ha expressat amb claredat la seva oposició a la nova llei de l'avortament. No només vam votar-hi en contra (mentre que molts diputats de Convergència i Unió van votar-hi a favor) sinó que, a més, l'hem recorregut davant del Tribunal Constitucional.

D'altra banda, hem dit per activa i per passiva que si els ciutadans ens donen la seva confiança ens comprometem a derogar l'actual llei de l'avortament i a garantir que l'anterior es compleixi. En aquesta matèria el Partit Popular té una sola postura, a diferència de Convergència i Unió, que en té diverses segons els diputats.

És una llàstima que no es doni suport a les mares que vulguin continuar amb el seu embaràs, tot i les pressions per interrompre'l. I que, amb la dificultat de moltes famílies per adoptar, no sigui possible facilitar que altres mares puguin fer-se càrrec dels fills que algunes dones—sobretot les més joves—no poden o no volen cuidar.

Quant a la protecció de la vida fins a la mort natural ens oposem radicalment a la legalització tant de l'eutanàsia com del suïcidi assistit. Rebutgem totes dues pràctiques i creiem que s'ha de seguir desenvolupant recursos en matèria de medicina pal·liativa i tractament de malalts terminals, així com recolzar activament les seves famílies.

JOAN HERRERA
Candidat d'Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa

❶ Catalunya té una taxa d'atur de prop del 18% fruit de la crisi internacional a la qual cal afegir-li els elements endògens que han empitjorat encara més la nostra situació econòmica i social. Defensem que l'ocupació ha de ser un dels eixos centrals de l'actuació del proper Govern. Amb el nostre Pla Nova Economia, Nova Ocupació fem una proposta realista on defensem que és possible reduir l'atur en 10 punts durant els propers quatre anys, i la creació de 300.000 nous llocs de treball fonamentats en un nou model productiu basat en la sostenibilitat i el reforçament del nostre estat de benestar amb perspectiva de gènere. En el cas de l'atur juvenil és crucial un pla de xoc específic, la lluita contra el fracàs escolar i, si cal, plantejar-nos quotes de contractació per les empreses. En tots els casos hem de limitar la contractació temporal i incentivar la indefinida. Per ICV-EUiA l'ocupació és la condició principal per garantir la independència i la realització de les persones.

❷ ICV-EUiA té una visió integradora dels drets a la vida i a la llibertat. Entenem la vida com un dret i no com un deure, per això cal introduir la llibertat per decidir sobre el propi cos com un dret garantit. En relació amb la interrupció voluntària de l'embaràs, considerem necessari la seva despenalització, tot i que valorem positivament la nova llei que suposa un pas endavant en el dret a decidir de les dones. Respecte del dret a la disponibilitat de la pròpia vida i el dret a una mort digna, pensem que, d'acord amb la Constitució, cal una regulació que atorgui més seguretat jurídica a una realitat social com és el suïcidi assistit o l'eutanàsia activa. Aquestes qüestions, com tantes d'altres, poden obtenir més o menys simpaties entre l'electorat, però a ICV-EUiA no canviem drets per vots i avantposem els principis ideològics al seu possible impacte electoral.

ALBERT RIVERA
Candidat de Ciutadans-Partido de la Ciudadanía

❶ Entre d'altres: impulsarem programes que combinin polítiques educatives i laborals per disminuir el nombre de joves aturats i sense formació que només a Catalunya està per sobre dels cent mil.

Reforçar les polítiques actives d'ocupació i els mecanismes de protecció social, vinculant les polítiques actives a les prestacions amb l'objectiu d'aconseguir un procés de reinserció en el mercat laboral més eficient i ràpid.

Reducció de les cotitzacions a la Seguretat Social de les empreses que contractin indefinidament nous empleats i no hagin acomiadat a cap treballador en els tres mesos anteriors a la nova contractació.

Altes d'autònoms. Implantarem bonificacions en les cotitzacions socials dels treballadors que s'incorporin al Règim d'Autònoms i que tinguin menys de 40 anys durant un termini de tres anys.

Capitalització prestació per atur. Que es capitalitzi el 100% de la prestació dels treballadors en situació d'atur en un pagament únic per a aquells que pretenguin treballar i instal·lar-se per compte propi.

❷ Per sobre d'electoralismes, C's defensa el dret a la vida d'acord amb el que estableix la Declaració Universal de Drets Humans. Igualment defensem el dret a la integritat física i moral.

El consiliari diu...

Proximitat del Sant Pare Benet XVI

Miquel Bada, pvre.
Consiliari interdiocesà de
Vida Creixent

Comencem amb el Papa un nou curs és el títol de l'exhortació pastoral firmada pel nostre cardenal arquebisbe, amb motiu de la visita apostòlica del papa Benet XVI, els dies 6 i 7 de novembre, a la nostra ciutat de Barcelona.

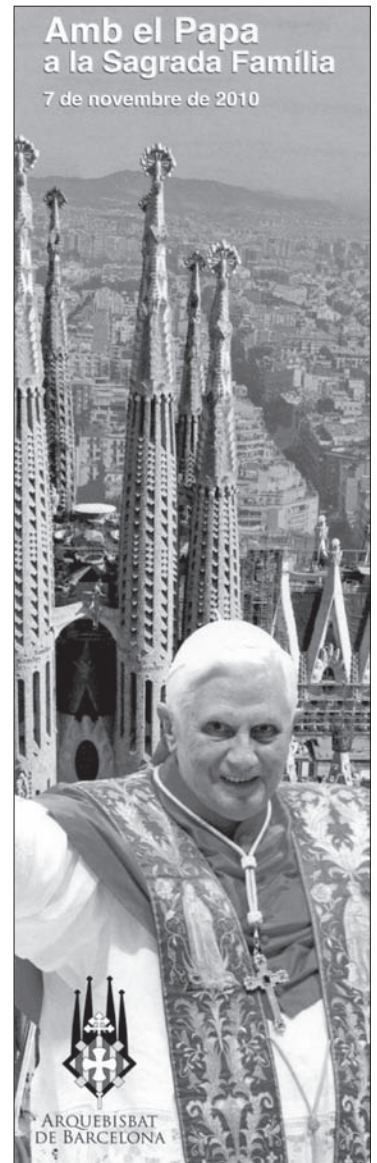
En l'escrit del 3 d'octubre passat, a *Catalunya Cristiana*, parlava reflexionant de com havíem d'orientar el nou curs. Avui vull seguir en aquesta mateixa línia, enriquida pel fet excepcional de la visita del Sant Pare, que ens pot donar una forta empenta per viure aquest nou curs amb més il·lusió i entusiasme.

Cal, bàsicament i en primer lloc, preparar-nos adequadament per a l'acolliment del successor de l'apòstol Pere, que si és un do i una gràcia de Déu, cal que trobi un terreny ben disposat, no només en aspectes exteriors, sinó sobretot i especialment, en la nostra intimitat personal. Ens ve a visitar el Bisbe de Roma, successor de Pere, signe d'unitat, de comunió de totes les esglésies diocesanes. Ens ve a visitar la «roca», el fonament de l'Església, volgut pel mateix Jesucrist, que ens ha d'ajudar a tenir consciència que som

pedres vives d'aquesta mateixa Església. En paraules del Sr. Cardenal, ve a nosaltres «el defensor de l'home», aspecte darrerament, de més relleu del ministeri del Papa. Cosa que ens compromet a lluitar per la vida humana i per la dignitat de tots els éssers humans. Com destaca també el magisteri del Papa, en un camp tan important com és la defensa de la pau al món. Mirem, doncs, de posar-nos en sintonia, en comunió i solidaritat, de cara a tots aquests valors que són plenament evangèlics.

Amb aquest bagatge i amb aquest do extraordinari de la proximitat física del papa Benet XVI, successor de l'apòstol Pere, disposem-nos a treballar més intensament en tots els camps de la pastoral evangelitzadora, en els grups de Vida Creixent, en el temari de les Benaurances, animats per aquesta experiència de fe. Fem créixer el poble de Déu en comunió profunda amb el Bisbe de Roma i amb el nostre pastor diocesà.

I amb aquest impuls, tinguem també present de continuar treballant-hi en la línia de la pastoral de conjunt, el II Pla Pastoral Diocesà (2009-2011), amb els tres objectius ben concrets, emmarcats pel punt central «anuncieu a tothom l'Evangeli»: «conèixer, celebrar i viure la Paraula de Déu»; «créixer en la solidaritat enmig de la crisi econòmica»; «participar els immigrants en les comunitats cristianes». Encara que siguem grans, que ningú no ens guanyi en entusiasme i constància, en ser fidels servidors del Regne de Déu.

Bisbat de Tarragona

Vellesa fecunda

Antonio Picher Calvo

Coordinador diocesà Vida Creixent

Una vida que atenyi edats molt avançades pot estar encara plena de possibilitats i fecunditat.

En la vellesa apareixen dolences més o menys cròniques i altres limitacions com ara el cansament, la reducció de força o pèrdua de memòria; les facultats físiques i intel·lectuals han anat minvant i l'organisme, desgastat pel llarg recorregut de la vida, declina; no obstant això els últims anys poden ser un temps preciós per omplir de contingut l'existència personal.

Als creients, aquest període pot oferir-los la possibilitat d'un progrés espiritual. Una de les coses que poden ajudar en aquest progrés, és l'acceptació de la prova de les noves limitacions, per convertir-ho en ocasió i motiu d'ofertament al Senyor. De vegades, aquestes limitacions o d'altres com la pèrdua d'oïda o de vista, poden generar aïllament, però també poden ser una porta oberta a la contemplació divina que convida a viure en comunió i intimitat amb el Senyor, fent créixer així la nostra vida interior i el tracte amb Déu.

Vellesa va lligada a saviesa en la Sagrada Escripura. Les persones grans posseeixen el tresor d'una llarga experiència, que acompanyada de la prudència, les fa mereixedors del do de consell, però són moltes més les seves fecunditats i possibilitats que sovint esdevenen benediccions per a elles i per als que les envolten.

El pare blanc Leo Missine parlant de les Benaurances i referint-les a l'ancianitat expressa: «Benaures les persones que no estan lligades a les seves possessions terrenes. Una persona gran, millor que ningú, sap que les possessions terrenes no donen felicitat ni pau, i que s'han de deixar al final de la vida. Benaures les persones que estan afligides

perquè el Senyor ha dit que Ell és a prop d'aquells que ploren la mort d'una esposa, d'un fill, d'un nét o d'un amic. Benaures les persones que mostren misericòrdia amb aquells que els han ferit. La misericòrdia i el perdó que es mostren durant la vida donen la seva benedicció en la vellesa: donen un profund sentit de pau. Benaures les persones que tenen la fe d'un nen, perquè aquesta és l'única forma de veure Déu. La fe profunda i la confiança en Déu són característiques de molts ancians. Seran beneïts per això. Benaures els que treballen per la pau, perquè ells estan fent el treball de Déu. Molts ancians han estat constructors de pau en els problemes familiars dels seus fills, dels seus néts i amics.»

Reflexionar sobre aquestes benaurances pot fer feliços els ancians en els seus darrers anys. Però aquesta felicitat no ha de ser guardada, sinó que s'ha de compartir mitjançant l'amistat, i al mateix temps s'han de posar en pràctica, perquè el món necessita exemples vius d'amor, de felicitat, de bondat, de perdó, de paciència i de generositat; aquest serà el seu apostolat. I per créixer en espiritualitat es poden fixar en Simeó i Anna. Ells van ser un bon exemple d'ancians que esperaven la vinguda de Jesús en els seus cors i en els cors de la humanitat. Fóra bo que les persones que es troben en aquesta etapa de la vida demanessin a Déu no experimentar la mort fins que hagin vist Jesús íntimament en el seu pensament i en el rostre de les persones que els envolten i potser se sorprendrien per la bellesa del seu esperit i la força de la seva fe, de la seva esperança i del seu amor pel Crist.

Amistat, apostolat, espiritualitat... tenen a veure amb una vellesa fecunda. En el moviment cristià de Vida Creixent és on es pot trobar una ajuda per fer-ho realitat. «L'últim període de la nostra vida sobre la terra ha de ser una ascensió» (Hilty).

Diploma a Vida Creixent de Gavà

Pere Arribas

Comissió Diocesana de Vida Creixent de Barcelona

El 8 de setembre passat, el casal municipal de Cultura American Lake de la ciutat de Gavà es va omplir de gom a gom per assistir a l'acte de lliurament dels premis, que anualment des de l'any 1994, cada 8 de setembre, atorga la Fundació Nostra Senyora de Brugués, presidida pel seu president Josep Blay, a persones i entitats per les seves accions o trajectòria social.

L'acte va començar amb un recital a càrrec del grup Niu d'Art de la Gent Gran de Gavà, molt aplaudits.

El lliurament dels premis van ser per a: l'entitat APAMM (1r premi), la Companyia General del Foc, el grup cristià de Vida Creixent i per a Vicenç Peña Agustí. Vida Creixent va rebre un diploma, «en reconeixement a la tasca portada a terme durant més de vint anys d'existència amb la finalitat de fomentar l'amistat, l'espiritualitat i l'apostolat». Van recollir aquest premi els membres de Vida Creixent de Gavà, M. Amparo Mayor i Narcís Canal.

Narcís Canal va donar les gràcies a la Fundació per aquest reconeixement i va dir que aquest moviment, nascut a França, ja és present als cinc continents del nostre planeta, amb diferent parla però amb el mateix fonament. També, que aquí a Catalunya, les Illes i Andorra, aquest moviment ja ha complert els 25 anys d'existència i que ja compta amb més de 6.000 membres entre persones grans de més de 50 anys, i, va recalcar que aquest moviment cristià està obert a tothom. També va agrair la constància d'assistència a les reunions a tots els membres dels grups de les parròquies de Sant Pere i Santa Teresa i va recordar els seus primers iniciadors d'aquests grups, Mn. Jaume Boguñà, la Sra. Adelita i Joan Solé.

Va finalitzar l'acte, l'alcalde de Gavà, Joaquim Balsera que va agrair, en nom de la ciutat, l'esforç, la dedicació i el treball de les persones i entitats premiades. També va fer un agraïment extensiu a la Fundació Nostra Senyora de Brugués pel seu treball altruista en la concessió d'aquests premis.

AGENDA

NOVEMBRE

Dijous 4: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema III: *Feliços els qui ploren, Déu els consolarà.*

Amb el Papa a la Sagrada Família

Diumenge 7: visita apostòlica del Sant Pare Benet XVI a Barcelona per presidir la dedicació del temple de la Sagrada Família.

Dijous 11: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 3. Tema III: *Bienaventurados todos los que lloran, porque ellos serán consolados.*

L'orgue del Vendrell, restaurat, torna a sonar a la parròquia de Sant Salvador

Va ser beneït per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol

Joan Boronat
El Vendrell

Després d'un any d'absència del Vendrell, l'orgue barroc de l'església de Sant Salvador torna a presidir el cor del temple arxiprestal de la capital del Baix Penedès. Aquesta «joia del Vendrell» —com és considerat l'instrument— ha retornat, magníficament restaurat, del taller que els germans Desmottes, mestres orgueners, tenen a Landete (Conca). El treball de recuperació de l'orgue, que havia arribat a un alarmant estat de degradació, ha consistit en la restauració de la caixa de l'orgue major, la reconstrucció de la cadireta i la reconstrucció de tots els tubs de façana. També s'han reconstruït els arbres de ferro forjat dels mecanismes de registres, els tres teclats originals i la consola, els secrets i tot el grup de tubs antics, entre altres peces. Tot plegat, ha suposat un cost de 520 mil euros que s'ha finançat amb aportacions populars, d'empreses, entitats i de les administracions, sota la iniciativa sorgida entre un grup de vendrellencs aplegats en el si dels Amics de l'Orgue del Vendrell, que han format part de la comissió per a la restauració.

Un moment històric

L'acte de la benedicció i inauguració de l'orgue restaurat va tenir lloc el divendres 23 d'octubre, al vespre, coincidint amb l'aniversari de la mort del mestre Pau Casals, l'insigne músic

i compositor, vendrellenc universal, i històricament tan vinculat amb l'orgue barroc. L'església del Vendrell va ser insuficient per donar cabuda a la gernació, que no es va voler perdre aquest històric moment, en què l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va beneir el renovat instrument, acompanyat de nombroses personalitats de la vida política, entre elles, l'alcalde del Vendrell, Benet Jané.

Com es va dir en la introducció a l'acte inaugural, el retorn de l'orgue contribueix a «solemnitzar i donar més bellesa al culte», atès que l'art musical en les celebracions «es proposa la glorificació de Déu i la santificació dels homes». Va quedar clar que la restauració d'aquest orgue singular obeeix també a la responsabilitat de mantenir i recuperar el patrimoni històric i artístic «que ens han llegat els nostres avantpassats».

Sens dubte, aquest ha estat un bon motiu per donar gràcies a Déu perquè l'orgue del Vendrell torna a oferir tota la brillantor del seu so, sense oblidar

totes aquelles persones i institucions que ho han fet possible, amb especial recordança envers aquells que el van bastir, «els que l'han acariciat amb destresa, els que n'han tingut cura, com el mestre Pau Casals».

L'arquebisbe Jaume, abans de procedir a la benedicció, va pronunciar unes sentides paraules en les quals va posar en relleu la funció de l'orgue, «el rei dels instruments», les excel·lències del qual han estat reconegudes pel Concili Vaticà II i, més recentment, pel mateix papa Benet XVI; un element que «ens acompanya en el moment d'elevat els cants a la glòria de Déu, en els moments de joia i els de dolor».

Especialment emotiu va ser el moment de la lectura de monicions dedicades a l'orgue, amb breus notes musicals intercalades per diferents organistes, per donar pas, posteriorment a la solemne benedicció de l'arquebisbe.

Paral·lelament a la inauguració, s'han organitzat diferents concerts i conferències, entre altres iniciatives ciutadanes, per donar un relleu més gran a la recuperació de l'orgue.

Instrument d'estil barroc

L'orgue del Vendrell data del 1777 i és obra de l'organista Ludwig Scherrer; un dels pocs d'estil barroc que es conserven a tot Europa. Al llarg dels anys ha estat objecte de diverses restauracions i aquesta darrera era de tal urgència que, si persistia el mal estat del conjunt, en perillava la conservació, molt malmesa ja la seva sonoritat. L'instrument conserva gairebé, en un noranta per cent, els seus mecanismes d'origen barroc, mentre que en la resta d'aquests instruments de l'època van ser substituïts per altres de més moderns. En el cas concret del del Vendrell, va ser el pare de Pau Casals, que era organista, qui es va oposar a la modernització de l'orgue.

Joan Boronat

L'Escolania de Montserrat, guardonada amb el premi Bravo! de Música

Redacció / Montserrat

El jurat de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació de la Conferència Episcopal Espanyola ha atorgat el premi Bravo! 2010 de Música a l'Escolania de Montserrat. Aquests guardons reconeixen, per part de l'Església, «la tasca meritòria de tots aquells professionals de la comunicació en els diversos mitjans que s'han distingit durant l'any 2010 pel seu servei a la dignitat de l'home, els drets humans i els valors evangèlics». El jurat dels premis va ser presidit per l'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives. El lliurament dels guardons tindrà lloc el 21 de gener del 2011 a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid.

Els altres guardonats de l'edició

d'enguany són: la periodista Paloma Gómez Borrero (premi especial a la trajectòria periodística); Juan Vicente Boo, corresponsal del diari ABC al Vaticà (premsa); Juan Pablo Colmenarejo, director del programa *La Linterna*, de la Cadena COPE (ràdio); la sèrie *Padre Casares*, de la Televisió de Galícia (televisió); la pel·lícula *La última cima*, de Juan Manuel Coteló (cinema); Rome Reports, productora de continguts audiovisuals a internet (noves tecnologies); el programa televisiu *De par en par*, de la diòcesi d'Oriola-Alacant (treball diocesà en mitjans de comunicació), i les campanyes publicitàries de Mans Unides (publicitat).

L'Escolania de Montserrat és una de les escoles de música més antigues d'Europa. Ja en el segle XIII, apareix en

el monestir benedictí i santuari marià de Montserrat un petit grup de nois que, per mitjà de la pràctica del cant i de diversos instruments musicals, estan al servei d'aquest lloc tan singular. De l'Escola Musical Montserratina han sorgit, al llarg dels segles, compositors i intèrprets remarcables, com ara Joan Cererols, Anselm Viola, Narcís Casanoves, Antoni Soler, Ferran Sor o Anselm Ferrer.

Des de l'any 1968, l'Escolania surt de Montserrat per fer alguns concerts a indrets del nostre país, i per participar en alguns festivals o gires de concerts per Europa o arreu del món. Sota la direcció i llarg mestratge (1953-1997) del P. Ireneu Segarra, l'Escolania va enregistrar més d'un centenar de discos i va obtenir alguns dels premis interna-

cionals més prestigiosos.

Actualment, l'Escolania està formada per més de cinquanta nois, de nou a catorze anys, procedents de tot Catalunya, i també de la resta dels Països Catalans. Durant els anys que estudien a Montserrat fan els darrers cursos de Primària i els primers de Secundària, a més dels estudis de música corresponents. Cada escolà estudia dos instruments, el piano i un segon instrument a escollir, a més de llenguatge musical, conjunt instrumental i el cant coral, que constitueix l'especialitat de l'Escolania. La majoria dels escolans, quan deixen el centre, continuen els estudis de música. Especialment en les darreres dècades, alguns destaquen professionalment com a cantants, instrumentistes o directors.

Anàlisi

La façana de la Passió de la Sagrada Família

Carme de Miguel
Llicenciada en Teologia

Al llarg de la meua tesina, vaig intentar explicar la façana de la Passió en les seves diferents lectures.

- **Lectura descriptiva (etapa visual).** Té com a finalitat descriure allò que veiem amb tots els seus detalls per començar a conduir-nos a fer el seguiment del *Via crucis* de la façana de la Passió del temple de la Sagrada Família.
- **Lectura simbòlica/existencial (etapa simbòlica i de comprensió).** Té com a objectiu descobrir la relació de les escenes escultòriques amb els seus personatges. Copsar en tota la seva globalitat l'esdeveniment viscut de la Passió de Nostre Senyor. Ara aquesta experiència és transportada a un nivell universal, que és la dimensió simbòlica que es produeix. Es tracta de copsar l'experiència amagada vers la lectura simbòlica. Aquestes dues etapes, la descriptiva i la simbòlica/existencial, estableixen una relació entre les imatges simbòliques i l'espectador.
- **Lectura creient (etapa de crida a la nostra experiència).** En aquesta etapa apel·lem a les nostres experiències personals com a creients. La seva finalitat és despertar la nostra experiència cristiana, és a dir, la nostra experiència creient, gràcies a l'evocació de les imatges simbòliques. Aquí deixem de banda la lectura descriptiva per anar molt més lluny. Esdevé així una porta oberta a les etapes següents que ens conduiran més enllà de la simbologia religiosa. El procés passa del món descriptiu al món afectiu abans d'esdevenir simbòlic.

Gràcies al camí seguit dut a terme per tota la lectura simbòlica de la façana i en les etapes precedents, estem preparats per celebrar així la nostra fe. La lectura simbòlica religiosa ens ha de deixar prou lloc per a la nostra experiència de fe i ens ha d'ajudar a adquirir coneixements religiosos. D'aquesta manera la simbologia religiosa aconsegueix la seva finalitat, que és ajudar-nos al nostre retrobament amb Déu.

L'expressió simbòlica

En els primers temps de l'Església, els cristians van decorar els llocs on s'aplegaven. En les cases on es reunien (les anomenades «esglésies domèstiques») s'han trobat imatges pintades i escultures que representen escenes de la vida de Crist i al·legories de l'Antic Testament. Aquestes imatges completaven la predicació dels apòstols i permetien als catecúmens de conèixer els principals esdeveniments de la vida de Crist.

A l'Imperi romà decadent, els cristians sotmesos a les persecucions van continuar envoltant-se d'imatges per evocar la fe que els aplegava. Les escenes de l'Antic Testament i dels Evangelis que trobem a les esglésies a partir de l'edat mitjana servien també per a l'ensenyament d'un poble majoritàriament analfabet.

El terme *símbol* designa el signe visible que serveix com a detonant d'un

procés. Aquest mot és emprat com un terme genèric que designa tot allò que fa referència a l'experiència humana de relació amb el món.

En aquest cas el símbol desencadena la nostra experiència religiosa, creient, davant de la Passió de Nostre Senyor. En cadascuna de les escenes, és a dir, a les dotze estacions del *Via crucis*, he intentat destacar aquesta experiència de la persona creient davant dels símbols que Subirachs ha plasmat a la façana de Ponent.

Tota aquesta experiència viscuda l'anomenem relació simbòlica per la imatge, i aquesta relació l'hem viscuda per etapes (representades en cadascuna de les escenes de la façana de la Passió). En un primer moment, ens hem col·locat davant d'una de les escenes, que ens recorda d'una forma global una experiència religiosa en concret.

En un segon moment, la persona descobreix per ella mateixa la seva vivència particular d'aquesta experiència i d'uns valors fonamentalment rics en sentit cristià. Direm aleshores que la imatge ha simbolitzat aquests valors cristians. Aquesta relació simbòlica revela la dimensió espiritual del creient i convida a una relació renovada amb el món i amb els homes. Tot això a través de ser interpellat a la seva pròpia vivència religiosa gràcies a la relació simbòlica. No obstant això, cada persona, segons la seva creença, atorga un sentit a la simbologia d'acord amb la seva pròpia experiència humana.

A vegades, per suscitar aquesta relació simbòlica és útil afegir un comentari. Aquest és el cas de la façana on Subirachs va col·locar les cites bíbliques adients per situar-nos en el moment concret en què es desenvolupa l'escena.

A la façana de la Passió l'evidència d'aquest simbolisme invita el visitant

creient a descobrir la seva pròpia dimensió espiritual. En el cas del procés simbòlic cristià, convida la persona a distanciar-se enfront de la quotidianitat per tal de copsar-ne el valor, descobrir-hi l'acció de Déu i tornar a aquesta quotidianitat enriquida per la relació simbòlica.

La imatge és anomenada simbòlica quan suscita i acompanya la relació simbòlica. Proposa a l'espectador, al turista, al creient, una visió sintètica d'una experiència rica en valors humans i en aquest cas en valors cristians, com són per exemple: l'amor per l'afligit, la compassió pel que pateix o el

penediment.

En resum, es donen aquestes cinc visions: la del visitant (aquí hi ha una muntanya de pedres); la de l'historiador (les pedres parlen); la de l'arquitecte (les pedres obeeixen); la de l'ésser simbòlic (les pedres signifiquen) i la del catequista («Vosaltres sou pedres vives», 1Pe 2,5).

«A la façana de la Passió l'evidència d'aquest simbolisme invita el visitant creient a descobrir la seva pròpia dimensió espiritual»

Experiència cristiana

Aquesta façana de la Passió és prou evocadora per conduir-nos a reviu la nostra experiència cristiana. No és la imatge la que és simbòlica, sinó la relació que s'estableix o que establim a través d'ella, entre nosaltres i les nostres vivències com a cristians.

Si l'entorn i el clima són adients, ens faran obrir-nos a la relació simbòlica, i llavors l'atenció afectiva podrà ser desvetllada. Els gestos i les imatges de la façana ens permetran d'accedir a una dimensió simbòlica. Per exemple: el gos, a la fidelitat; la serp, a la temptació del dimoni; el gall, a la negació de Pere; l'àguila, al poder de l'Imperi romà; la lluna nova, a la Pasqua de Resurrecció, i l'ou, a la nova vida.

No és necessari que nosaltres hàgim viscut tota l'experiència religiosa evocada per les imatges de la façana de la Passió per poder viure amb elles una dimensió simbòlica. La cultura, l'educació i la sensibilitat de cadascú permetran les transferències al pla de l'experiència personal. El símbol ha de provocar, malgrat tot, una presa de consciència personal i fer interrogar-nos sobre les nostres vivències a la llum de tot aquest procés simbòlic.

Les imatges de la façana de la Passió permeten, potser, fer comprendre millor la fe, però no pas necessàriament de viure una experiència de fe. Les imatges integrades dins de la nostra cultura religiosa poden suscitar una experiència

humana. Aquestes han d'entrar en l'espectador per interrogar-lo sobre la seva pròpia experiència. Això no obstant, cada persona viu una experiència humana única, la imatge simbòlica ens interpel·la d'una forma també única i diferent en cadascun de nosaltres. Gràcies a aquestes experiències, la persona experimenta la seva relació amb Déu amb una nova i diferent intensitat totalment única. Aquesta capacitat d'evocació d'una imatge constitueix la riquesa del procés

simbòlic en el qual cadascú troba un significat en relació amb el seu camí. Una mateixa imatge simbòlica permet diferents processos personals i els nodreix. Tal com en un camí de fe, cal deixar que l'Esperit Sant bufi allà on vulgui, respectant la seva diversitat de camins.

Nova comprensió de la fe

Aquesta experiència simbòlica involucra l'espectador creient en una nova comprensió de la seva fe. Tot aquest procés simbòlic, que es viu al llarg de la lectura de la façana, constitueix aleshores un camí que ens porta a viure amb nostre Senyor els seus darrers dies. La

simbologia religiosa, en aquest cas, vol estimular l'esperit de l'espectador i ens convida a anar més enllà de la imatge. És una finestra oberta, una porta, un llindar que cal traspasar. Això contribueix a fer-nos entrar en el Misteri de Passió, mort i resurrecció de Crist.

En un món massa sovint superficial i materialista, el cristià que viu aquest procés simbòlic descobreix progressivament les riqueses i les possibilitats del seu propi esperit. Per aquesta raó i perquè apel·la als valors fonamentals, la lectura simbòlica de la façana de la Passió constitueix una experiència accessible per a tothom.

Tota aquesta façana és com un autèntic visual simbòlic que descriu amb força cruesa detalls de la Passió de Jesús. En un principi, la façana és com un visual descriptiu, atès que la Passió es desenvolupa davant de l'espectador. Subirachs ha col·locat les imatges de forma que nosaltres som els espectadors d'allò que va passar. Però amb la relectura o la mirada simbòlica, l'autèntica passió es representa i es viu a l'interior de cada un de nosaltres, és a dir, a l'interior de l'espectador creient.

La façana de la Passió fa com una fun-

ció narrativa, tot contemplant els seus grups escultòrics. Hem d'estar preparats per accedir a aquest altre nivell de lectura, és a dir, fer una relectura, una lectura simbòlica en què descobrirem noves perspectives gràcies a la nostra experiència com a creients.

Aconseguirem llavors d'establir processos simbòlics i sabrem utilitzar les imatges (les escultures) per entrar en elles. No n'hi ha prou de posar-nos davant de la façana perquè s'iniciï el procés simbòlic. Hem d'apropiar-nos

dels grups escultòrics, poder-los reconèixer i fer-nos-els nostres, així serem capaços de fer la lectura simbòlica.

Subirachs ha intentat que les escultures i la seva simbologia escultòrica expressin fidelment el missatge de l'Evangeli, i ens puguin evocar una experiència intensa com a creients.

Per delimitar més la finalitat d'aquesta obra, a la façana de la Passió podem veure la bellesa del conjunt, la tècnica constructiva de la realització, l'estil al qual pertany, els valors culturals i religiosos i també el seu significat simbòlic de les formes.

Significat dels detalls

És important recordar que, en el simbolisme, cada detall té un significat i també té importància estudiar l'orientació del símbol. Per exemple, el foc orientat cap avall representa la vida

eròtica; orientat cap al cel expressa la purificació. Els símbols no solen representar-se aïllats, sinó que s'uneixen entre si donant lloc a composicions simbòliques, ben estructurades en el temps (relats) i en l'espai (obres, escultures, símbols gràfics).

Per exemple, el gall simbolitza la negació de Pere, però orientat cap a l'Est simbolitza la resurrecció, ja que anuncia l'alba dels nous temps. El gos pot simbolitzar la indiferència, però situat en el context de l'Últim Sopar simbolitza la fidelitat, en contraposició a la traïció de Judes.

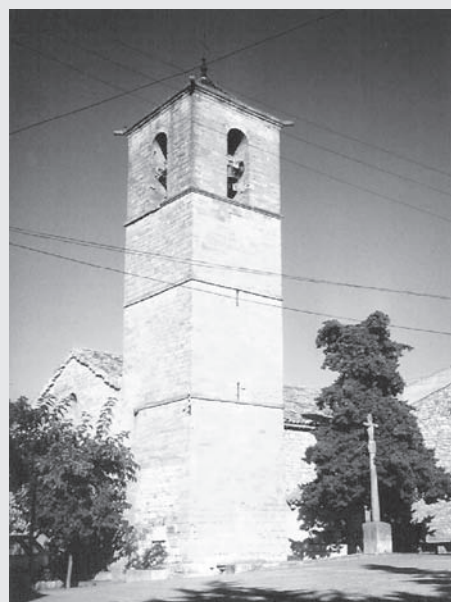
La lluna plena és el pleniluni equinocial de primavera, però situat al costat de la creu és el símbol de les tenebres i de la foscor. Trobem també, com a símbol de la primavera, l'ou de Pasqua com a senyal del despertar de la natura. La palma és el símbol del martiri i del sofriment, però també és el símbol de la victòria i del triomf sobre la mort.

Uns dels errors més lamentables, en relació amb les interpretacions, consisteix a contraposar el que és simbòlic al que és històric. El simbolisme afegeix valor a un objecte o a una acció sense anul·lar el seu valor propi o històric.

Campanars

Vallfogona de Riucorb

Delfi Dalmau i Argemir
delfidalmau@yahoo.es

L'estreta vall del riu Corb, vorejada d'abundant vegetació i fauna salvatge, té al seu marge esquerre, a mitja vall, Vallfogona, de la Conca de Barberà i, a prop, Guimerà al marge dret, ja a l'Urgell. Totes dues poblacions estan enfilades coster amunt i totes dues molt significades pels seus temples parroquials. Vallfogona destaca per les deus d'aigua mineral de qualitats medicinals importants, fet que li ha permès tenir un alt nivell turístic i un important balneari. També la població s'ha fet famosa perquè al segle XVII hi tingué un rector amb una vena poètica destacada. Però des del punt de vista arquitectònic, la fama se l'endú l'església

parroquial de Santa Maria.

Es tracta d'un temple romànic del segle XIII amb aportacions posteriors del gòtic, com alguna capella amb volta de creueria, i modernes, com la de Santa Bàrbara del 1617 i la capçalera del XIX. Consta d'una nau amb volta apuntada sobre dos arcs torals que descansen sobre petites pilastres poligonals. Al frontis hi té un portal romànic procedent d'una antiga ermita; els seus murs tenen carreus, en algun punt grossers i irregulars, però majoritàriament són petits, ben escairats i ben alineats de color groc daurat. Les seves dimensions interiors en fan un temple modest de, respectivament, 17 x 9 x 8 metres de llargada, amplada i alçada. Conserva part d'un bellíssim retaule gòtic, obra de Jordi de Déu (Jordi Joan), i una pica baptismal renaixentista decorada amb relleus simulant pètals.

El campanar aixecat cap al 1760 té planta quadrada de prop de cinc metres de costat i està dividit per unes fines motllures en quatre cossos; el segon amb dues espatlleres a distint nivell i l'últim ocupat per la cel·la amb una finestra d'arc de mig punt a cada cara. Està capçat per una cornisa motllurada sobre mènsules, unes senzilles gàrgoles als angles i una teulada piramidal de rajoles verdes; un pinacle i una creu metàl·lica el coronen. Té un rellotge del segle XVII, un dels més antics de la península ben conservat, i tres campanes del XX. Es troba adossat al mur de migdia del temple fent angle al sud-oest del frontis que dona la cara a ponent. Fa prop de 26 metres d'alçada i els seus murs, com els de l'església, tenen un esclatant color groc daurat captivador. Pel seu interior hi puja una escala de cargol de pedra picada.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi
per 117€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 117€
per any

☐ Dos pagaments semestral
de 58,50€

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària
(ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data (dd/mm/aa)

□ □ □ □

□ □ □ □

□ □

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

□ □ □ □ □ □

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Celebrat el 143è certamen literari de l'Acadèmia Mariana de Lleida

Va estar dedicat a la Mare de Déu del Castell, patrona de Cullera

Text i fotos: Jordi Curcó
Lleida

El dissabte 2 d'octubre, festa de la Mare de Déu de l'Acadèmia, patrona de Lleida, la ciutat va rebre la visita de la Mare de Déu del Castell, patrona de Cullera, d'on és fill el bisbe de la diòcesi, Mons. Joan Piris. El 143è certamen literari, convocat per la Pontificia i Reial Acadèmia Bibliogràfica Mariana de Lleida, va estar dedicat a aquesta advocacia valenciana.

Els actes es van iniciar a la una de la tarda amb la rebuda de la imatge de la Mare de Déu del Castell a les escales principals de la catedral de Lleida, on l'esperava el bisbe Piris, acompanyat pel Capítol Catedral i Mn. Salvador Gené, director de l'Acadèmia Mariana.

La imatge va arribar en un vehicle, acompanyada per l'alcalde de Cullera, Ernesto Sanjuan, i pel rector de la parròquia dels Sants Joans i president del Patronat de la Mare de Déu del Castell, Mn. Rafael Reig. Més de 200 cullerencs es van traslladar a Lleida per participar en l'homenatge a la seva patrona. Mons. Piris va prendre la imatge per introduir-la a l'interior de la catedral i col·locar-la vora la Verge Blanca de l'Acadèmia.

A les cinc de la tarda va tenir lloc la solemne eucaristia, presidida pel bisbe Joan Piris i concelebrada pel Capítol Catedral, el director de l'Acadèmia Mariana i diversos preveres diocesans, així com pel rector de Cullera i altres sacerdots vinguts des de la diòcesi de València. Hi van assistir l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, els regidors de la Paeria i altres autoritats, així com la Junta de l'Acadèmia Mariana i les pubilles de les festes. També hi era l'alcalde de Cullera i altres membres del consistori cullerenc, la Junta del Patronat de la Mare de Déu del Castell i les seves cambreres.

La litúrgia va ser solemnitzada pels cants de la Coral Stella Maris de Cullera, que va interpretar la *Missa de la Mare de Déu*, composta pel seu director José Luis Grau.

Mons. Piris, en la seva sentida homilia, davant dels seus convilatans de Cullera, va recordar com de petit pujava cada dissabte al santuari de la Mare de Déu del Castell, acompanyat del seu pare, «per confessar-nos, però també per esmorzar». També va explicar que la seva mare hi pujava a la primera missa del dissabte. El bisbe Piris va afirmar que «la nostra Mare de Déu del Castell és la Mare de Déu de l'Encarnació».

Finalitzada la missa a la catedral, els cullerencs i lleidatans que hi van participar es van traslladar fins a l'Auditori Municipal Enric Granados, on va tenir lloc el certamen literari. El pròleg el va posar l'actuació de la Coral Stella Maris de Cullera.

Tot seguit, sota la presidència de les primeres autoritats de Lleida i Cullera i davant de les imatges de les dues patrones, es va iniciar l'acte. Mn. Salvador Gené va rememorar que aquesta institució, fundada el 1862 i amb gairebé

El bisbe Piris amb la imatge de la patrona de Cullera.

Els poetes mostren satisfets els seus guardons.

150 anys d'història, és una de les cinc acadèmies marianes que hi ha al món. A Roma n'hi ha tres i a Quito (Equador) una altra.

Maria, regal de Déu

Mons. Joan Piris, com a mantenidor del certamen marià d'aquest any, va pronunciar un discurs que portava com a introducció la reflexió següent: «Cada vegada que la Gràcia de Déu troba una persona amb fe, semblant a la d'aquella humil noia de Natzaret, es renova el miracle de l'Encarnació.» No endebades, el mantenidor va fer una profunda reflexió sobre la figura de Maria en el seu Misteri de l'Encarnació, «un esdeveniment que sempre serà motiu de goig», va dir. El bisbe va evocar la llegenda de la Mare de Déu del Castell, una imatge del segle XIV.

En la seva intervenció, Mons. Piris va subratllar que Maria de Natzaret «és més que una imatge, un record, un símbol o un element cultural i pietós per als cristians. És la Verge Maria, una

persona viva i real, amb la qual ens relacionem i dialoguem constantment. Hi descobrim explícitament que Déu ens estima. Tots els cristians ens gloriem de tenir la mateixa Mare que Jesús».

En referir-se a la Mare de Déu del Castell com «la Mare de Déu de l'Encarnació», el prelat va assegurar que «la fe en l'Encarnació és el punt de partida de la vida cristiana. Maria és una bona notícia, un regal molt gran de Déu a la humanitat».

Segons el mantenidor, «en la persona de Maria descobrim la dignitat de l'ésser humà, i és tan gran que tenim la capacitat de convertir-nos en col·laboradors de Déu o oposar-nos a les seves indicacions». Va dir que molts cerquen avui amb gran anhel la llibertat sense cap límit. En aquest sentit, va situar la figura de Maria com una lliçó de llibertat i autenticitat: «Davant de Maria intentem retrobar-nos com a cristians lliures i responsables. Som cridats, com ella, a ser "guia" i "notícia" de Déu en el món de la increença.»

El bisbe Piris va convidar a viure la

fe amb trets més radicals i amb una fe més vivencial, comptant sempre amb una guia que ens acompanyi en aquest camí: Maria. A ella li va dedicar, a mode de pregària, les darreres paraules del seu discurs: «Tu, que has fet de la teva existència un acte total de fe, ajuda'ns a transmetre allò que vivim i a viure tot allò que ensenyem.»

Acabada la intervenció, l'Acadèmia Mariana va lliurar a Mons. Piris una reproducció de la Verge Blanca de l'Acadèmia, esculpida en alabastre per l'escultor lleidatà Víctor Pallarés.

Lliurament de premis

L'acte va acabar amb el lliurament de premis del certamen. M. del Carmen Rubio Fuster va obtenir la Flor natural, atorgada pel bisbe de Lleida i dotada amb nou-cents euros, pel seu poema *Taronger*.

El premi de l'ajuntament de Lleida, dotat amb sis-cents euros al millor poema que canta la Verge Blanca de l'Acadèmia, va ser per a Maria Puiggròs Gigó, religiosa carmelita descalça del convent de la Caparrella de Lleida, per la poesia *Blanca et cantes les flors*.

El tercer premi, atorgat per l'ajuntament de Cullera i dotat amb sis-cents euros, va anar a mans de Maria Elisa Matilla Ripoll, per la seva poesia *Vísca la Moreneta!*

El premi dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat de Catalunya, dotat també amb sis-cents euros, va ser atorgat a Joan Murgui i Copovi, d'Alzira (València), per *Tarongina*.

El premi de l'Institut d'Estudis Ilerdencs al millor poema sobre les catorze patrones de les comarques de Lleida va ser lliurat a Francesc Balcells i Llobera, del Palau d'Anglesola (Lleida), per la poesia *Pelegrina de Ponent*.

La poesia *Mare de Cullera*, d'Adela Alberó Mengual, va rebre el premi del Patronat de la Mare de Déu del Castell de Cullera al millor poema sobre el tema de la devoció de les famílies de Cullera a la seva patrona.

Finalment, "la Caixa" va lliurar un premi dotat amb sis-cents euros a la millor poesia que canta Maria com a exemple de dona al segle XXI. El va recollir Joana Camprubí Arqué, de Vinaixa (Lleida) per la seva poesia *Pregària d'una dona d'aquest segle*.

L'Acadèmia Mariana va lliurar sis premismés, dotats amb diverses obres d'art. Els poetes guardonats van ser: Ramon Gené Capdevila, de Cervera (Lleida), per *Maria, Estrella del mar*; Juan José Ruiz González, de Lleida, per *Maria, causa de la nostra alegria*; Carme Mor Rodés, de Lleida, per *Gavina blanca que puja i baixa*; Montserrat Casanoves Monmany, de Viladecans (Barcelona), per *Maria, Reina de la pau*, i Leonard del Rio i Campmajó, d'Igualada (Barcelona), per *A Jesús per Maria*.

L'acte literari i marià es va tancar amb la intervenció de l'alcalde de Cullera, que va qualificar el bisbe Piris com el «millor fill que té Cullera». Ernesto Sanjuan va afirmar que «en aquesta ocasió, la "mare" de Cullera, la Mare de Déu del Castell, havia anat a veure al seu "fill" a Lleida».

Per la seva banda, l'alcalde de Lleida va felicitar l'Acadèmia pel seu certamen, el qual uneix pobles i ciutats tot lloant les seves patrones. «Una festa que cal conservar i potenciar com a patrimoni de la ciutat de Lleida», va assenyalar.

Història i llegenda del Sant Crist de Balaguer

La germana María Victoria Triviño publica un nou llibre sobre la venerada imatge

Patricia Navas
Balaguer

La comunitat de clarisses que custodia el santuari del Sant Crist de Balaguer des de fa gairebé quatre anys acaba de publicar un nou llibre sobre la llegenda i la història d'aquest venerat Sant Crist escrit per la seva superiora, la germana María Victoria Triviño.

El Sant Crist de Balaguer, historia y leyenda és un nou volum que ofereix un acurat estudi de la llegenda i una seriosa investigació de la història, on es connecten les coses de dalt, el cel, amb les quotidianes, la terra, a través dels relats de fets prodigiosos. Així ho va destacar el catedràtic d'Antropologia i Ciències del Pensament de la Universitat Internacional de Catalunya, Josep Olives Puig, en la presentació del llibre, que va tenir lloc al Saló d'Actes de l'Ajuntament de Balaguer el 8 d'octubre passat.

La llegenda original del Sant Crist de Balaguer no és gaire extensa. L'autora del llibre l'ha volgut recollir primer sense els ornaments i tòpics que s'han anat afegint al llarg de la història, tal com es va transmetre oralment des del segle XIV. Després la va posar per escrit el dominic Antoni Vicens Doménech, al segle XVI, i la va copiar el primer cronista de la ciutat al Llibre Verd l'any 1630. I diu que la santa creu va arribar envoltada de llum «rio amun i se detingué en una roca petita»; i que quan van baixar en processó per prendre-la, es va apartar. I quan van baixar les clarisses, va anar cap a elles.

Si la llegenda explica que només les clarisses van poder treure el Crist de les aigües per portar-lo a la part més alta de la ciutat, això, segons Olives, ens està dient que elles són un referent de vida cristiana, que hem d'aprendre com si portéssim cadascú una clarissa en el més profund de la nostra intimitat, una clarissa que ens ensenya a sortir de les aigües psíquiques per permetre'ns veure la part bona de la vida, de les persones.

Per la seva banda, la germana María Victoria Triviño percep en aquesta senzilla llegenda una interpretació del tot actual, que ha volgut compartir: «Crist se submergeix en el riu de la vida, es fa vulnerable, ve crucificat portant les nostres penes, humiliacions i dolors. Ve navegant, s'atura, vol quedar-se a Balaguer, Déu amb nosaltres, per posar el seu tron de misericòrdia i compassió.» Al mateix temps, continua la religiosa, «la presència de les clarisses verges cristianes consagrades a Déu en cos i ànima, que l'estimem apassionadament, significa que en aquesta zona verge del cor, que tots tenim, és on el Sant Crist vol ser rebut i abraçat».

Segons la clarissa, «el sentit de la nostra vida és un testimoni de totalitat. Déu existeix, amb Ell n'hi ha prou

per fer feliç i val la vida sencera vesada a la seva presència». La religiosa també reconeix, però, en nom de les religioses del santuari, que «la nostra fe s'enforteix també quan veiem tots els dies com la gent visita el Sant Crist, li fa petons, l'acarona, l'abraça i l'envolta amb plantes».

I aquesta intimitat amb Jesús es desenvolupa en una societat vella i nova. Triviño explica que «pugen veus des de l'atri dels gentils: "Creus sí, o creus fora". Això no és nou. Ho sabia sant Pau: "Crist en creu! Escàndol per als jueus, absurd per als pagans. Però per a nosaltres, els creients, força de Déu i saviesa de Déu". Tots ho sabem prou bé: "Força i saviesa de Déu ens ve del Sant Crist".» Segons la religiosa, la llegenda del Sant Crist de Balaguer descansa sobre tres elements claus: la imatge de Jesús en creu, la ciutat i la comunitat de clarisses, guardiana del santuari des de fa més de sis segles. Per a Triviño, «la vitalitat i l'actualització de la tradició depèn del dinamisme d'aquestes tres coses».

La història del santuari

Pel que fa a la història, el llibre va repassant les millores del santuari, les confraries, els miracles, les processons i ritus, les celebracions, les festes... D'aquesta història, una de les coses que més ha cridat l'atenció a l'autora han estat els fenòmens lluminosos entorn la imatge, segons va confessar a la presentació del llibre: «Tot un llenguatge de llum que la gent sabia interpretar, des del signe d'una petició atorgada en una cerimònia penitencial fins a l'avís d'un perill, com quan els francesos van deixar minat un pilar del pont de Sant Miquel.» El llibre aporta també algunes novetats, com ara l'existència d'una ermita dedicada al Sant Crist de Balaguer a Cantàbria.

A la presentació del llibre, la germana Triviño va explicar per què va decidir escriure'l. En arribar al santuari

nosaltres l'herència que ens van deixar les nostres avantpassades, les clarisses que durant sis segles i mig han estat les guardianes del Sant Crist.»

En aquest sentit, l'autora va constatar que «un dels perills de la societat actual és el desarrelament de la tradició». «Per aquí es dilueix la identitat —va advertir—. Hi ha set d'espiritualitat, però també la tendència a buscar una espiritualitat de retalls, un sincretisme fàcil en el mercat de les idees del nostre veïnatge universal.» I va afegir: «Davant d'aquesta necessitat de reforçar la pròpia tradició, no n'hi ha prou amb repetir allò que s'ha sentit. És necessari tornar a aprofundir en aquest riu de la tradició que no deixa de fluir, arribar més endins en l'espessor del passat, actualitzar-lo i viure amb renovada convicció el present.»

L'alcalde de Balaguer, Miquel Aguilà, va presidir la presentació del llibre. Va destacar l'harmonia que regeix les relacions a la ciutat i va afirmar que el santuari del Sant Crist és l'eix que uneix el cel i la terra i respon a les darreres preguntes. La portada de l'obra és de Josep Minguell i mostra, segons la germana Triviño, «les mans esteses cap a aquest Crist navegant que sempre ve pel riu de la vida».

AULES D'HISTÒRIA ECLESIASTICA

Aules d'Història Eclesiàstica de Catalunya.
Biblioteca Balmes-Fundació
Balmesiana-Cultura Religiosa.

16 sessions. Horari de 19 a 20.30
Duran i Bas, 9, Barcelona.

Primer cicle: 15, 22 i 29 de novembre
«Primer Congrés sobre Balmes, 1910», a càrrec del professor Joaquim Pallàs.

Segon cicle: 18 i 25 de novembre i 2 de desembre
«Introducció a l'Arqueologia cristiana», a càrrec del doctor Alexis Serrano.

L'horror metafísic

George Steiner ha declarat en diferents ocasions que «la Shoah és la venjança última contra els que han cregut en Déu. És una temptativa aconseguida d'establir l'infern sobre la terra i d'abolir els valors de la transcendència del bé i del mal, conseqüència ineluctable de les teories de la mort de Déu». El llibre del triestí Boris Pahor, publicat fa un lustre en català i ara en castellà, pertany a l'àmbit dels testimonis dels que van sobreviure a l'horror, i que arrossegueu el pes d'una culpa metafísica per haver deixat enrere, als *lager*, tants companys. Amb tot, el que distingeix el llibre de Pahor dels de Primo Levi o d'Imre Kertész, per anomenar dos autors canònics de la literatura de l'Holocaust, és que la seva deportació no va ser per motius racials ni religiosos, sinó que va ser motivada per la seva participació en la resistència eslovena. La seva obra també es distingeix d'altres obres de presoners polítics com *La especie humana*, de Robert Antelme, una de les primeres que es van publicar en la postguerra sobre l'experiència als camps de concentració, perquè el francès pertanyia a un grup d'intel·lectuals selecte, mentre que Pahor era un partitista qualsevol d'una minoria nacional enclavada i perseguida a Itàlia.

Així i tot, comparteix amb tots, com

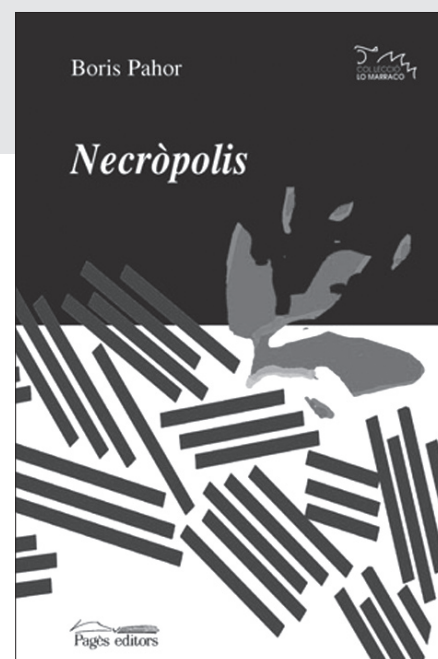
BORIS PAHOR Necròpolis

Pagès Editors, 2004, 256 pàg.

he dit, el sentiment de culpa que es tradueix en una sensació de soledat i de separació ontològica de la resta dels homes quan recobra la llibertat. També sent l'obligació moral de recordar els noms i els fragments d'història comuna amb els que va viure un futur de mort i d'abjecció, d'inhumanitat i d'*inhumanització*. Mentre que, com diu Pahor, «la condició més important per tenir alguna possibilitat de sobreviure és l'eliminació de totes les imatges que no pertanyen al regne del mal», el punt de vista que adopta per testimoniar «l'abisme de mal amb què va ser castigada la nostra fe en la dignitat humana i en la llibertat de les nostres decisions personals» li permet recuperar, tot i que amb consciència de la seva precarietat i del seu caràcter en certa manera inapropiat, una fonamentació estètica. La visita al camp convertit en museu dóna peu perquè es desencadenin els records de Pahor a través d'una mirada ètica que contraposa les imatges del passat amb l'observació dels turistes

que recorren un lloc que, segons la seva percepció moral, hauria d'estar situat més enllà de l'espai i del temps, precisament perquè està dins seu. Impressiona la complexa reflexió que aferma la vida enfront de l'«eutanàsia» practicada sobre agonitzants que podien morir sepultats entre dos cossos al fons d'un camió en uns minuts. Històries com les de Gabriele, Janoš o Mladek rememoren l'alè de dignitat última que encoratja la humanitat fins i tot en les condicions més extremes. Una dignitat que no redimeix la barbàrie ni la rebaixa gens ni mica, com demostra la seva repetició al Vietnam o a Cambodja. En un sentit que interpel·la decisivament el creient, al segle XX la mort de Déu no es va teoritzar sinó que es va intentar executar d'una manera definitiva. Com Steiner va escriure, després del Divendres de la Passió i abans del Diumenge de la Resurrecció, ara vivim en el Dissabte que sorgeix de l'espera immensa que és l'espera de l'home i que testimonien obres com la de Pahor.

Armando Pego
Professor titular de
la Facultat de Filosofia
de la URL

Crítica teatral

El misteri d'un microcosmos reclòs

MISTERI DE DOLOR,
d'Adrià Gual.

DIRECTOR: Manuel Dueso.

INTÈRPRETS: Mercè Arànega, Maria Rodríguez, Ernest Villegas, entre d'altres.

Sala Petita, Teatre Nacional de Catalunya, Barcelona.
Fins al 14 de novembre.

A finals dels anys seixanta, el boom industrial i turístic que va capgirar la conurbació mediterrània encara no havia canviat del tot els últims reduïts de vida rural de terra endins. Les masies mantenien els hàbits de la vida a muntanya, que no té res a veure amb el que ara s'entén com a cases rurals, el boom modern fet de granges de pessebre, horts de cartró-pedra i sumptuosos habitatges pseudomedievals amb toc de dissenyador.

El director Manuel Dueso, de la mà d'Adrià Gual (Barcelona, 1872-1943) ha agafat per pèls l'ambientació de la posada en escena de *Misteri de dolor* situant-la entre finals dels seixanta i principis dels setanta. L'ha agafat tan per pèls, que una mica més no hi arriba. Sort que aleshores encara hi havia qui anava i venia del tros amb *mobylette*,

© David Ruano

Mercè Arànega i Ernest Villegas.

qui no es desenganxava dels primers transistors i qui s'aferrava a la vida entre corral, basses d'aigua fresca i fanals amb bombetes o peres de 40 watts.

Sortosament, Manuel Dueso no ha anat més enllà del compte i ha deixat que la flaire de la vida rural bategui com a record dels qui encara la van conèixer i es presenti com un document per als que, per raó d'edat jove, no es poden ni imaginar com s'hi vivia. La balança, doncs, queda compensada. I el muntatge aguanta bé els cent anys

llargs d'història des de la seva escriptura a París el 1901.

Mare viuda viu, casada de nou, amb un jove pastor. La seva filla, 22 anys, no accepta un casament manegat amb el patró. L'atracció entre filla i padastre, covada en un microcosmos reclòs, esclata en passió i la passió, en tragèdia. La mirada externa dels convilatans —silenci i ombres— marca la foscor d'un temps en què tots els secrets es guardaven a casa. Amb el seu silenci, assenyalen els culpables de l'estimada

de la mare, una nit, a dalt, al roquissar, per anar-hi a buscar el remei de la ferida del marit. Adrià Gual manté la tradició muntanya i plana, amo i jornalera, amor i dolor. Guimerà en versió minimalista.

I el resultat és un fresc modernista que se t'emporta escenari endins. La reproducció de la masia, la bassa com a centre de tot, el camí de Terra baixa que s'enfila darrere, el corral amb la porta de taulons vells, la taula de fòrmica a la fresca i la síndria de rigor —ganivet de fulla ampla i vermellor que promet sang— esclafada al cap del padastre en un efecte teatral de dansa contemporània.

De fons, una suau banda sonora que resitua encara més l'època: *Homenatge a Teresa*, d'Ovidi Montllor; i *Noia de porcellana*, de Pau Riba. L'espectacle s'enriqueix amb la interpretació del triangle protagonista: l'actriu Mercè Arànega fa una Mariagna (la mare) que es debat entre la condició de viuda i la possessió d'un segon marit jove. Maria Rodríguez (Mariagneta) fa el paper de la filla que esclata de passió pel jove padastre i que amb l'actor Ernest Villegas (Silvestre), protagonitzen les escenes que acabaran desencadenant la tragèdia. L'obra, una peça breu d'una hora i mitja, aposta, en general, per un llenguatge clar i net que remarquen amb força aquests tres protagonistes.

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
col·laborador de Ràdio Estel

Actualitats científiques

Anem cap a una nova gran extinció d'espècies

L'anàlisi que la ciència de la paleontologia ha fet de la història de la vida al nostre planeta ha donat el resultat que hi ha hagut fins ara almenys cinc (hi ha qui diu que potser vuit) cataclismes causants de la mort d'un gran nombre d'espècies vives, sobretot animals, i sembla com si ara l'home estigués provocant una altra extinció. D'això us en parlava en aquesta mateixa plana de «Ciència» l'11 de maig del 2006. I no vull fer-me pesat repetint coses, però com que cada vegada hi ha més dades sobre la realitat d'aquesta desaparició d'éssers vius, no crec inoportú tornar-ne a parlar. Deixeu-me que us en doni més detalls. Cal que ens en fem més el càrrec que la cosa no va de broma. Per a les conferències que cada cinc anys organitza l'ONU per al Dia Mundial del Medi Ambient enguany es fixà el tema «Moltes espècies. Un planeta. Un futur» i el país amfitrió de les converses va ser Rwanda, que és un dels països que més basa la seva economia en la sostenibilitat ambiental. El problema principal és que per l'acció de l'home els hàbitats naturals s'estan reduint pràcticament arreu de tots els països. Això fa fins i tot que també moltes espècies vegetals, potser una

Trenchalòs, espècie de voltor en greu perill d'extinció.

quarta part de les existents, acabin extingint-se. Cada vegada es redueixen més les selves tropicals, els manglars, les reserves d'aigua dolça, els hàbitats dels països freds. I també es digué que de les espècies existents el 1970 d'animals vertebrats (mamífers, ocells, rèptils, amfibis i peixos) ja se n'ha perdut ben bé una tercera part i abans de final de segle present l'extinció arribarà a un 36% de totes les espècies. Calculant a base del canvi climàtic, si la temperatura acaba pujant uns 2 graus centígrads, ja en resulta la mort d'un 30%, a part de l'acció de l'home que segueix devastant selves tropicals i altres hàbitats, com hem dit. La Llista Roja de les espècies incloses en el rang d'amenaçades iniciada el 1963 i actualitzada el 2009 mostra que de les 47.677 espècies avaluades n'hi ha 17.291 en perill pròxim d'extinció. És una llista elaborada per la UICN (Unió Mundial per a la Conservació de la Natura), formada per més de 8.000 experts de 181 països. Ens en podem fiar. Oï que fa pensar tot això? Potser em direu que poc hi podem fer nosaltres. Cert, però si ens en responsabilitzem, molts pocs fan un munt. Pensem-hi.

La intimitat de la matèria

62. Reflexió final

L'esperit humà des dels primers delers de fer filosofia a la Grècia antiga i a totes les altres cultures de l'antigor, ha estat sempre inquisidor de la natura. Conèixer-la ha estat constantment un anhel reiterat de la humanitat. Ja vam dir que els primers pensadors grecs han passat a la història com a «filòsofs físics», entenent per *físic* un estudiós de la natura, *physis* en grec. I hem vist que ha estat llarga tota la història que hi ha seguit, passant pels alquimistes, els que es dedicaren a la ciència a l'època del Renaixement i els que ho feren durant l'edat moderna fins a arribar als que han ideat la teoria de les (super)cordes actuals. I la història segueix. No s'ha acabat pas. Resten moltes coses encara per aclarir.

Interrogants que presenta la física actual

La intimitat de la matèria, pel que hem vist en el recorregut d'aquesta història, s'ha anat fent cada vegada més complexa i més difícil de comprendre a mesura que els científics anaven avançant en les seves troballes. Hom esperava que els descobriments havien d'aclarir la realitat dels últims constituents materials, fent-los més senzills. Però ens hem trobat amb un món ultramicroscòpic de partícules cada cop més sorprenents, amb unes interaccions que no són tampoc gens fàcils d'explicar.

Començant per la força més coneguda, la de la gravetat: és la que ens ofereix més dificultats a l'hora d'interpretar-la i unificar-la amb les altres tres. I una qualitat o propietat de la matèria també difícil de copsar és precisament la massa, que és allò que és subjecte de la força gravitatòria. Ynduráin acaba l'últim capítol de l'*op.cit.*, abans de

l'epíleg, dient: «La veritat és que no ho sabem, però el que crida l'atenció és que tots els punts misteriosos de la física fonamental son aquells que tenen relació amb la massa i la gravitació. Tant el mecanisme de Higgs com la massa i l'energia obscures, o la inflació, o el fet que una formulació quàntica de la teoria de la gravitació d'Einstein porta a resultats inconsistents, tot això apunta al fet que no entenem realment la força que és més evident als nostres sentits».

Però també les altres forces físiques tenen la seva part de misteri. Amb els bosons intermediaris els físics ens n'han volgut donar una explicació. Però és que satisfà del tot el que ens exposen? Qui ens pot explicar de manera clara i intel·ligible quina mena d'entitat és un fotó? És clar que és un portador d'energia, però què és *energia*? Amb una fórmula matemàtica ($f \cdot s$, o $1/2 m \cdot v^2$) no s'arregla gran cosa. Quin significat té *energia negativa* com diuen ara que hi ha de vegades en certs fenòmens? I la triplicitat de càrrega de *color* pel que fa a la força nuclear forta no és també difícil d'entendre? Quina mena de cosa són els 8 gluons que exerceixen aquesta interaccions entre els quarks? No ens els podem imaginar pas com a simples boletes o cordes elàstiques ultramicroscòpiques! I els tres bosons intermediaris de la força dèbil, amb les seves «enormes» masses, com ens els hem de representar en la nostra ment?

I un altre misteri de la natura és la noció de camp. Els físics s'hi troben molt bé parlant dels camps engendrats per la força corresponent i poden fer-hi càlculs clars i vàlids per a totes les aplicacions. Però per què crea un camp magnètic el simple moviment d'un electró?

Quina modificació estableix en l'espai que el rodeja? Com és que els camps *modifiquin* l'espai? Per què els camps gravitatoris i els electromagnètics són d'abast infinit i no ho són els de les interaccions nuclears? Com pot ser el mateix espai suport alhora de camps tan diversos?

I el gran interrogant de la mecànica quàntica: per què hi ha indeterminació en el comportament últim de les partícules? La matèria no pot elegir lliurement! No podem pas considerar-la dotada de lliure albir! Per això Einstein no va admetre mai aquesta indeterminació. «Déu no juga als daus», deia, i encara hi ha físics que ho veuen així. Però sembla que l'experimentació no els avala.

El lector em dirà que totes aquestes qüestions ja són de caire filosòfic. I té raó, és clar. La física, com a ciència experimental que és, no ens pot pas respondre. Però tenim una ment que no es limita a les coses purament sensibles i totes aquestes preguntes ens vénen espontàniament si ens aturem a reflexionar. I tenim dret a fer-ho.

La matèria no té la raó d'existir en ella mateixa

I si hi continuem pensant podem plantejar-nos: aquesta matèria és autosuficient?, pot tenir la raó d'existir en la seva naturalesa?, el pur atzar pot explicar la complicació d'una matèria que arriba fins a constituir éssers vius entre els quals n'hi ha que tenen consciència? L'evolució que hi ha hagut des del Big bang fins a la matèria viva és una història que fa pensar. Les propietats dels àtoms i les molècules que formen són cada vegada més complexes i, a les nostres ments, imprevisibles. És per pur

atzar que tenien aquesta potencialitat fins a poder arribar a l'existència de la humanitat? Tot això ha estat, diuen els físics, a partir d'una matèria única i travada probablement també amb una força única que s'ha descompost en quatre i d'aquí ha vingut tot el funcionament del cosmos que coneixem. No ha estat meravellós?

Ara bé aquest cosmos no té en ell mateix la permanència en l'ésser: ha tingut començament i si el protó és inestable també tindrà final, i si és estable acabarà en una mort tèrmica. No és autosuficient, doncs. Una simple reflexió filosòfica ens diu que aquesta meravella que és la natura ha de tenir un Programador que l'ha feta tal com la veiem. Això la ciència (positiva) sola no ens ho pot dir, és clar, perquè només pot exposar-nos el que resulta immediatament de l'observació i experiments. Però qualsevol científic, o ésser humà, que té, a més, una intel·ligència que no es limita als objectes sensibles, sí que en pot deduir que hi ha d'haver un Creador i Ordenador d'aquesta matèria tan meravellosa que és en ella mateixa contingent. Si admetem el principi de causalitat que diu que tot el que ha tingut principi o és contingent ha d'haver tingut una causa que li ha donat l'existència, arribem a aquesta conclusió: hi ha d'haver un Déu Creador, un Ésser necessari que ha existit des de sempre i que té la raó de ser en la seva mateixa essència. Si abans del Big bang hi hagués hagut el no-res, del no-res no en pot sortir res. Ja sabem que aquesta conclusió sobrepassa la ciència de la física. Però com a cristians que som, i creients en la validesa del principi filosòfic que acabem de dir, no podem deixar de treure aquesta conclusió, que posem senzillament i de bona gana a la consideració dels nostres lectors.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

HÉROES ***

Director: Pau Freixas.

Guionistes: Albert Espinosa i Pau Freixas.

Intèrprets: Eva Santolaria, Àlex Brendemühl, Emma Suárez, Lluís Homar, Nerea Camacho, Ferran Rull.

Gènere: comèdia dramàtica.

Espanya, color, 2009. 105 minuts. / Públic: joves.

Un jove publicista, amb una reeixida carrera professional i una vida personal buida, es veu immers en un viatge per arribar puntual a una important reunió de negocis. Durant el trajecte coneix una noia amb la qual acabarà rememorant l'època més emotiva de la seva infància: el darrer estiu que va passar amb la seva colla d'amics.

Explicada en dos temps diferents —l'actual i un estiu dels anys vuitanta—, els *flash-backs* són el recurs que els uneix en la distància per subratllar la importància que té la infància i l'amistat per superar obstacles quan som adults. La moral que deambula al llarg de la pel·lícula és la conservació de l'infant que portem dintre.

A l'hora de recrear l'estiu d'antuvi, Freixas demostra ser un director molt detallista en rodejar els actors amb els típics objectes de l'època. A més, la banda sonora és molt encertada per descriure les emocions de la colla. Això no obstant, el guió resulta en moltes ocasions inclinat a la llàgrima fàcil i això no li fa un gran favor al conjunt del metratge, ja que espatlla l'encantadora història dels infants, que és on la moral la veiem més ben reflectida.

Humor: 2; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

LOS OJOS DE JULIA ***

Director: Guillem Morales.

Guionistes: Guillem Morales i Oriol Paulo.

Intèrprets: Belén Rueda, Lluís Homar, Francesc Orella, Julia Gutiérrez Caba, Clara Segura.

Gènere: terror.

Espanya, color, 2010. 111 minuts. / Públic: joves.

Segons la policia, la mort de la Sara és un suïcidi induït per la ceguesa que patia. Però la seva germana bessona, la Julia, no accepta aquesta interpretació, alhora que va descobrint pistes que la porten a la figura d'un home misteriós que, sense deixar-se veure, sembla estar al seu costat contínuament. A més, la malaltia ocular degenerativa de la Sara també afecta la Julia.

Los ojos de Julia arrenca molt bé, amb un plat fort i un to de gènere ambivalent, que es balanceja entre el terror i el que és fantàstic, per desenvolupar-se després només en un d'ells, i finalitzar amb una tercera part llarga, errant i una mica irrisòria. En ella, la crueltat esborra la mica d'astúcia que quedava al guió.

D'altra banda, la realització i la fotografia esdevenen elements clau. Elegant d'una banda, i revestida de clixés de l'altra, la planificació de Guillem Morales és ferma per donar-li a l'espectador les dosis de tensió per les quals ha pagat. Molts reconeixen retalls d'altres pel·lícules, com *El fotògraf del pànic*, i sobretot de clàssics de terror.

La promesa inicial de veure alguna cosa diferent decebrà l'espectador que busqui això mateix. No obstant això, com a film de gènere arriba a l'aprovat, malgrat que també flauegi en el terreny dramàtic. Els actors brillen fins on els deixa un guió tancat en uns patrons massa esquemàtics.

Humor: 0; acció: 3; violència: 4; sexe: 2; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

CÓMO ENTRENAR A TU DRAGÓN ***

Directores i guionistes: Dean DeBlois i Chris Sanders.

Gènere: animació-aventures.

Estats Units, color, 2010. 98 minuts. / Tots els públics.

Hipo és un víking que està entrant en l'adolescència. No té una complexió forta ni sembla gaire hàbil amb les armes per caçar dracs. Després d'una intensa batalla contra aquests animals que han atacat el seu poblat, Hipo en troba un amb el qual es relacionarà com si fos la seva mascota.

Està basada en el llibre infantil de Cressida Cowell. Tot i que l'animació està molt treballada, no té la mateixa resolució que Disney, sobretot en l'articulació dels moviments humans. De totes formes, l'estil de les

il·lustracions i els seus colors en les figures i espais encaixen molt bé amb un públic de 8 a 12 anys, tot i que la pel·lícula pot agradar també als adults.

La història, que reflecteix molt bé l'etapa de la preadolescència i la recerca de l'acceptació social i sobretot familiar, també és una crida al respecte per l'entorn natural. D'altra banda, la realització de les escenes d'acció és dinàmica i està ben conjuminada en un guió senzill però ajustat a una aventura per als més petits.

Humor: 2; acció: 2; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Extres DVD: idiomes (anglès, castellà i català); subtítols (anglès, castellà i català). Cinefòrum: amistat, ecologia i relació paternofamiliar.

El món de la televisió

LOS PINGÜINOS DE MADAGASCAR

De dilluns a divendres – 14.25 h / 19.45 h – Clan

Tots els públics

Skipper, Kowalski, Rico i Private ja tenen les seves històries. Aquests quatre pingüins són els primers a aconseguir que DreamWorks treballi per a la petita pantalla. La sèrie, que compta de moment amb dues temporades i 52 capítols, se centra en les aventures del zoo de Nova York. Als quatre protagonistes s'afegeixen Julien, el rei dels lèmurs, i els seus súbdits Maurice i Mort. Aquestes aventures en 3D, l'embogit món militar dels pingüins i el seu caràcter pintoresc conserven la frescor dels *gags* que van protagonitzar aquests animals al llargmetratge *Madagascar* (tant la primera com la segona part). Hi ha humor, acció i una gran dosi de bogeria col·lectiva i imaginació desbordant.

Benet XVI a Barcelona: la millor cobertura informativa

L'esdeveniment històric de la presència a Barcelona del papa Benet XVI podrà ser viscut minut a minut a la sintonia de Ràdio Estel i Ràdio Principat. Un desplegament sense precedents en la història de l'emissora us permetrà conèixer tots els detalls d'aquesta visita si manteniu sintonitzada la nostra emissora els dies 6 i 7 de novembre amb dos programes especials en directe presentats per Ignasi Miranda.

El diumenge dia 7 la nostra cita amb els oients començarà ben aviat, a les vuit del matí, i és previst que s'allargui ininterrompudament fins a les 21 hores, quan Benet XVI hagi deixat ja enrere la ciutat de Barcelona. En directe explicarem el seu recorregut pels seus carrers, des del bisbat fins a l'arribada al temple de la Sagrada Família, on milers i milers de fidels li donaran la benvinguda. A través de diversos punts de connexió traslladarem a la nostra audiència, de la millor manera possible, tota l'emoció i entusiasme dels ciutadans que amb la seva presència al carrer faran palesa la seva més cordial benvinguda.

Dedicarem les pròximes hores a repassar els moments més interessants dels actes del matí, escoltarem música adient a la jornada, i connectarem altra vegada amb l'exterior per tal de transmetre l'arribada i estada del Papa al recinte de l'Obra Benèfica Social Nen Déu, al barri del Guinardó, des d'on anirà directament a l'aeroport, on se celebrarà la cerimònia oficial de comiat abans de tornar al Vaticà.

Graella de Ràdio Estel

 Espais de radiofórmula

Us recordem que aquestes són les freqüències a través de les quals ens podeu sintonitzar.

 CatalunyaCristiana

OCTUBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA MARE DE DÉU DEL ROSER

INTERNET

• **MISSIONERS XAVERIANS.**— Presenten la seva nova pàgina web (www.saveriani.com) en la qual ofereixen les activitats missioneres dels seus membres repartits arreu del món i posen a disposició informació de la congregació xaveriana o de les seves missions.

BARCELONA

• **PONTIFÍCIA I REIAL GERMANDAT I CONFRARIA DE NATZARENS DE NTRÉ. PARE JESÚS DEL GRAN PODER I MARIA SANTÍSSIMA DE L'ESPERANÇA MACARENA.**— El **31 d'octubre**, a les 11.30, missa i tradicional besapeus en honor a Ntre. Pare Jesús del Gran Poder. Serà a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona.

• **CEMENTIRIS DE BARCELONA.**— L'**1 de novembre** tindrà lloc als cementiris de Barcelona una missa pels difunts: a les 11.00, en el de Sants; a les 12.00, en el de Sarrià i les Corts; a les 12.15, en el de Sant Andreu, i a les 13.00, en el de Poblenou.

• **PARRÒQUIAS SANTJOAND'ÀVILA.**— L'**1 de novembre**, a les 12.00, commemoració del 40è aniversari de la fundació de la parròquia. Solemne eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach. Rambla Prim, 252 – Barcelona.

• **MISSA GITANA DE DIFUNTS.**— L'**1 de novembre**, a les 18.30, missa concelebrada, presidida per Mn. Joan Muñoz, *arajai* gitano; a les 19.30, moment de germanor als locals parroquials. Lloc: parròquia de la Mare de Déu del Port, c/ Sant Eloi, 9 – Barcelona. Més informació: tel. 687 019 840 (Manuel Reyes).

• **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà en la missa

conventual de l'**1 de novembre**, a les 10.30: ofertori, *Justorum animae* de Stanford; comunió, *Gaudeamus omnes in Domino* de Byrd; el **2**, a les 19.00: ofertori, *Domine Jesu Christe*, de Söderman; comunió, *Lux aeterna*, de Duruflé, i sortida, *In paradisum*, de Duruflé.

• **FAMÍLIA FRANCISCANA.**— El **2 de novembre**, a les 19.30, pregària mensual de la família franciscana de Barcelona sobre *Santa Clara, la dona feta oració*. Pl. Universitat, 2 – Barcelona, tel. 934 543 469.

• **CAIXAFORUM.**— El **2 de novembre**, a les 19.30, conferència *Els anys 40, la consolidació interior i exterior de la dictadura*, amb Àngel Viñas, catedràtic de la Universitat Complutense; el **3**, a les 19.00, conferència *El viatge de les escriptures semítiques de la Mediterrània al Pacífic*, a càrrec de Miguel Peyró (professor del Departament de Lingüística de la Universitat de Sevilla); el **4**, a les 19.00, conferència inaugural de l'exposició «Rutes d'Àràbia»; a la mateixa hora, xerrada d'Ignasi Carreras (director de l'Institut d'Innovació Social d'ESADE) sobre *Viure solidàriament*; el **6**, a les 17.30, i el **7**, a les 12.00, concert infantil *Djilandiang*; a les 19.30, concert de Janusz Olejniczak i The Silesian String Quartet; el **8**, a les 19.30, música filmada *Un segle de música*. Av. Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 635.

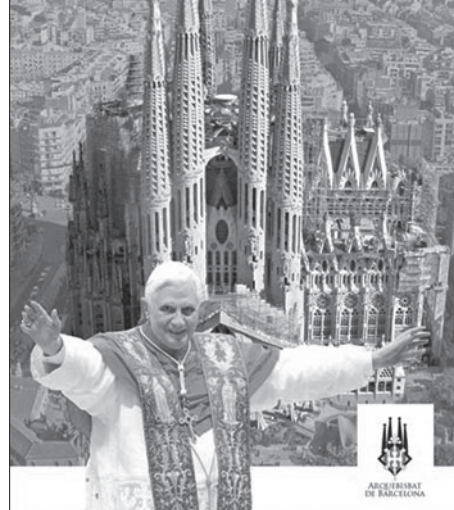
• **FUNDACIÓ ALFONSO COMÍN.**— El **3 de novembre**, a les 19.30, conferència de Jordi Roca (catedràtic d'Economia de la UB) sobre *Economia i canvi climàtic*. Av. República Argentina, 216, pral. 1a – Barcelona, tel. 934 185 497, fax 934 188 145, fdacomín@fdacomín.e.telefonica.net, www.fdacomín.org.

• **CASAL LOIOLA.**— El **3 de novembre**, a les 21.00, conferència sobre *Educació de la intel·ligència espiritual*, amb Francesc Torralba. Més informació: c/ Balmes, 138 – Barcelona, tel. 934 156 434, info@casalloiola.org, www.casalloiola.org.

• **BENET XVI.**— El **4 de novembre**, a

Amb el Papa a la Sagrada Família

7 de novembre de 2010

les 19.30, conferència de Marta Nin, escriptora i periodista vaticanista, sobre *Benet XVI a Barcelona en el marc del seu pontificat*. Llibreria Claret, c/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.

• **TIBIDABO.**— El **5 de novembre**, missa expiatòria anual a favor dels difunts al temple del Tibidabo: a les 18.00, rosari, vespres i benedicció; a les 19.00, Eucaristia.

• **FUNDACIÓ PERE TARRÉS.**— Els dies **5, 6 i 7 de novembre**, curs sobre *Jocs de la biodiversitat*. Més informació: www.peretarres.org/educacio-ambiental.

• **BÍBLIA.**— Del **5 de novembre al 31 de desembre** es pot visitar a la sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret (c/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona) l'exposició «La Bíblia: historia de un pueblo que busca su libertad».

• **CARILLÓ.**— El **7 de novembre**, a les 12.00, *Any Chopin* amb Anna M. Reverté. Lloc d'audició: pati dels Tarongers o Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat.

• **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El **7 de novembre**, a les 18.00, conferència *Problemes i perspectives de l'Àfrica negra*, amb Ferran Iñiesta (professor d'Història d'Àfrica de la UB). C/ Anglès, 55 – Barcelona.

• **COSMOCAIXA.**— El **7 de novembre**, a les 12.00, activitat científica per a nens de 7 a 12 anys sobre *Darwin se'n va a conèixer món...*; el **9**, a les 19.00, conferència *Saps què li diu un àtom a un altre?*: «Hola, nano», amb Josep Samitier (catedràtic d'Electrònica de la UB). C/ Isaac Newton, 26 – Barcelona, www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **DILLUNS DELS DRETS HUMANS.**—

Seguiu els preparatius de la visita del Papa a

www.papabarcelona2010.cat

Per apuntar-vos com a voluntaris podeu fer servir el correu electrònic vsp.voluntaris@arqbcn.cat, el telèfon 932 701 012 o el fax 932 701 303, els matins de 10 a 14 i les tardes de 17 a 19.30.

També podeu col·laborar en els donatius per a les despeses de la visita: 2100 5000 54 0200006289

El **8 de novembre**, a les 19.00, Imma Mata (advocada i responsable dels serveis jurídics d'immigració de Càritas Barcelona) i Xavier Casademont (responsable de l'Àrea del Pla de Ciutadania i Immigració del Consell Comarcal de la Garrotxa i l'Ajuntament d'Olot) sobre *Drets humans i empadronament de les persones immigrades*. C/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona.

• **CENTRE MORAL I INSTRUCTIU DE GRÀCIA.**— El **8 de novembre**, a les 20.30, el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, dictarà la conferència *El Sant Pare i la nostra pastoral*. C/ Ros de Olano, 9 – Barcelona.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL DE BARCELONA.**— Curs sobre *Breu itinerari històric de l'encontre i expressió entre l'art i la fe*, a càrrec de Jesús Oliver-Bonjoch. Del **8 de novembre al 17 de gener**, de 19.00 a 21.00. Informació i matriculació: c/ Diputació, 231 – Barcelona, tel. 934 514 942, de dilluns a dijous, de 19.00 a 21.00.

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI.**— El **9 de novembre**, a les 18.30, dins del cicle «L'univers de les galàxies», Mn. Francesc Nicolau (sotsdirector del Museu Geològic del Seminari i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL) pronunciarà la conferència *Nebuloses de la Galàxia*. Sala Sant Jordi, Seminari de Barcelona, c/ Diputació, 231.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— Del **9 de novembre al 12 d'abril**, de 18.00 a 20.00, curs sobre *La relació amb l'altre des de l'antropologia cristiana*. Per a una societat individualista tu ets un do per a mi, jo sóc un do per a tu, a càrrec de Joan M. Bovet i Josep González. Serà al carrer Rivadeneyra, 6, 3r – Barcelona.

• **AMICS DE SANT FRANCESC.**— L'**11 de novembre**, a les 20.00, pregària. Convent dels frares franciscans, c/ Santaló, 80 – Barcelona.

• **AULES D'HISTÒRIA ECLESIASTICA.**— Biblioteca Balmes-Fundació Balmesiana-Cultura Religiosa (c/ Duran i Bas, 9 – Barcelona). 16 sessions,

ENCONTRE MATRIMONIAL «Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA, del proper **12 al 14 de novembre**.

Durant aquests dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que posseeix cadascú. També està adreçat a sacerdots, religiosos i religioses que vulguin aprofundir en la seva relació amb l'Església.

Truqueu als nostres telèfons d'informació: **932 188 876 i 936 500 721**

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

FERRAN HOMAR, PROFESSOR DE SECUNDÀRIA I MAG PROFESSIONAL

«La màgia és una font de recursos per aprendre»

Mònica García

Màgia, ventriloquia, jocs de paraules... Benvinguts a l'espectacle! Ferran Homar és capaç de fer tot això no només professionalment sinó també per transmetre la fe. Al col·legi Sant Miquel de Barcelona, on és professor i coordinador del 1r cicle de l'ESO, són ben famosos els seus mètodes d'aprenentatge. A l'Advent, en la pregària del matí, s'aprèn cada setmana una estrofa de *Tota la terra espera el Salvador* i, més endavant Ferran Homar canvia la lletra per convertir-la en una cançó ortogràfica: «U àtona i neutra enmig de verb s'escriu...» Pertany a la Societat Espanyola d'Il·lusionisme, a l'Associació Catalana d'Il·lusionisme i al Cercle d'Il·lusionistes professionals.

D'on li ve aquesta afició per la màgia?

De ben jove fent de cangur a casa de la meua germana vaig llegir un llibre de jocs de mans i al darrere hi havia la propaganda de la botiga «El rey de la magia». A partir d'aquí vaig començar a llegir els únics llibres de màgia que hi havia aleshores del pare Wenceslao Ciuró, jesuïta.

I... què és la màgia?

Per a mi és la capacitat d'il·lusionar i una manera de fer feliç els altres. I també, com deia el P. Ciuró, una manera de fer apostolat. Les meves primeres actuacions eren totes benèfiques: a l'Hospital de Sant Rafael, residències d'ancians del barri, actes parroquials... i ara encara sempre estic obert a aquestes actuacions.

Després de ser durant tants anys mag... què és el que recorda amb més afecte?

Les actuacions que més satisfaccions em proporcionen són les benèfiques, com ara les que feia pels avis de la parròquia de Sant Joan d'Horta. Jo sempre he dit que els avis són el públic més agraït. Són com nens, però sense l'inconformisme dels infants.

Quines habilitats calen per ser mag?

Més que habilitats el que cal és estimar tot el que fas i estimar tothom a qui l'hi fas. Jo sempre dic que sóc un mag familiar, perquè malgrat que cobri, intento tenir una relació ben propera amb les persones per a les quals actuo.

De fet, sant Joan Bosco feia servir la màgia i els malabarismes també per predicar. Es pot explicar o parlar de la fe amb aquests «trucs»?

No diguis mai la paraula «truc»! Els mags no fem trucs, fem màgia! I amb la màgia és clar que es pot parlar de fe! Conec un capellà a Montsó que a les seves homilies incorpora algunes vegades algun joc de màgia. La màgia serveix per parlar del que vulguis. Tinc una versió del meu joc estrella que explica el misteri de la Santíssima Trinitat... També tinc una conferència que es diu *Màgia pedagògica i pedagogia màgica*. A més, fa cinc anys que imparteixo un curs per a professors a l'Escola d'Estiu de Blanquerna amb el títol *La màgia: font de recursos per*

aprendre. Aquí s'apliquen jocs a totes les àrees del currículum.

Diuen que la màgia estimula la intel·ligència i la imaginació. Ha estat un desafiament preparar trucs relacionats amb la fe?

Sempre m'ha agradat jugar amb el llenguatge, buscar la seva vessant més humorística, per tant tampoc no m'ha costat gaire modificar i adaptar els jocs. La M. Carme, la meua esposa, sempre diu que la neurona que tinc (l'única) és hiperactiva... Però he de deixar constància que sense la seva comprensió i estima no hauria arribat mai enlloc. I ara no em refereixo ja a la neurona!

On el podem veure exercitant la seva única neurona o com podem contractar-lo?

Jo sóc professor de secundària i les meves actuacions són a festes particulars, primeres comunions, escoles, quan l'horari m'ho permet, i també les actuacions benèfiques. Podeu contactar amb mi a través del correu ferranht@terra.es.

Eduard Brufau

Rauxa

La versió històrica d'«Els Segadors»

La lletra de l'himne nacional de Catalunya, *Els Segadors*, tal com la coneixem avui és una elaboració feta pel poeta Emili Guanyavents els darrers anys del segle XIX. Existeix, però, una versió històrica i popular molt més antiga i amb un text extens i narratiu que és interessant de conèixer. Aquesta versió fa un repàs de tots els abusos i la violència generalitzada que les tropes del rei cometien a Catalunya l'any 1640. El text destaca especialment les ofenses i els atacs contra la religió: «cremen albes i casulles, / i corporals i patenes / i el Santíssim Sagrament... mataren un sacerdot / mentre que la missa deia...». Més

endavant l'himne indica que els segadors s'alcen contra la violència dels militars i que enarboren un Sant Crist cobert amb un vel negre, que per a ells són el capità que els guia i la seva bandera. La revolta, a més, rep la benedicció episcopal. En general el text concorda força amb els fets històrics i se sap, per exemple, que el Sant Crist citat era de la parròquia de Sant Andreu del Palomar de Barcelona. El text del nostre himne nacional, per tant, té en origen un fort component religiós que no podem ignorar i ens dóna una idea del paper que aquest element va tenir en l'anomenat Corpus de Sang.

Pensant-ho millor

Núria Ferret i Canale
Orde de les Verges

Veniu, pugem a la muntanya del Senyor!

Us ho he de confessar: aquests dies, a l'escola, acabo una mica tipa de màscares de fantasma, teranyines penjades per les parets, aranyes de plàstic i carabasses decoratives. I no, no és el mateix... Això de Halloween, perdoneu-me que tregui el tema, no és la mateixa idea que tinc jo de la celebració de Tots Sants.

Us explicaré una experiència d'aquest estiu. La vigília de l'Assumpció vaig participar en una preciosa litúrgia amb una comunitat al sud de França. Quan es va acabar la vigília, cap a les onze de la nit, vam sortir a l'exterior. Érem al mig del camp. El sacerdot duia la icona de la Mare de Déu i va començar a enfilarse per un caminet, muntanya amunt, acompanyat dels ministres, que duien llànties a les mans. Tots contemplàvem embadalits com s'enlairava la processó i, alhora, repetíem un cant que, més o menys, venia a dir: «La Mare de Déu va a l'encontre del Senyor, que l'acull a les estances celestials.» Vaig pensar que això és la nostra vida: una ascensió seguint les petjades de Crist, el primer que va pujar al cel, i de la Mare de Déu i els sants que ens han precedit i ens ajuden en el nostre pelegrinatge. Seguir el camí de Jesucrist no és fàcil, hem de reconèixer-ho. Per això necessitem que la litúrgia ens recordi de tant en tant quina és la meta a la qual ens encaminem. L'Assumpció, la Transfiguració, la Pasqua, l'Ascensió, la festa de Tots Sants que s'apropa, són pregustacions de la festa del cel, quan estarem drets davant l'Anyell i cridarem «Hosanna al nostre Déu» i ens prosternarem adorant-lo i cantarem per sempre les seves lloances. Quina delícia! Jesucrist va pujar a la muntanya del Calvari per tal que nosaltres puguem atènyer la muntanya del Tabor, on serem transfigurats i els nostres vestits es tornaran blancs i resplendents, rentats amb la sang de l'Anyell... Les Benaurances en són el camí.

Veniu, pugem a la muntanya del Senyor, anem a l'encontre del qui és la Vida veritable, la Vida que no té fi. Som dels qui vénen per veure-us de cara, Senyor, i al capdamunt del cim esperem rebre la vostra abraçada d'amor. *Pensem-ho millor*, amics, perquè això té molt poc a veure amb les màscares de fantasma, les teranyines, les aranyes de plàstic i les carabasses... per decoratives que siguin.